ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-31-Ledova_spolecnost-Leseni_hruzy.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-31-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
31. Ledová společnost
Lešení hrůzy

1

V závratné výšce vysokohorského kláštera Kendohar byl svátek. Zvonkohra, xylofon a jačí rohy nepřestávaly znít, doprovázely Jdrienův výstup na ploše ručně poháněné zdviže. Bylo to velmi působivé: strmá, téměř svislá skalní stěna a nedohledné prázdno pod ním. Jdrien by si nikdy nepomyslel, že lidé dokážou žít v takové výšce, a mimoděk si vzpomněl na Ma Ker a skupinu Obnovitelů, přinucených usadit se na křehkých lešeních, šplhajících i několik kilometrů po strmých skalních stěnách v zapadlém horském údolí, tak uzoučkém, že denní světlo tam dopadalo jen polovinu dne.

Sotva vystoupil ze zdviže, dřevěná plošina klášterního nádvoří se pod ním lehce zakymácela. Nebylo to příjemné a na okamžik pocítil strach, zvuky hudby a uvítací potlesk ho však rychle rozptýlily. Lehce odění mniši, staří i úplní mladíčci, utvořili špalír a s upřímnou úctou se skláněli před procházejícím Jdrienem.

Na prahu hlavního chrámu ho vyšel uvítat sám Velký lama. Pach zažehnutých svící, vyrobených z jačího sádla, Mesiáše Zrzavých téměř omráčil. Lehce zavrávoral a padl přímo do náruče vychrtlého starce, který ho na uvítanou políbil. Jeho rty připomínaly vyschlý pergamen, všichni tvrdili, že mu je víc než sto let.

Velký lama vtáhl Jdriena dovnitř a usadil ho do dřevěného křesla po své pravici. Všude kolem stály zlaté či pozlacené sochy, zahalené v oparu kadidla a kouře z hořících svící. Zlaté tele se klidně procházelo kolem a ani v nejmenším se nezdálo být vyděšené vším tím mumrajem. Strkalo do lidí i předmětů a čas od času potřísnilo podlahu trusem. Dva mniši pak přispěchali se stříbrnou lopatkou a sametovým smetáčkem to všechno nábožně odstranili, Trus potom používali do kadidel a různých vůní.

„Jsi tady doma," promluvil k němu velekněz jazykem, kterému Jdrien nerozuměl. Ani nemusel, přečetl si všechno přímo v myšlenkách Velkého lamy.

„Víme, že tvůj lid je stejně jako my nepřítelem Démona ohně. Žijeme v období velké proměny, která nás připravuje na posvátný konec všech konců, a nikdo nesmí zasáhnout proti Zimě. Věci se musí odvíjet podle své přirozenosti. Nesnáším fy Obnovitele, co se už před lety usadili na našem území, dokonce je překřtili na Sluneční společnost. Ten, který se jmenoval Helmatt, přišel o rozum a my proti šílencům nikdy nebojujeme. Avšak tvůj nevlastní bratr Liensun, ten velmi dobře ví, co chce. Chtěl nás obalamutit a předstíral, že se touží naučit našim zákonům a způsobu života, rychle však pochopil, že jen ztrácí čas. Ty nyní ručíš za cizince, kteří se usadili na našem území a říkají si Obnovitelé Slunce. Musíš jim zabránit v uskutečnění toho zhoubného ideálu."

„Velekněži, už brzy se budu muset vrátit ke svému lidu, k Zrzavým."

„Vím... Přečetl jsem si to v tvé mysli. Oh, moje schopnosti jsou jen slabým odvarem těch tvých, ale přece jen jsem některými obdařen."

Velekněz se tichounce zasmál a Jdrienovi ten zvuk připadal jako lámání kostí.

„Bratra vezmeš s sebou, už nikdy se sem nesmí vrátit, jinak vyženeme bez sebemenšího slitování všechny ostatní Obnovitele. Kdyby se snad pokusili tady přesto zůstat, zničíme je. Tibeťané dokážou být velmi bojovní, když někdo ohrožuje jejich víru."

„Velký lamo, odejdu se svým nevlastním bratrem, ale on by přece mohl pokračovat v uskutečňování svého ideálu i jinde. Najde další společníky a pokusí se oživit Démona ohně, aniž o tom budete mít tušení."

„Chci, abys ho hlídal."

„To nejde. Nedokáže žít s mým lidem a já nemám nejmenší chuť držet ho u sebe v zajetí. Až odjedeme z vaší Společnosti, udělá, co se mu zlíbí. Nemůžu ho svázat, udělat z něj otroka... Proč mu tolik nedůvěřujete? Copak se mu nepodařil kus užitečné práce s továrnou na pěstování krmné trávy? Už brzy nebude sběr lišejníku skoro nutný, kromě některých údolí, která jsou jen velmi těžko dostupná... Obyvatelé budou chovat více jaků, což pro ně znamená lepší životní podmínky."

„Nemáme rádi změny, byli bychom si přáli, aby se na způsobu života našich předků nic neměnilo," odpověděl odměřeně velekněz. „Teď už jim nestačí jen mléko a srst jaků, jedí taky maso, a to my neděláme nikdy."

Jdrien mlčel, takový fanatismus se ho nepříjemně dotkl.

„Nesouhlasíš se mnou?"

„Můj lid zabíjí tuleně, aby se nasytil. Loví ryby i krevety."

„Když někdo zabije jaka, zabije tak třeba svého bratra, který se do toho zvířete převtělil.“

„Jak to, že se váš hněv obrátil pouze proti Liensunovi?“

„Přináší neštěstí, má na sobě znamení, dobře jsme si toho všimli, když byl ještě u nás.“

Přinesli jim čaj s máslem a chlebíčky obložené plátky sýra. Jdrien počkal, až se stařec pustí do jídla, a pak si sám vzal taky.

„Budiž, půjde tedy jinam a bude žít podle sebe. My si však na sebe nemůžeme vzít odpovědnost za jeho další setrvání v našich údolích. Víme, že má odvahu a sílu. Dokázal to, když se bez řečí pustil do opravy nosných trámů, na nichž leží naše visuté plošiny, a po celé hodiny visel nad propastí. Dělá to však jen ze vzteku, ze zuřivosti, aby zvítězil nad ostatními i nad sebou samým. Jak se dostaneš ke svým lidem?“

Ještě nevím.“

„'Vemena' se vracejí na východ?“

„Ještě nevím,“ odpověděl vyhýbavě Jdrien.

Tibeťané říkali vzducholodím, které už dlouhé měsíce brázdily oblohu, 'vemena'. Zpočátku v nich vzbuzovaly hrůzu a obdiv, ale brzy si na ně zvykli.

„Říká se, že dobře znáš malého muže, který řídí velkou Společnost Mořského ledovce,“ prohodil stařec a oči mu svítily zvědavostí jako malému mlsnému dítěti.

„Je to můj adoptivní otec,“ odpověděl Jdrien. „Můj skutečný otec se o mě nemohl starat. Dal mě do opatrování Yeuze, byla tehdy zajatkyní v Sibiřské. Trpaslík, jak mu tehdy říkali, se mě ujal a vzal mě pod svou ochranu. Později koupil akcie obrovských, pustých plání mořského ledovce a vybudoval na nich velkou a bohatou Společnost.“

Stařec se ho dál vyptával a s chutí přitom žvýkal sýrové chlebíčky. Prozradil Jdrienovi, že jsou upečené z mouky získané ze zvláštních hub. Pěstují je na jačím hnoji v jeskyních nebo starých dolech.

„Vidíš, jak nám ta zvířata skvěle slouží. Proč je zabíjet? Mají nejtučnější mléko na světě, jediná kráva uživí rodinu po celý rok. Zdejší obyvatelé kdysi vytáhli nahoru do jeskyní jaky a žili tu šťastně. Potom se tu začala stavět železniční trať kvůli uhlí. Tehdy jsme vůbec nesestupovali do údolí, jen jsme shora pozorovali ty vetřelce, jak se dole pachtí.“

„Kdy to vlastně bylo?“

„Oh, to jsem byl ještě mladý mnich. Mohlo to být tak před devadesáti lety vašeho času... Přišli sem cizí lidé, ale nejméně třicet let jsme s nimi nenavázali žádné styky. Viděli sice naše chrámy a lešení zavěšená na strmých horských útesech, ale neodvažovali se k nám přiblížit.“

„Jednoho dne však někdo sestoupil do údolí?“

„Ano, byl to jeden mladý novic a kněz chrámu ho za to potrestal... Takhle to všechno začalo. Cestoval těmi vlaky, jedl maso a potom se vrátil. Dřív než jsme ho stačili izolovat, popletl svými řečmi hlavu asi desítce Tibeťanů. Tehdy byl zrovna velmi špatný rok, lišejník rostl jen málo a jaci hynuli. Museli jsme dovolit, aby lidé směli jíst maso mrtvých zvířat...“

Přinesli sladkosti, které se podobaly rosolovitému pudinku. Lámové je vyráběli z rostlin, které pěstovali v hlubinách temných jeskyní, v nichž důmyslný systém zrcadel zajišťoval denní světlo. Jdrien dospěl postupně k poznání, že ještě před rozšířením Železniční společnosti si Tibeťané osvojili velmi osobité způsoby přežití.

„Ano,“ odpověděl mu na nevyřčenou otázku velekněz, „je to pravda. Ti vetřelci všechno zničili už jen svou přítomností. Kdysi jsme uměli vařit pivo, vyrábět potraviny, vypěstovali jsme velmi odolné osivo, rostliny, které dokázaly přežít i v mrazu a rostly na skalnatých plochách útesů. Z mléka, ze sýroviny jsme vyráběli umělou hmotu... Ale to všechno je už dávno zapomenuté.“

„Kdo byli ti cizinci?“

„Nějaká těžařská Společnost a snažili se jen o jediné: získat co nejvíc uhlí, dokud se dalo snadno vytěžit. Zpočátku lákali i naše lidi, jídlem a různými požitky. Měli s sebou vagóny plné mladých a krásných žen bez jakýchkoli skrupulí a naši mladí za nimi každou noc utíkali. Stali se z nich horníci, zacházeli s nimi jako s otroky. Když se těžba začala prodražovat a šéfové odjeli, pokusili jsme se odkoupit jejich akcie, ale neměli jsme je čím zaplatit, neměli jsme co za ně nabídnout. Museli bychom se vzdát našich zlatých soch, ale to jsme odmítli. Došlo k rozštěpení společnosti, my lámové jsme se uchýlili ještě výš, ještě blíž k nebi a úplně jsme se vzdálili od většiny obyvatelstva. Společnost často měnila majitele, až ji nakonec koupil Helmatt. Tibeťané netušili, kdo Helmatt je, a zprvu neměli nic proti tomu, aby svou koncesi nazval Sluneční společnost. Nevěděli jsme, že anglicky to jméno znamená Démon ohně,“ sotva slyšitelně dokončil stařec své vyprávění.

Později se Jdrien pokusil zavést řeč na Obnovitele z Everest Station, kteří žili ve vlakové soupravě. Snažil se starci vylíčit jejich starosti a osamělost.

„Místní lidé je nenávidí a snaží se jim znepříjemňovat život.“

„Nemůžu v tom víc udělat... neubližují jim.“

„To sice ne, ale takhle se přece nedá žít?“

„Ať se tedy spojí s ostatními a žijí s nimi na lešeních. Víš, že nám dodávají skvělý lišejník? Jsou odvážní a trhají ho i na nejnepřístupnějších místech. Už tři se přitom zabili, spadli do propasti, a budou další...“

„Myslíte, že se jich tímhle způsobem zbavíte?“

„My na tom nemáme žádný podíl, to božská síla rozhoduje o jejich osudu. Musí se v těch nebezpečných podmínkách naučit žít. My tak žijeme už po celá tisíciletí.“

„Ale, Velký lamo, to přece... nemůže to být víc než tři sta let...“

„Ne, už po tisíciletí, od doby věčného ledu. Kdysi, v pradávných dobách, existovalo i teplé období, ale to bylo příliš dávno...“

„Po celém světě tvrdí, že doba ledová trvá asi tři století; přesně tři sta čtrnáct let.“

„To je omyl. Máme doklady, které potvrzují, že podle vašeho kalendáře je tomu už víc než dva tisíce let. Staré papyry... Velký lama musí každý den zapsat jednu myšlenku, která shrnuje světskou i duchovní činnost toho dne... Máme tady tisíce svitků. Každý z nich zachycuje události několika měsíců, obvykle tři nebo čtyři. Přenesli jsme je do velké jeskyně a jsou tam uložené v mnoha vrstvách. Jeden člověk by je nestačil přečíst, i kdyby žil sebedéle."

„V Sibiřské také začali tvrdit, že doba ledová začala už před dvěma tisíci lety..."

„To jsem nevěděl, ale je to dobrá zpráva. Za tři století bychom se opravdu nenaučili žít zavěšeni mezi nebem a zemí," dodal s humorem.

„Už půjdu, Velký lamo."

„Jen tu klidně zůstaň pres noc. Zúčastníš se bohoslužeb a najíš se s námi. Zítra se můžeš vydat do Údolí opuštěných lešení... Tam se setkáš s nevlastním bratrem. Vysvětlíš mu, že s tebou musí opustit údolí. Dáš mu na to týden. Výměnou dáme vašim přátelům k dispozici další horské údolí, aby získali větší území a mohli nasbírat víc lišejníku."

„Myslím, že se už nevrátím," řekl Jdrien s hlubokým pohnutím.

„Ale ano, vrátíš se, ale já už tu nebudu. Můžeš za mnou přijít do Jeskyně mrtvých. Uvidíš mou mumii a můžeš jí vyprávět, co jsi celou tu dlouhou dobu dělal."

„Proč bych se měl vracet?"

„Vody stoupnou, kam jinam by ses mohl uchýlit, když ne do našeho kláštera?"

„Vody stoupnou?"

„Už budu mrtvý, až se ta hrůza stane. Nebude nic vidět, protože nastane doba věčné páry, která zakryje všechny věci. Lidé se v ní budou pohybovat jako slepci. Vrátíš se a budeš studovat naše archivy, naše papyry, paměti našeho lidu."

2

Lokomotiva postupovala jen velmi pomalu, sotva několik kilometrů denně, protože koleje byly pokryté silnou vrstvou ledu. Všechny palubní přístroje byly v pohotovosti, bylo třeba uvolnit a zprůjezdnit trať. Yeuze s Gusem ani nevěděli, kde přesně jsou. Kompas se zřejmě zbláznil, ukazoval střídavě na všechny světové strany, a ani mořský ledovec nevypadal jako obvykle, ještě nikdy podobnou krajinu neviděli.

„Dokonce ani Katalog pozoruhodných stanic se nezmiňuje o vzdálenosti, která dělí stanici od tajné výhybky."

Yeuze si ho také prostudovala, ale bez úspěchu. Palubní databáze odpovídala na jejich dotazy, týkající se tohoto tématu, mlčením.

„Může to trvat celé dny," bručel Gus.

Od chvíle, co opustili pravidelnou trať, téměř nejedl, vždy jen narychlo zhltl narychlo připravené jídlo.

„Už celá léta tudy nikdo neprojel... Nikdo... Co když bude trať někde přerušená, co budeme dělat pak?"

Unavená Yeuze seděla v pilotním křesle ve velitelské kabině a nespouštěla oči ze svítící kontrolky a palubní obrazovky. Detektory zjišťující průjezdnost každou chvíli signalizovaly nebezpečí. Včera to byla drezína opuštěná přímo na trati pod čtyřmetrovou vrstvou ledu. Když ji pomocí laseru a ultrazvuku konečně uvolnili z ledového zajetí, našli uvnitř tři osoby. Manželský pár a asi desetileté dítě. Jak dlouho už byli mrtví? Nedalo se to určit. Dokonce ani prohlídka palubního deníku jim nijak nepomohla. Naběrákem lokomotivy drezínu zvedli a odložili ji vedle trati. Konečně mohli pokračovat dál. Co tam asi dělala, celá ta rodina, na trati vedoucí do Concrete Station?

„Hledali tulení díru," prohlásil Gus.

To bylo dost snadné vysvětlení. Je možné, že by tolik riskovali jen kvůli mlhavé naději? Pravda, tisíce, statisíce lidí, opuštěných, vyhladovělých, na pokraji smrti zimou by možná někde v pustinách Indické propadliny udělali totéž.

Dodnes se vyprávěly podobné příběhy. Nejúžasnější byly ty o nákladních lodích ze starých dob, které během plavby po Indickém oceánu překvapil příchod ledu. Ty lodě pluly mezi Austrálií a mysem Dobré naděje, jak se mu kdysi říkalo, obří tankery z Arábie, plné nafty, obeplouvaly Afriku. Prý bylo několik takových ztroskotaných lodí nalezeno. Některé ledovec rozmačkal jako ořechovou skořápku a zmrzlý náklad se válel všude kolem. Jiné zůstaly nedotčené, našli je, jak leží na mořském ledovci, vyklouzly z ledového zajetí jako kousek mýdla z mokrých rukou. Existovala dokonce i nějaká Nákladní společnost, Cargo Company, která už celá desetiletí žila z toho, co našla na ztroskotaných lodích.

„Znám jeden časopis, píše se tam o všech ztroskotaných lodích, které prý byly nalezeny. Dokonce se dal sehnat i prastarý námořní časopis společnosti Lloyds, kde byla označena přesná poloha lodí v tý době," tvrdil beznohý mrzák Gus. „Mezi vagónovými povaleči byl velmi oblíbený. Když ho člověk dokázal sehnat za dolar, mohl ho klidně prodat za deset. Je jasný, že spoustu lodí to muselo překvapit, většinou se ale potopily do pořádný hloubky, až do několika tisíc metrů."

V noci se střídali v hlídce, i když obří Kurtsova lokomotiva by dokázala klidně pracovat sama. Soběstačnost té příšery je děsila. Báli se odevzdat se úplně do jejích rukou, nechat ji, aby ovládla jejich osudy. Snažili se řídit ji sami, vnutit jí svou vůli, než bude příliš pozdě. Docela klidně se tu dalo žít, v břiše lokomotivy bylo k dispozici všechno, uspokojila všechny vaše potřeby. Mělo to však jednu velkou nevýhodu: byli na její palubě jen sami dva.

Gus měl první část hlídky a Yeuze mezitím sešla do mezipatra. Dlouho se koupala ve vaně plné horké vody s bohatou namodralou pěnou, potom si došla do skladiště potravin, vybrala si různé lahůdky a pamlsky a všechno si to odnesla do svého pokoje. Pustila si nějaký prastarý nebo moderní film a nakonec se natáhla do velké pohodlné postele a v klidu usnula. Nepronikal sem žádný hluk. Obytná část lokomotivy byla dokonale zvukově izolovaná a velké srdce obrovského stroje tady nebylo vůbec slyšet. Zdálo se, že zásoba jaderného paliva je nevyčerpatelná. Podle Gusových

propočtů by lokomotiva mohla jezdit kolem světa ještě několik desítek let, aniž by bylo třeba doplnit zásoby.

O půlnoci ji Gus probudil domácím telefonem. Oblékla si izotermickou kombinézu, jak se domluvili. V případě potřeby by unikli na záchranném člunu, který měli už předem připravený i se vším potřebným vybavením.

„Nic zvláštního se nestalo," prohodil mrzák přes rameno od palubní desky. „Zdá se však, že ledová vrstva je teď tenčí. K večeru se cifry snížily asi o čtyři procenta. Od včerejška jsme ujeli čtyřiadvacet kilometrů."

„Dobrou noc," popřála mu a posadila se na jeho místo.

Zpočátku se chtěla udržet v bdělém stavu, a proto řídila stroj sama. Zaměřovala lasery na ledové zátarasy, ovládala zvedák a zvyšovala rychlost, když to bylo možné. Posléze se však unavila a přepnula na automatické ovládání nejdřív laser a pak zvedák. Ostatně počítač si uměl s ledovými krami a zátarasy poradit mnohem líp než ona sama. Byly dvě hodiny ráno a jen taktak se jí dařilo udržet oči otevřené. Náhle zazářil na obrazovce nápis: „Připravte výbušniny nebo raketové střely střední síly."

Dosud ještě nic takového nedělala, ale nedávno pozorovala Guse, když dostal stejný příkaz. Možná šlo o velmi moudré opatření, nebo to bylo dáno složitostí celé operace, ale lokomotiva byla naprogramovaná jen tak, aby v případě nutnosti útok navrhla.

Obrazovka oznamovala malý ledovec, který ležel přímo na trati, asi o sto metrů dál. Musela zařadit zpátečku a couvnout do bezpečné vzdálenosti, teprve potom mohla začít s přípravami na střelbu. Zaměřování bylo automatické, bez lidského zásahu. Bylo to skutečné umění, odpálit ledovec tak, aby ho výbuch rozmetal po obou stranách trati a nezatarasil přitom koleje.

Yeuze s bušícím srdcem provedla přípravy, ale když se rozblikalo obyčejné červené světýlko, vyzývající ke zmáčknutí knoflíku, zaváhala. Nakonec se však odhodlala. Sama nevěděla, podle jakých kritérií stroj cíl zaměřoval, musela tedy jednat poslepu a spolehnout se na lokomotivu.

Výbuch to musel být pořádný, když byl slyšet až do pilotní kabiny, ale Guse to nejspíš nevzbudilo, na nic se jí domácím telefonem nezeptal.

Laser zasáhl přesně střed ledovce a rozmetal ho na kusy. Zvedák pak už snadno uvolnil trať a lokomotiva projela mezi ledovými stěnami, tyčícími se do třicetimetrové výšky. Yeuze brzy mohla zvýšit průměrnou rychlost, a když ji přišel Gus vystřídat, obrazovka oznamovala další zrychlení.

„Šest procent, to už vážně začíná být zábava," zaradoval se Gus. „Můžeš si jít lehnout, v kuchyni je čerstvý kafe, jestli máš chuť."

„Ne, díky, chce se mi děsně spát."

Během dne zůstávali obvykle spolu. Gus se zahloubal do databáze palubního počítače. Čím dál víc toužil dozvědět se co nejvíc o posledních dvaceti letech a o událostech, které se za tu dobu na planetě udaly. Měl to tady všechno pěkně v kostce, uspořádané podle nejvýznamnějších událostí ve všech částech světa.

„Ledová vrstva je teď už sotva metr silná," oznámil, když mu Yeuze přinesla tác s obědem. „Průměrná rychlost taky stoupla, dělá to o něco víc než padesát kilometrů denně. Průjezdnost trati je zatím skvělá, ani se mi to nechce věřit... Asi před hodinou jsem viděl kolonii tučňáků. Byly jich tam tisíce, jen z těch hromad guána všude kolem jezera by se dal vytřískat pěknej balík."

„Možná že zrovna to hledali ti tři cestovatelé v drezíně," řekla zamyšleně.

Ještě na ně myslíš?"

„V propadlině jsem viděla tolik nešťastných a zoufalých lidí! Je to snad nejstrašnější místo na celém světě, ale ti nešťastníci se sem jen hrnou, jako kdyby je sem všechna ta bída přitahovala, tak jako peníze přitahují zas další peníze."

Gus přikyvoval, vzpomínal na období, kdy sám žil jako železniční tulák. Byla to pravda, v propadlině žily tisíce žebráků a vagónových povalečů.

„Má svou vlastní vůli," změnila Yeuze téma a obrátila svou pozornost k lokomotivě. „Stále mám dojem, že nás nechá řídit jen z dobré vůle, že je k nám shovívavá, jako bychom byli malé rozmazlené děti. Jen si vzpomeň, když jsme projížděli vedle tajných výhybek, které vedly na tuhle trať, zastavila se úplně sama a nic by ji nedokázalo přinutit pokračovat dál nebo se snad vrátit zpátky."

„Je jen docela obyčejně naprogramovaná," ujišťoval ji, „nejde o nic jinýho. „Kdyby se nám podařilo najít mikroprocesor, který ji řídí, poslouchala by nás úplně."

„Nejsem si tím tak jistá," řekla nedůvěřivě.

„Přestaň už konečně blouznit..."

Toho dne ještě narazili na opuštěnou miniaturní staničku. Ležela kousek dál od trati a určitě k ní vedla nějaká spojovací kolej. Tři ubohé vagóny se napůl ztrácely pod vrstvou ledu. Gus zastavil lokomotivu a chystal se vystoupit ven. Chtěl se tam jít podívat.

Na ledové ploše vypadala jeho kolébající se silueta opravdu jako tlustý, nemotorný tučňák. Yeuze s ním byla stále ve spojení a trvalo mu půl hodiny, než tam dorazil.

„Tři starý vagóny... Kulatý okna, žádná kupole."

„Vidíš ještě něco?"

„Všechno je to zalitý v ledu... Pokusím se rozbít led cepínem."

Slyšela, jak ztěžka dýchá, pak zaslechla zvuk rozbíjeného skla. Oznámil, že se chystá vejít dovnitř jednoho z vagónů a nejspíš ztratí spojení.

Yeuze si zapálila euforizující doutník. Vyráběli je v Transevropské a pirát Kurts jich pár beden uložil v podpalubí. Musela se uklidnit, nesnášela pocit, že zůstala sama.

„Dobrý, vracím se."

„Viděls něco?"

„Ale vůbec nic.“

Když ho zahlédla, jak se blíží k lokomotivě, vydechla úlevou a došla pro láhev vodky. Brzy nato prošel přechodovou komorou a vešel dovnitř.

„Ta kombinéza vážně funguje skvěle,“ řekl jen.

„Cos tam našel?“

„Dyť říkám, nic...“

„Takže žádná opuštěná tulení díra nebo líheň tučňáků? Tak co tedy? Kdo tam mohl žít?“

„Nejspíš lovci vlků. Byly tam dvě nebo tři zmrzlý kůže...“

„Vlci? Tady přece žádní nejsou... Vlci se živí krysami, ty zase napadají kolonie mořských racků a žerou jim vajíčka a mláďata. Nejsou tu ani rackové, ani krysy, kde by se vzali vlci.“

„Možná že tady někde v okolí byli kdysi tučňáci...“

„Nic jiného jsi neviděl?“

„Vůbec nic.“

Nevěřila mu. Podle toho, jak do sebe házel jednu vodku za druhou, poznala, že se snaží přehlušit nějaké silné pohnutí.

„Víš, jsem připravena slyšet všechno, celou pravdu. Opravdu mi nechceš říct, cos tam v tom vagóně viděl?“

„Tak dobrá,“ řekl nakonec a nalil si ještě skleničku. „Mrtvoly, asi tak deset, možná víc.“

„Lidi, co zemřeli zimou?“

„Nebyli to lidi.“

Upřeně se na ni zadíval.

„Vlkodlaci, stejní jako ti v Gravel Station.“

3

Vyslanec Společnosti Svatého kříže se honosil titulem apoštolského vikáře. Jmenoval se bratr Ludwig a prezident Kid měl o tom člověku podrobné informace v pečlivě zpracované složce. Ludwig se kdysi vyznamenal jako hlavní hlídač profesora Harla Merna, který byl ve Svatém kříži vězněn. Spis tvrdil, že bratr Ludwig byl ve styku s Tarphysy, rodinou nájemných vrahů najatých lady Dianou, a míval kontakty s dnes už zaniklou fanatickou sektou Metařů Věčného života.

„Tenhle Ludwig by mohl být nepřímo odpovědný za smrt Liena Raga,“ řekl prezidentovi jeho poradce pro církevní otázky Simoni, „není to ovšem zatím dokázané...“

Dodal ještě, že Ludwig zcela nepochybně patřil k tajným službám Neokatolické církve a že se vypravil do Říma, aby pozdravil nového papeže Pia XIII.

Ludwig byl samý med a úsměv a hned na začátku audience začal opěvovat úspěchy Společnosti Mořského ledovce a moudrost jejího prezidenta.

„Dokázal jste vybudovat obrovské dílo, vskutku grandiózní, cestující prezidente. Celý svět vás proto ctí a respektuje... Jeho svatost Pius XIII. vás prosí, abyste přijal výraz jeho otcovské náklonnosti.“

Kida to podráždilo a ani se to nepokoušel zamaskovat. „Otcovské náklonnosti?“

„To je taková posvátná formule,“ řekl bratr Ludwig blahosklonně, „doufám, že pro vás není překvapující ani urážlivá. Svatý otec mi o vás dlouze vyprávěl po těch několik hodin, které jsem ve Vatikáne strávil po jeho boku. Má ostatně v úmyslu vypravit se na dlouhou pouť po tomto slzavém údolí, které nazýváme světem, a jeho první zastávkou by měla být právě tato oblast. Věřím, že ho s poctami uvítáte.“

„Proč ne? Jste zde snad proto, abyste jeho cestu připravil?“ „To není úplně přesně řečeno... Měl jsem vás o jeho úmyslech zpravit, i když cesta je naplánovaná až asi za šest měsíců... Skutečný důvod, který mě k vám přivádí, je docela jiný.“

Seděl nesměle na kraji křesla, ruce sepjaté, jako nějaký rozpačitý mladíček. Kida však jeho ponížení nijak neoklamala. Představitelům Neokatolíků nechyběla ani jistota, ani domýšlivost, bylo by proto opravdu s podivem, kdyby člověk Ludwigova typu byl skutečně takový, jak se snaží vypadat. Společnost Svatého kříže s hlavním městem NSJC Station byla velmi bohatá, měla vlivné ochránce a vlastnila nejsilnější rozhlasový vysílač na celé jižní polokouli. V době, kdy zpráva z Transevropské cestovala do Titanpolisu dva až tři dny, informace o volbě nového papeže dorazila ze stejného světadílu za méně než osm hodin.

Kid kdysi vlastnil akcie Svatého kříže, ale Lien Rag i Yeuze to zjistili a Kid musel své akcie prodat. Teď byl rád, že s papežským vyslancem mohl jednat opravdu bez závazků.

„Jeho Svatost se velmi trápí zvýšenou poptávkou po pornografii, a to na celém světě... Velmi ji trápí všechny ty nízké pudy, které ženou muže i ženy bez sebemenších zábran ke kopulaci. Už dávno předtím, než se stal papežem, si kladl spoustu otázek a dokonce se mu podařilo po velmi pečlivém šetření shromáždit důležité doklady...“

Ludwig se odmlčel, jako by čekal podporu. S rukama pod bradou pozoroval prezident jednu z křišťálových kupolí zdobících jeho hlavní město.

„Takže Jeho Svatost zjistila, že pornografie a neřest mají svůj zdroj v obrazu, který se denně naskýtá očím obyvatel, jsou to zvířata bezostyšně souložící na skleněných kupolích stanic. V Transevropské je to na denním pořádku, děti jsou už od nejútlejšího věku na takovou podívanou zvyklé...“

„U nás Zrzaví na kupolích nepracují... Odstraňujeme z kupolí námrazu jinými, vědečtějšími prostředky.“

„Zrzaví přece u vás žijí skoro všude, je jich tu mnohem víc než jinde. To nemůžete popřít... Poskytl jste jim nevídané podmínky, dal jste jim k dispozici Skládku a další centra, kde se zpracovává odpad z lovu velryb.“

„Chcete mi to snad vyčítat?“

„Ale ani v nejmenším... Přece bychom si nepřáli smrt těch tvorů... Jsou to vyšší savci, jako byly kdysi třeba opice. Mají k nám rozhodně blíž než například velryby, ale to je také všechno... Papež ostatně znovu potvrdil, že ti tvorové nemají žádnou duši. Tedy že to nejsou lidské bytosti.“

„To se tedy podívejme! Mají dvě nohy, dvě ruce, hlavu, často velmi krásnou, ale lidé to nejsou. Mluví a za určitých podmínek se dokážou naučit i našemu vlastnímu jazyku, ale podle vás to nejsou lidé. Těžce pracují, aby se postarali o starce a malé děti, a to jsou podle vás zvířata?“

Ludwig sklonil hlavu a trpělivě čekal, až prezidentův hněv pomine. Šeptal nějakou modlitbu a Kidovi připadal trapný.

„Tak jen pokračujte, bratře Ludwigu...“

„Myslím, že jste jeden z mála, kdo tvrdí, že jsou to lidé jako vy nebo já... Budu však pokračovat v tlumočení myšlenek Svatého otce a pokusím se vám je vyložit co nejvěrněji. Z demografických studií vyplývá, že počet Zrzavých stále stoupá, o deset až dvacet procent ročně. To je obrovské číslo. Nemůžeme připustit, aby ti tvorové nad námi jednoho dne získali početní převahu a ohrozili naši železniční civilizaci Tepla. Byla by to katastrofa. I kardinálové, kteří se sešli v Římě k volbě papeže, to potvrdili... To množení je nutné zabrzdit... Zvláště když závisí na dvou okolnostech... Velké plodnosti samic a přehnané sexuální potenci Zrzavých... Samice mohou během svého života vrhnout deset až dvacetkrát a rozhodně toho využijí. Jsou stále v tom,“ shrnul zhnuseně.

Kid raději zavřel oči, aby nedal najevo podráždění. Papež byl osobnost, byl hlavou Společnosti Svatého kříže, měl by tedy k němu mít ohledy. Jenže poslouchat takové nehoráznosti, takové hlouposti ho dohánělo k zuřivosti.

„Takže by stačilo...“

„A jaký je ten druhý důvod?“

„Nevíme... Ale určitě existuje... Počet členů některých kmenů se náhle zvýší, i když dlouhou dobu nedošlo k žádnému narození... Mnozí pozorovatelé to potvrzují, dokonce i profesor Harl Mern, který, jak si možná vzpomínáte, strávil nějaký čas v naší Společnosti.“

Tentokrát se Kid už neovládl.

„Drželi jste ho tam v zajetí. Udělali jste z něho návnadu, abyste dostali do pasti Liena Raga... Toho jste pak prodali Tarphysům nebo Metařům Věčného života.“

Bratr Ludwig zvedl oči k nebi.

„Cestující prezidente, zapřísahám vás, nepřikládejte žádnou váhu všem těm povídačkám, jejichž jediným cílem je poškodit pověst Církve...“

„Vím, co říkám, byl jsem akcionářem Svatého kříže a z tohoto titulu jsem mohl podniknout určitá šetření...“

„Je mi líto, že jméno nějakého etnologa třetí kategorie vás vede k takovým slovním výpadům...“

„Třetí kategorie? Když se opíráte o jeho svědectví?“

„Zapomeňme, co nás rozděluje... Zapomeňme ostatně i na ten podivný úkaz, kterého si mnozí všimli, a soustřeďme se na první důvod.“

„Chcete omezit jejich porodnost?“

Ludwig se usmíval, jako by chtěl nechat Kida, aby sám pátral v podivných zákoutích jeho pokřivené mysli.

„Takže je chcete nechat vyhynout, je to tak?“

„Ne. Svatý otec navrhuje, aby byli sterilizováni... Samice stejně jako samci.“

„Ach tak! Nic víc než to?“

„Nic víc,“ horlivě přitakal Ludwig. Nevšiml si, že spadl do nastražené léčky. „Vidíte, vlastně se o nic zvláštního nejedná... Musíme si uvědomit i jiné věci, myslet například na to, že potraviny jsou stále vzácnější a že Zrzaví jich spotřebují mnoho. Spolykají šest tisíc kalorií, zatímco našim pracujícím stačí jen patnáct set, aby se uživili.“

„To je životní minimum zavedené v jiných Společnostech, ne v té naší. Naše životní minimum je mnohem vyšší a překračuje 2000 kalorií... Zrzaví jen sbírají odpadky, živí se tím, co lidé vyhodí, sbírají je podél tratí a v blízkosti měst. Tady u nás seškrabují zbytky z koster zpracovaných velryb. Dříve je lidé vyhazovali.“

„Nu právě, jednoho dne budeme možná ty zbytky potřebovat, abychom vůbec přežili, ale už tu žádné nebudou. Taky zabíjejí tuleně.“

„Jednoho denně a stačí to pro sto lidí. Lidé z Tepla zabíjejí jednoho pro deset lidí, neboť kromě jídla potřebují i jeho tuk, aby mohli topit.“

„Bráníte je jako lev... Vidím, že jsem se zmýlil, už jsem myslel, že souhlasíte s jejich sterilizací.“

„Souhlasím s ní natolik, že ještě dnes vydám nařízení, které tyto praktiky na Zrzavých přísně zakáže. A nejen to, přísně zakážu i jakoukoli publicitu týkající se papežových názorů o této věci. Každé porušení tohoto zákazu bude potrestáno vyhnanstvím.“

Ludwig vstal tak prudce, až se zdálo, jako by vyrostl. Z tváře se mu úplně vytratila pokora a rysy mu ztvrdly.

„Jakým právem se opovažujete odporovat zástupci Boha na této Zemi? Mysleli jsme, že bychom mohli vyslat apoštolského nuncia... Ale za těchto okolností o tom ještě dlouho nemůže být řeč.“

„Bratře Ludwigu, to vy se musíte snažit a jednat se mnou mnohem diplomatičtěji... Jinak na to doplatí Neokatolíci usazení na území mé koncese. Nejsem žádný svatý a také dokážu být velmi neústupný...“

Ludwig se zadíval na to ubohé nedochůdče, které se opovážilo mu odporovat, a uvědomil si, že je tu sám, tisíce kilometrů od hranic... V téhle nedozírné koncesi se mohlo přihodit ledacos a prezident měl pověst velmi vychytralého muže, hlavně když šlo o jeho nepřátele.

„Promiňte,“ zašeptal. „Chápu váš nesouhlas a myslím, že bychom měli probrat důležitější téma, myslím na možnost výměny velvyslanců... Všechny vaše návrhy budou posouzeny velmi vstřícně, ostatně Jeho Svatost by nic nenamítala proti vyslání cestující Yeuze. Dobře se poznali, když byl ještě jako papežský nuncius v Grand Star Station...“

„Má skvělý vkus," řekl Kid s úsměvem.
Ludwig ztuhl, jako kdyby právě obvinil jeho církevního představeného z odporných hanebností.
„Je to výborná velvyslankyně."
„Je tady, ve zdejší stanici?" zeptal se duchovní.
„Zatím ne."
„Jaká škoda... Tolik jsem si přál se s ní setkat. Smím však doufat?"
„Nemyslím. Cestuje, chce si trochu odpočinout a nevím, kdy se vrátí."
Ludwig se uklonil a vzdálil se. Jakmile prezident osaměl, zavolal Simoniho.
„Podařilo se vám získat informace o všech Neokatolících žijících v naší Společnosti?"
„Hned po zvolení Pia XIII, když jste mě o to požádal."
„Skvělé. Jsou mezi nimi nějaké významnější osoby?"
„Mají už čtyři biskupy..."
„Čtyři?"
„Ano, naproti tomu žádného kardinála, ale předpokládám, že to brzy přijde."
Pak se znovu zamyslel nad druhou příčinou podivného zvyšování počtu Zrzavých v některých obdobích, jak to naznačil Ludwig.

4

Toho dne ujeli bez obtíží sto kilometrů. Vrstva ledu se stále ztenčovala a laser si s ní dokázal poradit sám. V noci Yeuze nedokázala usnout, myslela na mrtvoly vlkodlaků, které Gus našel v té malé stanici u trati. Pečlivě si je prohlédl a tvrdil, že se podobali těm zrůdám z Gravel Station, také neměli na zápěstí žádné vypálené znamení.
„Ty vagóny vypadaly jako klece," vysvětloval Gus, když mu ráno přinesla do kabiny snídani. „Čím víc na to myslím, tím víc se mi zdá, že ta stanička byla něco jako zastávka."
„Zastávka, ale na jaké cestě?"
„Vlkodlaci tam v klecích čekali, až je převezou jinam."
„A kdo by je měl převážet?"
„To nevím. Zemřeli hladem a zimou. Jejich opatrovníci či hlídači je opustili, ti žili v tom třetím vagóně. Bylo tam pohodlnější zařízení, jestli se to tak dá říct... Co mě však přivedlo na myšlenku, že tam bydleli hlídači, je fakt, že jsem tam našel knihy a časopisy. Vlkodlaci přece žádný tiskoviny nepotřebujou."
„Myslíš, že podle síly ledu na kolejích můžeme určit délku doby potřebnou k jeho utvoření?"
„Jsme v oblasti velkých vichrů, které sem ženou kusy ledu z hor na jižním pólu... V zásadě míříme na sever, i když kompas nic neukazuje a vrstva ledu je stále tenčí. Žádné konkrétní údaje z toho nevyvodíme... Taky jsem na to myslel a napadlo mě, že tady muselo dojít k nezvykle silné vichřici, možná k několika vichřicím za sebou, které trať úplně zavály. Už několik let se sem nikdo neodvážil... Ti hlídači vlkodlaků se určitě pěkně vyděsili, když byla předpověď počasí tak strašná."
„A co když to byla posádka té malé drezíny, ten manželský pár s dítětem?"
„Zdálo se mi, že jeli na sever..."
„To se nedá tak přesně říct, drezínou můžeš jet stejně dobře dopředu jako dozadu..."
„Byl to diesel na tulení olej."
„Jestli přijeli z té staničky, neměli žádnou možnost stroj otočit... Museli couvat a vichřice je zřejmě překvapila, když se snažili dostat na vedlejší síť... Myslíš, že v paměti lokomotivy by se o tom našel nějaký záznam?"
„Po celá léta fungovala úplně sama, zaznamenávala všechny důležité informace... Možná zachytila rozhlasové vysílání z Gen Station nebo z Cross Bi Station."
Yeuze strávila celé odpoledne nad klávesnicí počítače a snažila se vytáhnout záznamy o předpovědích počasí v posledních letech. Nakonec se jí podařilo najít diagram, který zaznamenal změny tlaku a vzdušných proudů nad bývalým Indickým oceánem.
„Už to mám!" vykřikla. „Bylo to před čtyřmi lety, v roce 2359... Skoro celý měsíc zuřily příšerné vichřice..."
„Proč teda jeli ti tři na jih?"
Yeuzu logika té otázky omrátila.
„No jo, to je pravda... Možná že znali jen tenhle výjezd..."
„Kdyby zůstali v tý ministaničce, byli ještě naživu. Ve skladech v iglú určitě zůstalo ještě dost oleje i dalších zásob. Neměl jsem čas je hledat, ale určitě tam někde jsou..."
„A co když je vichřice zničily?"
„Museli odjet ještě před vichřící a na jih... Vstříc těm nejhorším klimatickým podmínkám... Protože věděli, že na sever cesta nikam nevede."
Yeuze se zachvěla.
„Vážně si to myslíš?"
„Spíš se obávám, to jo."
„Kurts by nás přece nevylákal na falešnou trasu, přímo do pasti..."
„Kdo to může zaručit?"
„Ne, ne," rozkřičela se Yeuze, „ten pár měl jistotu, že na sever nemůžou, měli z něčeho strach. Mezi strašnou vichřící a jinou hrůzou si vybrali vichřici... Tak přece mysli! Co tady v té pustině asi dělali? Hlídali vlkodlaky, ty příšerné obludy,

schopné sežrat cokoliv...“

„To by ale znamenalo...“ zamručel Gus.

Instinktivně zpomalil rychlost lokomotivy.

„Najdeme přesně to, co bylo v Gravel Station,“ zbledla Yeuze. „Tam na nás přece čekali vlkodlaci, obklíčili nás, zabili Enrika a ještě předtím Salu a Stewa. Museli pocházet tady odtud, z toho podivného, tajemného kraje... Kurst je zřejmě našel během své první výpravy sem...“

„To není tak jistý,“ odporoval Gus. „Víš, skoro rok jsem se vláčel po ubohejch stanicích Indický propadliny a dozvěděl jsem se, že se tu dá koupit a prodat všechno. Obyvatelé těch ubohejch, chudičkejch staniček jsou schopný všeho. Tak mě napadlo, jestli náhodou neexistoval tajnej obchod s vlkodlaky... Třeba Bibi, ředitel cirkusu Bigstast, po nich hrozně toužil... Možná existujou kočovný cirkusy, který tajně předvádějí podobný atrakce.“

„To by se přece vědělo.“

„V tyhle oblasti se dá koupit všechno, dokonce i příslušníci Železniční policie, dokonce i Výhybkáři... Musela bys žít jako vagonovej povaleč, abys o tom něco věděla. Kurst se možná o obchodu dozvěděl a skoupil pár vlkodlaků a přivezl je do pyramidy v Gravel Station, než pro ně najde uplatnění. Jak to bylo dál, to už víme. Podařilo se jim osvobodit se, napadnout strážný... Tamti vlkodlaci však pocházejí tady odtud, to je jistý.“

Lokomotiva jela velmi pomalu, jako by se chtěla zastavit. Vrstva ledu byla však jen několik desítek centimetrů silná a na její odklizení stačil mohutný zvedák s bránami.

„Dokážeme pokračovat dál?“ zeptal se Gus. „V Gravel Station jich byla sotva stovka...“

„Naivně jsme si mysleli, že se před nimi schováme v naší vlakové soupravě, ale nebýt vašeho příjezdu, zůstali jsme tam všichni,“ připomněla Yeuze přiškrceným hlasem.

„Třeba je Concrete Station právě jen takovou továrnou na vlkodlaky, co tam volně žijou... Že by se ti dva s dítětem báli jet na sever právě z tohohle důvodu? Ale v žádným vyprávění o Concrete Station o tom není ani zmínka... Mluví se tam hlavně o kmenech Zrzavých, co žijou na břehu velkýho vnitřního moře a o betonový stavbě... Nechci teď mluvit o těch nadšenejch popisech, který stanici popisujou skoro jako ráj na zemi, připomínám jen tyhle dvě skutečnosti jako nejbližší naší realitě.“

„Že by byl beton součástí naší reality?“

„Používá se při těžbě pod ledovcem i v některých dalších případech. Jsem si jistý, že lady Diana povolila jeho užití i při stavbě toho jejího slavnýho Severojižního tunelu. I když na druhý straně nechala zákaz používání toho materiálu Komisí dohod NY station.“

„Že by ti vlkodlaci byli stvořeni teprve nedávno? Nemyslím si ale, že by nás chtěl Kurts vlákat do pasti. Jsem si skoro jistá, že se sem vypravil dvakrát. Poprvé s touhle lokomotivou... Podruhé s Lienem Ragem, to odjeli společně v jiném vlaku.“

„A nikdy se odtud nevrátili,“ poznamenal.

Raději nepřemýšlela o tom, co je třeba mohlo potkat.

„Musíme hledat v paměti lokomotivy. Někde musí být uchováno svědectví o té první cestě, zaznamenávalo se přece všechno...“

„Strávil bych tím celé dny a noci,“ upozornil ji Gus, „a s minimální nadějí na úspěch. Dostat se k takovým zasutým informacím znamená hledat namátkou, zkoušet různý klíčový slova... Zkoušeli jsme to s Concrete Station, ale bezvýsledně, Kurts zablokoval přístup ke všemu, co se týká tyhle podivný pustiny, kódem. Najdi kód a dostaneme se k podrobným údajům. Zatím si však musíme vybrat. Tak co, jedeme dál?“

Mlčela. Při představě, že by se znovu setkala s hordami vlkodlaků, jí tuhla v žilách krev.

„Mohli bychom zastavit,“ prohodil Gus zamyšleně, „a zhodnotit naši situaci. A než se rozhodneme, trochu se uvolníme, třeba na čtyřiadvacet hodin. Concrete Station je před námi. Existuje už stovky let a kvůli jednomu ztracenýmu dni přece nezmizí.“

„Stále ještě nevíš, jak je to možné, že zrovna tohle jméno sis uchoval v paměti?“

„Už dva roky, teď už skoro tři, se snažím pochopit, proč mě zrovna tahle dvě jména tolik pronásledovala, teda Indická propadlina a Concrete Station. Jako bych byl posedlej, opustil jsem Transevropskou a chcípal jsem hladem a zimou, jen abych se dostal do tyhle ztracený části světa... V Transevropský by mě nejspíš našli, pátrali by po mým původu, hledali by a nakonec by objevili mou rodinu, když říkáš, že mám děti a velkej chov sobů pod skleníky. To všechno jsem opustil... Teď, když jsme jen pár dnů od vytouženýho cíle, mám najednou strach... nejen z vlkodlaků... S tímhle strojem se jim můžem postavit bez velkýho rizika. Jistě, nebude to moc velká zábava... Přece jsem nepřijel z takový dálky, abych tady objevil továrnu na zrůdy?“

Lokomotiva se zastavila uprostřed úplné roviny. Kam jen oko dohlédlo, všude ubíhala rovná, hladká plocha mořského ledovce k oblému a blízkému horizontu. Snášela se noc a led dostával ocelový nádech.

„Zdejší vichry úplně obrousily a vyhladily ledovou plochu, všechny zbytky ledových ker odnesly na sever. Tady je přímo ideální místo na stavbu železniční trati, a přesto to dosud nikdo nezkusil. Je tady jen tahle mizerná, mrňavá trať. Určitě je ale sakramensky pevná, jinak by už dávno zmizela z povrchu.“

Yeuze odešla do svého pokoje a ponořila se do horké lázně. Celé dvě hodiny přemýšlela a rozebírala jejich situaci, nedokázala se však soustředit. Oblékla se, vybrala si nadýchané, efektní večerní šaty z obrovského šatníku, který tu po celá léta Kurts doplňoval. Pro dámskou garderobu měl slabost, zvlášť pro erotické spodní prádlo. Byly tu však i spousty nádherných šatů a luxusní pláště. Svlékl z nich nejbohatší ženy světa, nejmocnější z mocných Společností, vyraboval sklady obchodníků s luxusním zbožím.

Když vešla do kuchyně, Gus už připravoval večeři. Vybral z mrazáků nejrůznější lahůdky a nechtěl, aby mu pomáhala.

„Počkej vedle, v jídelně zdejšího vládce.“

Prostřela, použila nejjemnější porcelán, rozsvítila jemně navoněné svíce a ztlumila světla.

Jedli dlouho, zpočátku byli dost zakřiknutí, ale pak se uvolnili, nejspíš vlivem několika lahví označených jako „šampaňské“, které Gus štědře otvíral.

„Skleníky, kde se pěstuje vinná réva, jsou přísně hlídané a vede k nim pouze prioritní trať. V praxi to znamená, že se tam dostanou jen nejdůležitější akcionáři Společnosti.“

Gus pozvedl číši.

„Napijme se na splnění našich přání... Napadá mě, jestli má tohle víno všechny kvality toho bývalého... Ve starých románech se o tom můžeš dočíst, kdoví jestli si to ti tehdejší spisovatelé nevymysleli... Nebo že by problém spočíval ve schopnostech dnešních vinařů?“

Yeuze už byla hodně veselá, ale náhle si uvědomila, kde vlastně jsou. Stojí uprostřed té nejtajemnější a nejhroznější pustiny na světě, vyparádění jako na bál, a vzpomínají na dobu, která nenávratně zmizela. Bože, jak je to všechno hloupé! Položila číši zpět, aniž se napila.

Gus ji pozoroval s obavami, i když se to snažil nedat najevo.

„Co se děle?“

„Kdysi nebyl všude samý led, vlkodlaci neexistovali, leda v pohádkách pro děti, a šampaňské mělo tehdy určitě docela jinou chuť. Když si vzpomenu na minulost, zachvátí mě takový smutek, že dostanu strach, jestli vůbec dokážu žít dál... Jak to dělají ti, co bádají a studují REL a LID?“

REL byla zkratka pro Rozvrstvená ekonomická ložiska a LID znamenalo Ložiska intelektuání dokumentace. V obou se odborníci zabývali vším, co se dalo z bývalé civilizace, ukryté hluboko pod vrstvami ledu, ještě použít.

„Musíme pít,“ povzbudil ji Gus. „Je před námi ještě dvacet hodin volna, co si s ním počneme?“

5

Tibeťané v malém hornickém vlaku se k Jdrienovi chovali s uctivou zvědavostí. Všichni dobře věděli, že Mesiáš Lidí z Chladu se těší pozornosti a ochraně lamů. Chodili se mu klanět, všichni chtěli toho živoucího boha spatřit, žádali ho, aby se aspoň dotkl jejich modlitebních mlýnků, zvláštních růženců nebo kousků látky. Na oplátku mu nabízeli drobné dárky, mléko, máslo, voňavky.

Po celou, dva dny trvající cestu, ho živili a napájeli mnohem víc, než mohl vůbec spořádat. Když vlak zastavil uprostřed ponurého Údolí opuštěných lešení, Tibeťané se nahrnuli k oknům osobního vagónu a dívali se za ním.

V úzkém kaňonu byla skoro tma, i když bylo teprve krátce po poledni. Přímo před sebou uviděl světla lešení a vydal se k nim, jiné označení tu nebylo.

Když se konečně dostal k úpatí lešení, zjistil, že tam chybějí schody. Musel zavolat na osadníky první plošiny a požádat je, aby ji spustili dolů k němu.

Obnovitelé vypadali potěšeně, že ho znovu vidí, a nabízeli mu, že ho vytáhnou nahoru výtahem.

„Víte, namontovali jsme tu motor na elektrický proud a brzy nás bude zásobovat reaktor. Pak to tady bude možná snesitelnější.“

„Stejně je to lepší než ta hrůza uprostřed Jelly. Já tedy opravdu nelituju, že jsme opustili základnu Bratrství II. Viděla jsem příliš mnoho lidí, kteří jí padli za oběť a ta hnusná protoplazma je celé spolkla, tedy vstřebala,“ vysvětlovala mu jedna starší žena.

„Děkuju za nabídku výtahu, ale vyšplhám se nahoru po žebřících a všechny pozdravím.“

Při výstupu se postupně dozvídal spoustu zajímavých věcí. Především se zvýšil počet chovných jaků, na různých patrech lešení, ztrácejícího se v nedohlednu, bylo už několik chlévů. Zásoby mléka stačily k nasycení většiny obyvatel a také sběr lišejníku byl mnohem úspěšnější než dřív. Výměnou si mohli koupit uhlí a základní potraviny. Dokonce jim ponechali i výtrusy hub, z nichž se získávala mouka na chleba. Vědci se už pustili do prvních pokusů.

„Po těch žebřících vám to bude trvat půl dne,“ odrazovali ho Obnovitelé. „Šplháme po nich jen na krátké vzdálenosti... Ale chystáme velký závod ve šplhu a pár mladých se už na něj připravuje. Půjde o to, vyšplhat se co nejrychleji na určitý úsek lešení. Trochu soutěživosti a fyzického cvičení jim rozhodně neuškodí.“

Jdrien se dozvěděl, že čekají konvoj se dřevem, má přijet ze severu, z malé Společnosti, která žije z těžby dřeva v lesích ukrytých pod ledovcem. Obnovitelé pak postaví další lešení, další visuté lávky, aby se dostali až k lišejníku rostoucímu na těch nejodlehlejších a nejnepřístupnějších skalních stěnách. Slyšel také o třech smrtelných úrazech a o ochranných sítích napnutých pod lešením kvůli dětem.

„Někteří lidé si ale stále nemůžou zvyknout... Ať děláme, co děláme, plošiny se chvějí a vychylují a v noci je to ještě citelnější. Některým je z toho špatně... Prý se tomu říká mořská nemoc... Co to má být, to moře?“

Cestou nahoru Jdrien navštívil i chlév se šesti krávami, z nichž tři čekaly mladé. Budou to první telátka narozená od chvíle, kdy se tady Obnovitelé usídlili.

„Býk má stáj vedle, musí být pevně uvázaný, hrozně zuří.“

Část chlévů nově vyhloubili ve skále nebo zvětšili ty původní, ale už brzy většina z obyvatel opustí chýše postavené přímo na plošinách lešení a usadí se v pohodlnějších a teplejších jeskyních.

„Je v nich mnohem tepleji a je to pro nás bezpečnější. Lešení musíme stále sledovat, v tom silném průvanu, který proudí úzkým údolím, se neustále houpou. Trámy se hýbou a spoje se opotřebovávají. Tibeťané s tím počítali a nechávali materiálu víc vůle. Ke svazování trámů používali jačí hedvábí, je mnohem pružnější a velmi odolné. Mysleli jsme si, že to umíme líp, a místo hedvábí jsme použili kabely, ale téměř došlo ke katastrofě. Houpání lešení je nutné,

udržuje životnost celé obrovské stavby. Jenže lidé to špatně snášejí, fyzicky i psychicky.“

Na jednom z dalších pater dělníci zrovna hloubili jeskyni, používali k tomu miniaturní výbušné nálože. Díky elektrickému proudu, který Obnovitelé i v těchto obtížných podmínkách dokázali vyrobit, mohli si při hloubení pomáhat i přenosným laserem. Celý agregát byl instalován v desátém poschodí a prozatím pracoval na nerostný olej ze vzducholodí.

„Ale kam jste dali vzducholodě?“

„Prozatím jsme je museli vypustit, stejně by nám k ničemu nebyly. Jediný pojízdný stroj je Slunce naděje. Zásobuje nás palivem, ale už brzy dostaneme uhlí. Už teď ho používáme k topení, máme v plánu zavést v našich skalních slujích ústřední vytápění.“

„A co je nového v Everestu, jak se mají naši?“

Jdrien jim vyprávěl, že podmínky jejich druhů Obnovitelů v Everest Station byly ještě horší než ty jejich. Jen s obtížemi shánějí uhlí, snaží se vydělávat řemeslnou výrobou, zkoušejí možnosti vyrábět keramická kamna. Hlína je jediný dostupný materiál v této chudičké Společnosti.

„Musí postavit pec, kde by se dala vypálit žáruvzdorná hlína a keramická hmota... Jestli se jim to podaří, soustředí se nejspíš jen na to. Zatím mají potraviny na příděl a teplo zrovna tak. Jedna čtyřčlenná rodina to už vzdala a opustila Sluneční společnost.“

„Ostatní to nakonec udělají taky,“ zavrčel muž, který sekal skálu majzlíkem a kladivem.

„Měli by přijít za námi.“

„Mají hrůzu z lešení,“ vysvětlil jim Jdrien. „Tibeťané vykládají o těchhle lešeních hrůzostrašné historky. Radši budou žít ve špatně vytápěném malém vlaku, než aby se přidali k vám.“

„Greog Suba je pořád s nimi?“

„Ano... Snaží se předělat lokomotivu na uhlí, díky jemu už mají elektřinu, trochu tepla i pitnou vodu z ledu...“

Jdrien dorazil do desátého poschodí, kde elektrický agregát dělal takový rámus, že obsluha musela mít na hlavě přes ochrannou kuklu ještě izolační přilbu. Plošina se nebezpečně vychylovala a byla pod neustálou kontrolou skupiny odborníků, kteří byli celé hodiny zavěšeni ve vzduchoprázdnu.

„Až vyhloubíme jeskyni, bude to lepší.“

V dalších patrech se učili tkát jačí hedvábí. Ve velké chýši stál primitivní stav a lidé každé ráno hřebelcovali jaky a sbírali spadanou srst. Ukázali mu ještě nezpracovaná, rozčesaná vlákna, dlouhá skoro osmdesát centimetrů.

„Nejhorší na tom je ty chlupy rozčesat... Jakmile spadnou, stočí se do klubíčka a musíme je natahovat, jinak by se nedaly tkát. Pak je lepíme k sobě a tkáme nekonečné vlákno. Podívejte se, už máme první výsledky... Zatím se soustřeďujeme hlavně na provazy, ale zkusili jsme už i koberec.“

Byla to krásná práce. Bílé a černé chlupy vytvářely na utkané látce nádherné ornamenty. Navíc česání zbavovalo jaky nepříjemných parazitů a lidem dodávalo kvalitní surovinu na výrobu vláken.

„Jsou teď hezčí, a když žijí v teplých chlévech, nepotřebují tak hustou srst.“

Během výstupu ho pozvali k jídlu a on nemohl odmítnout. Ujistili ho, že Ma Ker je o jeho návštěvě už informovaná, a ukázali mu telefonní přístroje, které šikovně spojovaly jednotlivá poschodí.

„Ještě pár let a všichni se budou na lešení jen hrnout, budou se prát, aby tu mohli žít,“ žertoval vedoucí místní plošiny.

Pohostili ho skromným, ale chutným pokrmem z masa a mléka. Maso pocházelo ze dvou prvních jaků, kteří uhynuli brzy po jejich příchodu na lešení.

„Neuměli jsme to, ale podařilo se nám zachránit alespoň maso. Pravda, maso se dá občas koupit, ale je příšerně drahé.“

Dívka sedící naproti Jdrienovi se marně snažila upoutat jeho pozornost, a tak nakonec prudce vyhrkla:

„Přišel jste navštívit svého bratra Liensuna?“

Rozhovor se náhle zastavil a zavládlo trapné ticho.

„Ovšem, proč ne? To je snad normami, nemyslíte?“

V té chvíli však zachytil navzájem si odporující myšlenky, které vířily v hlavách kolemsedících lidí. Nedokázal se v tom orientovat, ale pochopil, že Liensun se zřejmě chová nějak nepřístojně, že dělá něco, co ostatní neschvalují. Zdálo se, že porušil nějaké mravní pravidlo, Jdrien však stále nechápal, jaké. Kolem bylo příliš mnoho odporujících si myšlenek, které nedokázal přesně určit a rozmotat.

„Také zakládáme laboratoř... Budeme tam pokračovat v našem...“

Tentokrát se netaktnosti dopustil zralý muž. Zrudl a raději odešel od stolu.

„Promiňte mu,“ řekl na jeho omluvu vedoucí plošiny. „Máme vás tak rádi, jste tak milý, že vás považujeme za jednoho z nás.“

Jdrien se k tomu raději nevracel, ale samozřejmě pochopil, že mají v úmyslu pokračovat v hledání Slunce. I když se Sluneční společnosti zavázali, že od svého záměru upustí. Jestli se to lámové dozvědí, budoucnost Obnovitelů bude velmi nejistá, především těch z Everest Station, kteří jsou tak zatvrzelými odpůrci života na lešeních.

Znovu se vydal po lešeních nahoru. Byl přesvědčen, že Liensun se dopustil nějakého přestupku proti zásadám života v jejich společenství a že jde zřejmě o morální poklesek.

V uzoučkém údolí sevřeném vrcholky velehor se rychle stmívalo a všechna poschodí ještě nebyla osvětlená. Jdrien pospíchal. Byl ve skvělé fyzické formě, i když dlouhé měsíce proseděl v táboře Obnovitelů v těle obří améby. Zdaleka však nestačila k tomu, aby mohl následovat kmen Zrzavých a nebýt přitom na obtíž. Musel se ještě několikrát zastavit, všichni mu chtěli potřást rukou, žádali ho o pomoc a radu, věděli, že dokáže mírnit bolest a uzdravovat některé nemoci.

„Víte, nemocnice je v předposledním poschodí a není vždy snadné se tam vyšplhat... Ale mají slušné vybavení, už se

jim podařily i nesnadné operace, dokonce se tu narodily čtyři děti.“

Utišil úpornou bolest zubů, jednomu muži napravil vyhřezlou plotýnku a jednu ženu poslal na okamžité vyšetření, neboť trpěla rakovinou dělohy.

„Říkají, že ze Sluneční společnosti odjedete, je to pravda?“ „Musím se vrátit ke svým, čekají na mě už rok...“ „Ach tak, k Zrzavým,“ říkali, často s nádechem pohrdání. Nezdálo se, že by zatím kdokoliv něco věděl o úmyslech lamů zbavit se Liensuna a o tom, že by to měl být právě Jdrien, kdo ho doprovodí za hranice.

Byla už temná noc, když vystoupil na poslední plošinu. Už dávno přestal počítat, kolik poschodí navštívil a po kolika žebřících se vyšplhal.

6

Po několika kilometrech se koleje postupně osvobodily z ledového zajetí. Gus vypnul laser a zasunul brány. Ještě chvíli pokračoval průměrnou rychlostí a nakonec stroj zastavil.

„Musím se jít podívat ven,“ prohlásil a chystal se, že vyleze.

Jako vždy se spustil poklopem vedoucím z nákladového prostoru přímo mezi koleje, a Yeuze ho proto nemohla spatřit dřív, než se dostal před lokomotivu. Šel po rukou s tělem nakloněným lehce dopředu a nechával za sebou mezi kolejemi jen matnou stopu. Spodní částí těla stíral noční námrazu. Posadil se a něco jí ukazoval, ale nerozuměla mu. Potom promluvil do vysílačky zabudované v ochranné kukle.

„Ty koleje jsou vyhřívané, jsou z neznámého materiálu, snad je to umělá hmota, a jsou vlažné. Myslím, že se blížíme ke Concrete Station.“

Pokusila se pomocí silných a výkonných přístrojů prozkoumat obzor, který tonul v mlze. Velké stanice někdy způsobovaly podobný jev, nad jejich kupolemi se tvořila pára, která vzápětí padala dolů jako ledový déšť.

„Tam ale musí být energie, když jí tady takhle plýtvají, jen aby rozehřáli koleje. To se přece dělá jen na velmi důležitých a frekventovaných tratích.“

Gus se mezitím vrátil.

„Podívej se teleskopem, na obzoru je něco jako mlha,“ požádala ho.

Dlouho si obzor prohlížel, zatímco lokomotiva jela pomalu dopředu. Oba byli napjatí jako struny, nespouštěli oči z obrazovek. Náhle se první z nich rozzářila, byla to obrazovka radaru a signalizovala nějaký předmět, vzdálený třicet kilometrů. Musela to být nějaká neforemná masa, probíjelo to a obrazovka zrnila.

„Řekla bych, že je to rušička,“ ozvala se Yeuze. Měla s palubními radary přece jen víc zkušeností než Gus.

„Rušička?“

„Nepochybně. Nebo nás chce někdo napálit. Musíme ještě zpomalit a připravit se k obraně.“

Dotkla se klávesnice a na obrazovce se začal odvíjet seznam zbraní připravených k zásahu. Všechno probíhalo bez sebemenšího zadrhnutí a za chvíli se už lokomotiva ježila raketovými střelami, od těch největších až po malé lasery na boj zblízka. Teď vypadala jako skutečná pevnost na kolejích. Yeuze si pomyslela, že by se klidně odvážila vzdorovat těm největším strojům z flotily lady Diany, kdyby to bylo nutné.

„Moře!“

Bylo to stejně nečekané jako neuvěřitelné. Po pravici se objevila obrovská vodní plocha. Koleje vedly přímo uprostřed.

„Zastav,“ křičela v panice Yeuze, „přece nebudeme tak strašně riskovat!“

Guse zachvátila stejná hrůza a přepnul páru na plný zpětný chod. Stroj zastavil na necelých sto metrech.

„To je úžasné.“

Přímo před nimi šplouchaly o okraj mořského ledovce malé vlnky.

„A nikde ani tuleň.“

Pouze tito živočichové vytvářeli v ledovém pancíři svírajícím oceán vnitřní jezera, aby získali prostor k životu a lovu. Tohle však žádné jezero nebylo. Protější břeh nebylo vůbec vidět. Ostatně výhled zakrývaly chomáče bledé páry, které se táhly od východu k západu na kilometry daleko. Yeuze rozeznávala železniční trať, která přetínala vodní plochu po jakémsi sotva znatelném mostě. Nedalo se vůbec poznat, z jakého by mohl být materiálu.

„S lokomotivou tam nemůžeme,“ řekla váhavě, „bylo by to příliš riskantní. Váží stovky, možná tisíce tun.“

Gus došel pro láhev vodky, kterou měl na kapitánském můstku vždycky po ruce, a pořádně si přihnul. Potom nabídl i Yeuze, která s díky přijala.

„Vyprávění, která jsem četl, se o tom vnitřním moři zmiňují, ale nikdy tam nebyla řeč o železniční trati, která by procházela prostředkem... Co říkají obrazovky?“

Infračervené paprsky hlásily přítomnost života někde v dálce po jejich pravici. Pátrali pomocí teleskopu a nakonec se jim podařilo zachytit stádo tuleňů nebo snad rypoušů. Museli být obrovští, když je přístroje odhalily i na tuhle vzdálenost.

„Koleje mizí v mlze, ale proč tady vlastně ta mlha je?“

„Voda se vypařuje, je nejspíš teplá.“

„Zřejmě tak by to na Zemi vypadalo, kdyby se vrátilo Slunce,“ řekla zamyšleně Yeuze.

Gus na tu poznámku vůbec nezareagoval. Pro něho nemělo slovo „Slunce“ žádný význam.

„Musíme se vydat na průzkum.“

„A nechat tady lokomotivu?“ vykřikla Yeuze, „Ani za nic!“

„Půjdu sám. Dokážeš ji klidně řídit, a kdyby to bylo nutné, vrátíš se do civilizovanějších končin.“

Namířil silný dalekohled na most, který sotva převyšoval hladinu:

„Když fouká pořádný vítr, je určitě zatopený. Pustit se tam bude vážně dobrodružství... Použiju jen člun.“

„Na jak dlouho chceš odjet? Až se dostaneš do oblasti mlhy, už tě neuvidím...“

„Musím se tam jet podívat...“

„Oh! Jen se podívej!“

Pár stovek metrů před nimi začaly z nízké oblohy padat bílé skvrny. Ani Gus ani Yeuze ještě nikdy neviděli, že by na pustých pláních mořského ledovce sněžilo, byl tam příliš velký mráz. V blízkosti velkých stanic k tomu někdy docházelo, když teplo nad kupolemi stanice ohřálo vzduch natolik, že teplota vzduchu stoupla.

Přímo oněměli, zachvátila je hrůza i nadšení zároveň. Hustě sněžilo, obzor se ještě víc zatáhl a z moře se kouřilo. Zdálo se, že mlha postupuje směrem k nim.

„Není vidět ani na deset metrů,“ zašeptala Yeuze.

„Použiju reflektory.“

„Kdy?“

„Zítra... Concrete Station je určitě někde v tý mlze.“

„Žádný z detektorů nefunguje... To je nepředstavitelné... I kompas jako by neurčoval směr. Nedá se vůbec zjistit, kde jsme. Žádná z vysílaček není schopná stanovit triangulační bod.“

Náhle se před nimi zjevila tmavá masa, pomalu se vynořila, zůstala pár minut nehybně viset a potom zmizela. Yeuze si vzpomněla na vyprávění Liena Raga. Cestoval s Velrybími lidmi, byly to lidské bytosti žijící v symbióze uvnitř těla obrovských velryb. Ta, která ho dopravila ze Společnosti mořského ledovce až do Atlantiku, se musela cestou zastavit právě tady, ve vnitřním moři. Lien Rag jí vyprávěl, že na vzdálených a neprozkoumaných místech planety existují velké nezamrzlé vodní plochy. Nechtělo se jí tomu tehdy věřit, ale teď měla důkaz přímo před očima.

„Ze by podmořská sopka? Nebo snad teplý proud?“ ozvala se váhavě. „Taková anomálie se jinak ani nedá vysvětlit.“

„Možná je to něco jiného...Třeba jde o jiný zdroj tepla... jeho střed by mohl být někde tam v těch mlhách...“

Až do setmění pozorovali okolí. Byli velmi rozrušení, vyděšení a zároveň fascinovaní. Napadaly je stále nové hypotézy, o nichž neúnavně diskutovali. Potom zapnuli reflektory a pozorovali, jak se v jejich světle voda třpytí a pokračuje ve svém věčném pohybu.

„Musíme hlídat i v noci,“ řekla.

Jistě...“

„Myslíš, že vlkodlaci by...“

„Jestli jsou tady tuleni nebo rypouši, tak se mají čím živit... Proč by nás měli napadat?“

Když jí vypršel čas hlídky, odmítla si jít lehnout.

„Neblázni, musíš si šetřit síly... Zítra tu zůstaneš sama... Jsi na to duševně připravená, čelit samotě? Lokomotiva se dokáže ohlídat sama. Víme, jak ji zajistit proti vetřelcům a dokonce ji můžeme naprogramovat, aby se v případě útoku bránila... Můžeš jít se mnou...“

Zachvěla se a zavrtěla hlavou:

„Neměla bych k tomu odvahu. Ani kdyby mi řekli, že je tam Lien Rag.“

7

Člun se dost podobal motorové drezíně na olejový pohon. Byl z umělých materiálů a měl dvě části. První ukrývala podvozek, motor a obytný prostor, druhá tvořila střechu. Střecha byla dokonale průhledná a umožňovala pilotovi i cestujícím skvělý výhled. Uprostřed byl obytný prostor s několika úzkými lůžky, malou komorou na zásoby a toaletami. Nádrž s vodou by měla vystačit dvěma lidem na týden. Motor vyráběl i elektřinu a teplo a dokázal to lehké vozítko rozjet až na sto kilometrů v hodině. Nicméně šedesátka byla doporučená průměrná rychlost, zásoby paliva pak vydržely osmačtyřicet hodin. Konstruktéři mysleli i na mezní situace. Bylo tam pár signalizačních návěstí, detekční přístroje a malý kotel na rozpouštění tuleního tuku. Všechno bylo na svém místě. Gus to ještě jednou pořádně zkontroloval a pak spustil stroj pomocí člunového jeřábu umístěného na přídi obří lokomotivy na koleje.

„Dokud dokážu udržet rádiové spojení, budu se ti hlásit každou čtvrthodinu.“

Yeuze jen pokývala hlavou. Beznohý mrzák s ní mluvil ze svého pilotního křesla v lokomotivě.

„Jakmile budu venku dvacet hodin, vydám se na cestu zpět. Nemám v úmyslu zkoušet maximální možnosti tý kocábky.“

„Zjistíš nosnost mostu?“

„To bude první věc, co udělám.“

Ovinula mu paže kolem krku a přátelsky ho políbila, snažila se nedat najevo ten hrozný smutek. Brzy nato se malý člun začal vzdalovat od lokomotivy.

Přiblížil se ke břehu a pomaloučku vyjel na most. Yeuze ho sledovala velkým dalekohledem. Asi po dvou stech metrech se člun na tom zdánlivě křehkém mostě zastavil.

„Yeuze? První zkoušky dopadly dobře. Ten most unese i velmi těžký náklad. Trať je postavená na nějakých plovoucích bednách, musí být v hloubce ukotvený. Nemám tušení, jak hluboko, ale prý je v téhle oblasti nějaká podmořská plošina. Ty bedny jsou vyrobený z betonu a obalený nějakou zvláštní umělou hmotou.“

„Z betonu?“

„Trvám na tom... Detektory uvedly stejný složení, jaký má beton, srovnal jsem to. Konstrukce dokáže vyrovnávat

střední výkyvy úrovně hladiny, jaký můžou způsobit antarktický vichřice... Zatím je to všechno.“

„Vidíš nějaké známky života?“

„Nic, co by bylo na dohled.“

Člun vyrazil na plný plyn a Yeuze z něho v dalekohledu za chvíli nerozeznala víc než černou tečku. Srdce se jí zastavilo a krev se jí nahrnula do tváří. Musela si sednout do pilotního křesla a zavřít oči.

„Blížím se k mlze... Slyšíš mě?“

Ohlásila se tak slabým hláskem, že si začal dělat starosti. Přinutila se zesílit hlas:

„Jo, jde to, všechno v pořádku...“

„Mlha je už blízko. Po pravý straně vidím rypouše, je jich spousta... Ani na jedny straně není vidět břeh. Je to vážně vnitřní moře, žádný jezero nebo díra.“

Yeuze už viděla vnitřní moře, na konci Viaduktu, který stavěl prezident Kid uprostřed Pacifického mořského ledovce. Žádné z nich však nemělo tyhle rozměry. Vždycky bylo v dálce vidět protější břeh.

Šla si udělat kávu, než se Gus znovu ozve. Spojení však bylo dost špatné, Gus byl obklopený tak hustou mlhou, že viděl jen na pár metrů a musel se plně spolehnout na radar a ostatní palubní přístroje.

„Trať je průjezdná a bez překážek. Stejně ale jedu krokem. Přede mnou nic není, jen občas nějakej rypouš leží na kolejích. Ta zvířata nejeví pražádnou chuť rychle uvolnit trať.“

O čtvrthodinu později ho už skoro nebylo slyšet, musela si nahrávku pustit několikrát, aby zachytila alespoň pár slov. Zdálo se, že s Gusem je všechno v pořádku.

Trávila čas úsilím vymámit z centrálního počítače, za jakých podmínek se uskutečnila první Kurtsova cesta do těchto končin. Tyhle informace byly však zjevně zakódované. Neměla ani zdání, co by mohlo kód uvolnit.

Měla stále zapnutou vysílačku a v případě příjmu by ji přístroj upozornil, ať by byla kdekoliv, třeba i v koupelně.

Připravila si tác s jídlem a přinutila se něco sníst, musela si doplňovat zásoby energie.

V poledne začalo nad mořem zase sněžit a obrovské vločky ještě zakryly už tak špatný výhled. Připadala si ztracená v téhle beznadějné pustině. Vzpomněla si na svou milovanou stanici Kaempolis v době, kdy kralovala kulturnímu životu tohoto velkoměsta. Postavila ho na nohy po skončení války s Panamerickou a udělala z něho světové centrum umění a písemnictví. Lidé se sem sjížděli ze všech koutů a nabídky umělců se jen hrnuly. Všichni jí nabízeli svá díla, divadelní soubory, baletní skupiny, operní soubory, hlásili se malíři i spisovatelé. V celé Australasijské vypravovaly cestovní kanceláře vlaky plné diváků a návštěvníků, směřující do Kaempolisu. Lidé dokonce přijížděli až z Afrikánie. Ani Panameričané nelitovali dlouhé cesty a útrap a neváhali přijet až sem na vernisáž nebo premiéru.

Yeuze ťukala do klávesnice, ale obrazovka jí odpovídala jen úplně nezajímavými informacemi. Pirát jistě nenechal kdekomu k dispozici důkazy o svých cestách a loupežných výpravách. Lokomotiva tudy už určitě někdy jela, možná dokonce i po tom křehkém mostě.

Z vysílačky se občas ozývalo skřípění a chrčivé zvuky, jako by chtěl někdo mluvit, ale nakonec ztichla úplně. Gus jí už nebude moct poslat žádnou zprávu. Spočítala si, že při dvacetikilometrové průměrné rychlosti musel ujet už nejméně sedmdesát kilometrů. Cožpak může být nějaký most tak dlouhý? Pravda, Kidův Viadukt měřil už skoro šest tisíc kilometrů a směroval přes bývalý Pacifický oceán k Panamerické, ale to byla jediná výjimka. Ještě než se setmělo, prohlížela dalekohledem obzor a objevila je tam, po pravé straně, ve vzdálenosti asi dvou kilometrů.

8

Zlobila se na sebe, že zapomněla celou oblast pravidelně sledovat. Už od oběda nevzala dalekohled do ruky, to kvůli počítači, seděla u něho a na všechno zapomněla, jinak by je objevila. Ale teď už se rychle stmívá, takže rozeznává jen tmavé stíny, které se pohybují. Nějaká zvířata, nebo snad lidé, nebo dokonce vlkodlaci? To nedokázala určit. Blížili se! Teď už se musí spolehnout jen na infračervený detektor.

Ovšemže ty siluety zachytil, ale byly velmi nezřetelné. Možná smečka vlků. Někdy se odvážili napadnout i mladé tuleně, i když se většinou vrhali na krysy. Rypoušů se báli, jsou sice dost pomalí, ale zato velmi nebezpeční.

Vlci to nebyli. Načervenalé siluety na obrazovce toho byly důkazem. Tak kdo to tedy je? Lidé, nebo vlkodlaci? Nebo snad Zrzaví? Že by v téhle opuštěné a od světa odtržené oblasti žil nějaký kmen Zrzavých? Ostatně proč ne, byli tu rypouši, měli by se čím živit. Nedokázala však vyloučit možnost, že jde o stejné zrůdy jako v Gravel Station.

Když se přiblížili na pět set metrů, rozsvítila všechny reflektory, přidala infračervené záření a zalila neznámou skupinku živých bytostí ošklivou září.

Zastavily se a za pár minut se jakoby zhroutily do sebe, posadily se. Úlevou vydechla. I když věděla, že na palubě pirátské lokomotivy se nemá čeho obávat, jen stěží by se odhodlala dát povel ke střelbě z těch strašných automatických zbraní. Během několika sekund by klidně tu neznámou tlupu zlikvidovala, jenže cítila by se potom bezpečněji? Pochybovala o tom.

Noc byla dlouhá, velmi dlouhá, spala jen chvílemi a měla velmi neklidný spánek. Bezpečnostní zařízení by ji sice spolehlivě probudilo, ale obávala se toho, že by nebezpečí mohlo obcházet kolem a ona by hluboce spala.

Pohyblivé reflektory zůstaly nasměrované stále stejným směrem, což byl důkaz, že se podezřelá skupina od příchodu noci nehnula z místa. Yeuze do sebe lila kávu a cpala se různými dráždidly, ale dlouhodobá únava, nemluvě o děsivých zážitcích v Gravel Station, se nenechala tak snadno přelstít.

Trvalo to dlouho, než se rozednilo, až do devíti hodin ráno prožívala muka. Potom zhasla reflektory. Neznámé, tedy ty neidentifikované bytosti se stále nehýbaly. Existují snad vlkodlaci, kteří by vydrželi takový mráz?

Jen Zrzaví se mohli takto utábořit na ledu. Postupně nabývala jistoty, že jde o kmen Lidí z Chladu, a uklidnila se.

Nakonec se o tom přesvědčila. Skupina se zvedla a dívala se směrem k lokomotivě. V dalekohledu si podrobně prohlédla jejich postavy a dokonce i obličeje. Byli dost vysocí a měli nádhernou zlatočervenou srst. Bylo tam sedm samců a pět samic. Na kmen jich bylo málo, nejspíš tlupa na cestě za svým kmenem. Pozorovali moře, také si všimla rypoušů, kteří plavali na východ. Tedy domnívala se, že právě tam je východ, když už ho nedokázala přesně určit pomocí kompasu.

Zdálo se, že Zrzaví se chtějí přiblížit, ale lokomotiva jim zřejmě naháněla strach. Ráda by se byla s nimi setkala, zeptala se jich, zda vůbec znají železniční civilizaci a zda se s ní už někdy setkali.

Všimla si, že s nimi nebyly žádné děti a žádná z žen nebyla těhotná. To bylo dost překvapující, protože Zrzavé ženy rodily většinou každý rok. Kojení trvalo jen pár týdnů, matky totiž, zvláště mezi Zrzavými lovci a rybáři, velmi brzy krmily nemluvňata vlastní stravou, kterou jim předem pořádně předžvýkaly, přímo z úst do úst. Soudě podle nádherné srsti nebyli ti Zrzaví z žádné stanice ani nežili podél železniční sítě. Srst Zrzavých žijících u tratí rychle tmavla, neboť se pokrývala mastnými sazemi, v blízkosti měst ztráceli Zrzaví chlupy, ať už vinou špatné kvality stravy nebo přílišného tepla. Mnoho z nich trpělo parazity, které primitivní kmeny žijící divoce vůbec neznaly.

Zrzaví zůstali ještě asi hodinku na místě a potom se náhle vydali na cestu. Za chvíli jí zmizeli z dohledu. Pár minut je ještě sledovala dalekohledem, ta rychlost chůze ji fascinovala. Jdrien jí kdysi řekl, že za jedinou noc dokážou ujít až padesát kilometrů. Tehdy si to nedokázala představit.

Brzy jí zmizeli z dohledu úplně. Hořce litovala, že se neodhodlala se s nimi setkat. Znala poměrně dost slov ze základní slovní zásoby všech dialektů. Určitě by jí porozuměli.

Čím víc o tom přemýšlela, tím víc se jí zdálo divné, že s nimi nebyly děti ani žádná těhotná žena. Zrzaví drželi vždycky spolu a nikdy by je ani nenapadlo vydat se na cestu bez mrňat. Pravda, staří s nimi taky nebyli, žádný z nich neměl šedou či dokonce bílou srst. Všichni byli mladí, plní síly, mohlo jim být tak mezi patnácti a třiceti. Stárnutí přicházelo už po třicítce. Šedou srst mívali jedinci mezi třicítkou a čtyřicítkou, bílou po čtyřicítce. Pětatřicítka byla střední věk. Dívky dospívaly v devíti a už v tomto útlém věku mívaly děti. To nejvíc šokovalo různé spolky mravnosti, především v Transevropské, kde žilo mnoho Zrzavých. Panamerické a Afrikánii se vyhýbali, ale několik kmenů zahlédla i v Sibiřské, když tam byla jako velvyslankyně Společnosti Mořského ledovce na návštěvě.

Den jí uběhl rychleji, než by si byla pomyslela. Pracovala pilně na hlavním počítači a přišla na způsob, jak získat alespoň něco z toho, co hledá. Požádala o výpisy z účtů vnitřního hospodaření. Zásoby zboží a potravin byly uloženy do paměti. Našla doklady o nákupech ve stanicích v Indické propadlině. Proč tady pirát nakupoval, proč to prostě neuloupil? Protože si nepřál upozornit na trasu své cesty.

9

Ve velké chýši sloužící jako jídelna bylo asi dvacet lidí. Jdrien večeřel u stolu s Ma Ker. Naproti seděla Ann Subová a vedle ní Liensun. Ten se vůbec nezdál překvapený Jdrienovým příchodem. Nejspíš zachytil jeho přítomnost v údolí už ve chvíli, kdy vystoupil z vlaku. Jdrienovi se Ann velmi líbila.

„Je mi to moc líto kvůli našim přátelům z Everest Station, měli by se za námi vypravit. Život na našich lešeních není tak hrozný, jak si myslí. Stále pokračujeme v hloubení jeskyň v útesech, budou z nich obytné buňky. Máme už chlévy, připravujeme jeskyně na pěstování hub a dalších plodin, dokonce se chystáme na drůbežárnu. Taky jsme uvažovali o vepřínu, ale umístíme ho někde dál, hlouběji v údolí. Čekáme velký konvoj dřeva, stál nás spoustu peněz... Budeme muset postavit ještě jednu trať, která bude sloužit jen nám."

Jdriena to překvapilo.

„Vracíte se k železnici? V Bratrství II jste se od ní úplně osvobodili, s ostatním světem vás spojovaly jen vzducholodi."

„Musíme respektovat smlouvu, kterou jsme uzavřeli s místní vládou. Zavázali jsme se, že lety vzducholodí omezíme a taky jsme je všechny vypustili, až na jednu. Rve nám to srdce, ale na druhé straně jsme aspoň našli domov. Až budeme žít v jeskyních jako troglodyti, bude nám tu docela dobře. Dokonce mnohem líp než většině Tibeťanů. Byli bychom vážně rádi, kdyby se k nám ostatní z Everest Station připojili."

Jdrien dosud neprozradil, že přichází z Kendoharu, z velkého chrámu v Údolí mrtvých, ale Liensun si už jistě v jeho mozku vyhledal přísné rozhodnutí Velkého lamy. Zatím na sobě nedával nic znát, ale Jdrien cítil, jak uvnitř zuří.

„Slunce naděje ještě létá pod Juguezovým velením. Ještě stále útočíme na jednotlivé stanice v Sibiřské, která je naším současným nepřítelem. Sibiřané nás přinutili opustit Bratrství II a amébu Jelly, museli jsme tam nechat spoustu věcí, zásob, osobních potřeb, přístrojů a ukrýt se tady... Takže se cítíme být s touto Společností ve válečném stavu."

„Není to nebezpečné? Můžou to použít jako záminku a pronásledovat vás až sem... Jistě, zastaví je hory na severu, museli by projít jinými Společnostmi, což by bylo složité, můžou však vyslat tajné agenty a zorganizovat atentáty."

Ma Ker se k němu prudce otočila, v modrých očích se jí objevily obavy.

„Vážně si to myslíte?"

„V tyhle hnusný zemi by na ně rychle přišli," vybuchl Liensun. „To neznáte Tibeťany. Vypadají sice vlídně a jako že se jich nic netýká, ale neznám horší xenofoby než jsou oni."

„Nezapomeňte, že v Sibiřské žijí taky Asijci, nikdo by si jich tady nemusel všimnout."

„Budeme s tím muset počítat," řekla Ma Ker zamyšleně. „Potrvá jim ale celé měsíce, než nás tady najdou."

„Přelet vzducholodě způsobí rozruch, nezapomínejte na to. Cestující o tom všude mluví a v China Vokzalu mají prý Sibiřani velmi silné postavení."

„To je pravda," zašeptala Ann Subová, která dosud jen mlčky poslouchala. „Strávili jsme tam nějaký čas s naším

malým konvojem. Je tam spousta obchodních misí. Sibiřané si tuhle jižně položenou stanici vybrali za jedno z center celé oblasti, prodávají tam své výrobky a nakupují suroviny. Potkáte je tam na každém kroku.“

„Stejně jim to nějakou chvíli potrvá,“ trval na svém Liensun.

„Právě v China Vokzalu jsme získali velmi přesné informace o zdejší Sluneční společnosti,“ namítla tvrdohlavě. „Připadalo mi, že za peníze se tam dá získat cokoliv, hlavně informace, i ty nejtajnější.“

Teď už Jdrien věděl, proč obyvatelé lešení reagují na Liensuna tak rozpačitě a s nesouhlasem. Od chvíle, kdy se vrátil z kláštera lamů mezi své, byl milencem Ann Subové. Snad že je tolik pronásledovali a bylo jich tak málo, Obnovitelé dodržovali velmi přísné morální zásady. Rodina byla v jejich očích něco nesmírně důležitého. Ann Subová a Liensun zradili tuto mravní zásadu a to se neodpouštělo.

„Co říkáte našemu pivu?“ zeptala se Ma Ker vesele ve snaze změnit téma a rozptýlit tak stoupající napětí mezi oběma bratry.

„Chutná výborně.“

„Vyrábíme ho sami. Uvažujeme i o pálení vodky, pravda jen v malém množství. Tibeťané mají alkohol docela rádi, ale knězi by asi neradi viděli, kdybychom s ním chtěli obchodovat. Na druhé straně by nám to pomohlo získat devizy... Vrátíte se do Společnosti Mořského ledovce?“

„Přátelé mě čekají,“ řekl Jdrien s úsměvem, „musím se vrátit do Kaempolisu. Zrzaví odtamtud utíkají, protože v té oblasti se už tolik nedaří lovu velryb... Velké úlovky jsou teď častější na východě... A potom, Harpunáři se už taky naučili zpracovávat zbytky z velrybích koster.“

„Lámové už netrvají na tom, abyste za nás ručil?“

Cekal tu otázku a zároveň se jí obával. Dal si ještě doušek lehkého voňavého piva a postavil lakovaný hliněný džbánek na stůl. Obnovitelé narazili při hloubení skály na ložisko kaolinu a začali hlínu zpracovávat. Vyráběli z ní kuchyňské a stolní nádobí.

„Přicházím z Kendoharu,“ řekl pomalu a díval se přitom na bratra.

„Mluvil s Velkým lamou,“ procedil Liensun skrz zuby, „ten příšernej dědek chce, abych odešel ze Společnosti spolu s bratrem. Takhle se věci mají. Jsme na tomhle polodivochovi závislí... Smlouva už neplatí... Vyhazujou mě jako nějakýho somráka a tenhle hajzl, co sedí naproti mě, neudělal nic, nehnul ani prstem, aby Velkýho lamu přesvědčil... Naopak, tetelí se radostí.“

„Moc dobře víš, že to tak není,“ odpověděl klidně Jdrien. „Čteš to v mém mozku... Rozhodnutí Velkého lamy jsou nezvratná... Ujišťuju vás, Ma Ker, že na tom nemám nejmenší podíl.“

Liensun pokrčil rameny.

„To už moh rovnou nařídit, aby mi můj nevlastní bratr dělal poručníka...“

„Musíme ze Společnosti odejít?“ zeptala se Ann Subová. Ani ji to moc nepřekvapilo.

Ma Ker se zamračila.

„To se zatím týká jen Liensuna.“

„Jestli musí odejít, nezůstanu tady, půjdu s ním.“

„Znovu vám opakuji, že váš manžel Greog Suba je v Everest Station a že by se slušelo...“

„Nechtě toho pokrytectví. Dobře víte, že spolu spíme a že se máme rádi. Když ho odsud vyhánějí, půjdu taky... Nemám žádný důvod tady zůstat.“

„Chcete opustit Obnovitele slunce?“

„Vlastně nevím, co opouštím... Ale určitě ne jeho.“

Jdrienovi to bylo nepříjemné. Vstal a šel si sednout k jinému stolu. Poznával všechny a pustil se s nimi do řeči. Mluvili o úrodě lišejníku, o stélkách, které se nesmějí při sběru zničit.

„Ale stejně nejpodivnější jsou ty houby, dá se z nich dělat mouka. Sice se nejdřív musí odstranit zvláštní pachuť, ale je to plný proteinů. Nízký obsah kalorií se dá nahradit přidáním másla. Chutná to spíš jako vánočka než jako chleba, ale je to moc dobrý. Ukážeme vám ty žampionový jeskyně. Některý jsou vážně obrovský, váží víc než deset kilo. Na troše písku a jačího lejna rostou jak divý.“

Ann Subová právě odešla od stolu a vyšla ven a Liensun ji následoval. Ma Ker zůstávala sedět, byla po té scéně velmi rozrušená. Když pomalu a ztěžka vstala, Jdrien šel za ní.

„Máte silně zablokovanou páteř, skřípl nerv,“ stanovil přesnou diagnózu.

„Na těchhle lešeních je to chronická choroba. Při tom neustálém pohybu plošin máme křečovitě stažené všechny svaly.“

„Můžu vám ulevit.“

Doprovodil ji do její kanceláře ve vedlejší chýši přilepené na skalní stěnu. Natáhla se na malou pohovku a Jdrien soustředil všechnu svou vůli na sciatický nerv zablokovaný pod pátým bederním obratlem. Zároveň se snažil zaktivovat některé utišující hormony a přivést je k bolestivému místu. Zhruba po deseti minutách se Ma Ker usmála.

Je to nádhera, když vás nic nebolí... Děkuji vám za zákrok, moc mi to pomohlo.“

Posadila se na pohovku, Jdrien se opíral o hrubě tesaný pracovní stůl.

„Bratr by to dokázal taky.“

„Nikdy se nezajímal o utrpení jiných. A teď, když je posedlý tou hříšnou vášní... Vím, naše morálka je dost přísná, ale musíme přežít. Existence naší komunity mimo oficiální železniční společnost je za tuto cenu. Nechci, aby oba odešli... Co kdybychom si je tady nechali a schovali je? Nikomu neškodí... Nikdy by se v údolí ani neukázali. Dohlédnu na to... Neumím si představit, že bude žít daleko ode mě. Víte, přece jen je to moje dítě. Byly mu tři roky, když jsem ho objevila v té zapadlé stanici na jihu Sítě zmizelých. Byl tam i se svou nevlastní sestrou...Ostatně tehdy se do ní Greog Suba úplně zbláznil...“

„Velký lama rozhodl, že musí odejít společně se mnou.“

„Jen na hranice, ne? Ale co potom? Můžeme si s nimi dát schůzku a doletět pro ně, máme ještě jednu aktivní vzducholoď... Není nic snazšího...“

„Lamové se to dozvědí.“

„To je přece nemožné.“

„Velký lama má telepatické schopnosti a není sám. Budou vaše údolí hlídat, můžou si postavit klášter přímo tady v údolí na protějším svahu.“

„Proč tedy tolerují naši přítomnost? Můžou nás rovnou vyhostit všechny.“

„Nedokázal jsem odhalit důvody jejich relativní shovívavosti vůči vám... Leda by lámové spojovali váš příchod s nějakými předpověďmi nebo legendami, to je docela dobře možné.“

„Co tím chcete říct?“

„Můžou si myslet, že kdyby vás vyhnali, přineslo by to zdejším údolím spoustu problémů a neštěstí. Na druhé straně ale nemůžou nechat přátele Démona ohně běhat na svobodě. Tak totiž říkají Slunci.“

Ma Ker vstala a šla k oknu malé místnůstky; místo skel v nich byl pergamen napuštěný olejem. Otevřela okno a ledový vzduch se vedral dovnitř. Rychle je zase zavřela:

„Už teď jsme čtyři sta padesát metrů nad údolím, je tu padesát poschodí a neuvěřitelné množství žebříků, potom ještě silný nákladní výtah, který uveze až tři krávy najednou... Směřujeme stále výš. Chceme se dostat až k vrcholu hory, je to odtud asi tři sta metrů. Tam nahoře budeme mít ve dne víc světla.“

„A zařídíte si tam laboratoř na výzkum Slunce,“ řekl s úsměvem.

Na oko se rozzlobila.

„Nečtěte mi v hlavě, je to nezdvořilé.“

„Nepotřebuji se vám přehrabovat v myšlenkách, vím, že toho nikdy nenecháte... Až si zabezpečíte slušné přežití v tak nezvyklém prostředí...“

„Oh, to bude víc než jen přežití, uvidíte,“ rozzářila se, „budeme tu mít opravdové pohodlí, jaké jsme dosud nikdy nepoznali. A jestli to půjde, vyvrtáme skálu vertikálně, abychom se zbavili toho šplhání po žebřících. Lešení tu zůstane, jen aby to vypadalo... Ovšemže budeme pokračovat v hledání a výzkumu Slunce. Právě proto tady chci mít Liensuna i Annu Subovou, stejně jako potřebuju Greoga Subu a ostatní vědce. Vypravím se do Everest Station a přesvědčím je, aby se usadili tady s námi.“

„Greog sem nepřijde, když bude vědět, že je Liensun nablízku.“

„Přijde, až budete pryč, a nebude mít ani tušení, že můj adoptivní syn se vrátí zpátky ve vzducholodi. Prosím vás o pomoc a o diskrétnost, neprozraďte tu lest... Vrátíte se na mořský ledovec, k adoptivnímu otci... Budete dál hledat svého skutečného otce, Liena Raga?“

„Nevím. Vím, že Yeuze, žena, která ho stále miluje, našla nějakou stopu... Občas se mi podaří zachytit, i přes hroznou vzdálenost, která nás dělí, pár jejích myšlenek. Třeba když jsem letěl ve vzducholodi a mohl jsem se nerušeně soustředit.“

„Myslíte si, že váš otec žije?“

„Jestli žije, nemůže žít na tomto světě, marně jsem se snažil spojit se s ním.“

„A co když je někde v Tubusu lady Diany?“

„Pravda, tam by ho moje vůle nedostihla. Jinde bych jeho myšlenky našel, díky našim genetickým vazbám to snadno dokážu.“

„Stejně jako s Liensunem?“

Jdrien se usmál:

„Platí to i naopak.“

„Vyprávějte mi o matce.“

„Znal jsem ji jen velmi málo, však víte... Zrzaví se jednou rozhodli, že najdou její tělo a přenesou ho do Kaempolisu. Pochodovali celé měsíce a táhli za sebou mrtvolu mé matky Jdrou... Potom pro ni postavili pomník z ledu. Voda, z které je vytvořen, je tak čirá, že ji můžete skrz ten led vidět. Někdy jsem se na ni chodil dívat a Zrzaví si mysleli, že chodím k Bohyni ledu, tak jí říkají, přemýšlet a nabrat sílu. Ale ve skutečnosti se na ni chodím jen dívat, jako na krásnou mladou ženu, která spí svůj věčný sen, a někdy se jí ptám, co s tím já mám vlastně společného. Rád bych našel otce a tu otázku mu položil. Ještě než zmizel, tvrdil, že o jeho osudu je už dávno rozhodnuto, že prý byl naprogramovaný, aby náhle opustil obyčejný všední život a začal si klást otázky. Otázky o smyslu Železniční společnosti, o Zrzavých, o našem krutém, ale zajímavém světě. Před několika lety jsem se vypravil hledat jeho mrtvé tělo na jedno strašlivé místo, byla tam spousta hřbitovních vlaků přeplněných tisíci mrtvol. Podařilo se mi najít jeho společníky, ale Ragovo tělo tam nebylo,“

Možná že ten příběh už znala, ale co na tom, někdy cítil potřebu se někomu svěřit, mluvit o tom. Rád by ze sebe shodil celou tu legendu, která ho nutila hrát úlohu, z níž měl podvědomý strach.

„Kdy nás opustíte?“

„Musím si promluvit s Liensunem, počkat, až se uklidní.“

10

Když prezident Kid vstoupil do velkého vagónu, kde se každé tři měsíce konala valná hromada Harpunářského cechu, zavládlo hluboké ticho. Už po celé roky se Kid musel potýkat s potížemi a nepříjemnostmi, které mu Harpunáři

způsobovali. Stáli dokonce u zrodu několika pokusů o státní převrat a během války kolaborovali s Panamerickou. Několik předáků bylo sice odsouzeno, ale většina lovců velryb stejně zůstávala vůči prezidentovi silně nepřátelská. Harpunáři byli přesvědčeni, že prosperita Společnosti Mořského ledovce je z velké části jejich dílem a že jejich přínos není náležitě oceňován. Kid na oplátku zvýhodňoval lovce tuleňů a obratně je stavěl proti Harpunářům, ostatně produkce tuleního oleje nyní převyšovala dodávky Gildy Harpunářů.

Nový šéf Harpunářů, jistý Falq, ho přivítal krátkým proslovem. Byl to zrzavý, vzteklý a všemi mastmi mazaný obr. Kid pozorně naslouchal jeho výkladu o tom, že velryby táhnou stále víc k východu, stejným směrem, jak postupuje Viadukt. Kytovci odmítají podplouvat mezi pilíři a raději ho obeplouvají, ovšem až na stále se vzdalujícím konci.

„Až se jednoho dne Viadukt spojí s pevninským ledovcem Panamerické, velryby zmizí. Zdá se však, že brzy začneme využívat nový zajímavý druh velryb."

Falq se na chvíli odmlčel a potom se vyzývavě obrátil na prezidenta Kida:

„Mám na mysli mutované velryby, které dokážou opustit mořský ledovec a létat na větší či menší vzdálenosti. Podle některých pozorování mohou tyto velryby překonávat obrovské vzdálenosti. Víc než sto kilometrů za půl dne."

Prezident zbledl. Létající velryby byly státním tajemstvím a novináři neměli právo se o ně zajímat. A tenhle hlupák to tady prozrazuje, navíc v přítomnosti nedočkavých novinářů. Kid dobře věděl, že stále víc těch obrovských živočichů dokáže létat, ale zatím považoval za předčasné dělat z toho senzaci.

„Cestující Falqu," ozvala se dopisovatelka Mořskoledovecké tiskové agentury - jmenovala se Harana. Byla malá, tlustá, se silnými brýlemi a Kid ji doslova nesnášel. „Cestující Falqu, můžete dokázat, co jste tady teď tvrdil?"

„Ovšem, díky tomuto spisu," prohlásil sebevědomě Falq a mával nad hlavou deskami z jemné kůže velrybích vnitřností. „Všechno je uvnitř, samozřejmě fotografie, výsledky pozorování, obvyklé trasy..."

„Proč jste o tom neinformoval dřív?"

„Zeptejte se na to cestujícího prezidenta," odpověděl Falq. „Usoudili jsme, že by bylo absurdní dál utajovat událost, o které už celé měsíce kdekdo mluví."

„Můžeme do spisu nahlédnout?"

„Za chvíli, až skončí valná hromada."

Prezident Kid se zvedl a opět zavládlo hrobové ticho. Zadíval se na Harpunáře, prohlédl si novináře, otočil se a vyšel z vagónu ven. V prvním návalu zlosti chtěl požádat policejního ředitele, aby Falqa zatkli a zmocnili se kompromitujících dokumentů, cestou do svého bělostného, zlatem vykládaného speciálu se však uklidnil.

Falq mu nastražil past. Měl si dát na tohle individuum větší pozor. Po návratu do kanceláře se Kid zahloubal do zprávy Železniční policie o přípravách na valnou hromadu Gildy. Policie byla překvapená velkým počtem novinářů, které na zasedání pozvali. Zprávu si před několika dny přečetl jen velmi zběžně, jinak by ho napadlo, že Falq něco chystá. Určitě teď bude žádat o povolení lovit létající velryby a poruší tím zákony KDDNYST. Komise pro dodržování dohod New York Station neuznávala existenci žádných létajících objektů a už jednou museli udělat výjimku a povolit střelbu na vzducholodi Obnovitelů. Komise nikdy nepřipustí existenci nějakých létajících velryb a nařídí vyšetřování. Kid neměl nejmenší zájem, aby se mu po Společnosti potulovali cizinci, všude čmuchali a hledali odchylky od pravidel a případy porušování nařízení.

Informace byla zveřejněna o dvě hodiny později. Rozeznával téměř mužský hlas novinářky Háraný:

„O dnešní zprávy se postaral cestující Falq, nejvyšší představitel Gildy Harpunářů velryb. Během pravidelné tříměsíční valné hromady tohoto cechu zveřejnil to, o čem se už mnoho z nás dozvídalo postupně, totiž že velryby začaly létat. Jejich v posledních letech velmi rychlý vývoj dával tušit, že se nezastaví na pouhém přemísťování po mořském ledovci. Věrohodné studie dokazovaly, že nás tato zvířata ještě překvapí. Na první pohled se dokumenty cestujícího Falqa zdají být v pořádku. Ale fotografie a shromážděná svědectví by mohly být zpochybňovány, dokud novináři nedostanou povolení cestovat do údajně strategické části Viaduktu, přísně střežené vojenskou policií. Létající velryby se prý vyskytují právě v této oblasti. Proč cestující prezident opustil vagón, kde se konala schůze? Dostanou Harpunáři povolení k lovu? Neměl by se lov těch vzácných zvířat naopak zakázat, aby se celá záležitost neuspěchala? Co když se tím zabrzdí, ne-li dokonce úplně zastaví tak nádherná a prazvláštní proměna? Jen si představte, jak úžasná to musí být podívaná, vidět ta obrovská zvířata, jak se vznášejí ve vzduchu, jako by to byli mořští rackové!

Vzpomínáte si ještě," pokračovala novinářka, „na ty obrovské tajemné stíny, které se zhruba před patnácti měsíci vznášely nad kupolemi Titanpolisu a děsily obyvatele? Možná to byly první létající velryby, které si udělaly malý zkušební let kolem naší stanice, možná chtěly, abychom obdivovali jejich odvážný kousek. Tehdy jsme si mysleli, že to jsou nějaké neznámé příšery..."

Prezident Kid vypnul zvuk a seskočil z elektrického pojízdného křesla. Chtěl přemýšlet, a tak se vydal na obchůzku kanceláře. Brzy se však unavil, chůze na krátkých nožkách ho vyčerpávala. Znovu se posadil do křesla.

Zprávu určitě převezmou zahraniční agentury, hlavně Pacific Chanel, který nakupoval programy z celého světa.

Volal ho policejní ředitel, který se právě dozvěděl o Falqově kousku.

„Co máme dělat, vyslechnout ho?"

„Ne, to by bylo nešťastné."

„Neměl žádný důvod zveřejňovat podobné prohlášení, úlovky velryb jsou přece dlouhou dobu na stejné úrovni. Jenomže zuří kvůli výrobcům tuleního oleje, taky se jim nelíbí velký objem dovozu nerostného oleje v poslední době."

Skutečně, toho oleje už dovezli obrovské množství. Prezident využil posílení kurzu své měny, kalorie, a nakoupil zásoby. Zároveň chtěl zlikvidovat monopolní postavení Gildy. Podporoval prospektorské práce a tvorbu tuleních děr, dokonce založil Ústav pro výzkum, kde se studoval způsob života těchto zvířat a na základě těchto informací se zakládaly nové tulení kolonie. Celý cyklus začínal vysazením malých krevet, jejichž hejna přitahovala tučné ryby, a právě těmi se živili ploutvonožci. Studovaly se rovněž možnosti přirozené selekce u divoce žijících tuleňů. Na dalekém

severovýchodě mořského ledovce byli díky kmeni Zrzavých objeveni rypouši. Zrzaví se tam potulovali a vyměnili tuto informaci za možnost usadit se blízko jedné kolonie tuleňů. Už se tím směrem stavěla jednokolejka, a při tempu šedesát kilometrů za den bude hotová už za měsíc. Nejdřív budou odborníci stádo těchto zvláštních tuleňů, kteří pocházejí z okolí bývalých Kerguelenských ostrovů, pozorovat a teprve potom se rozhodne o jejich využití. Byla to velká zvířata, až pět metrů dlouhá a deset i více tun těžká.

Kvůli létajícím velrybám čekají Kida perné chvilky, on však vstup do zakázané oblasti Viaduktu, kde se nejčastěji objevují, nikdy nedovolí. Odmítne Gildě koncesi a nechá je nenápadně sledovat. Věděl, že se mu nakonec podaří Harpunáře udolat, unaví se a zůstane jich méně. Až jich bude už jen hrstka, nabídne jim dohodu o racionalizaci úlovků a tímhle způsobem se mu snad podaří podílet se na správě Gildy.

Ještě téhož dne dostal zprávu z Panamerické, která oznamovala, že masa živé protoplazmy se přemísťuje ze severovýchodu. Znamenalo to, že obří améba Jelly prchá před Sibiřany a zaujímá nová území, už zaplavila Network Cancer a vstoupila na území jeho Koncese. Sibiřané využili práva na pronásledování a vyrazili s vojenskou flotilou po Síti zmizelých. Panamerická správní rada ho chtěla na toto porušení integrity jeho území upozornit.

Kid jen pokrčil rameny, věděl, že v té oblasti mu chybí provozu-schopná železniční síť. Síť 160. poledníku byla ještě příliš vzdálená od obratníku Raka a nemohl si dovolit vrhnout všechen svůj ekonomický potenciál na urychlení stavebních prací. Lichten, bývalý vrchní velitel tajné policie, se snažil ze všech sil, aby si znovu získal Kidovo uznání. Jeho staveniště bylo skutečně vzorné. Některé dny stihli položit koleje až na vzdálenost stovek kilometrů. Vrchní velitel Výhybkářů si nelámal hlavu s prostředky, jak toho dosáhnout. Objednal si nové stavební mechanismy vybavené pneumatikami a Kid moc dobře věděl, že všechny ty drapáky a vyrovnávače úrovně povrchu nepoužívaly při přípravě prostoru pro obří pokladače koleje. Lichten posílal na průzkum budoucí trasy posádky drezín, pohybující se volně po pneumatikách, a v případě nutnosti se vydávaly na průzkum i potahy tažené psy.

Oč se Sibiřané vlastně snažili? Zabrat celý Severní pacifický ledovec až po pobřežní ledy Panamerické? Nebo snad měli v plánu obrátit se na jih a ukusovat z jeho osídleného území?

Yeuzina nepřítomnost Kidovi vadila a zlobil se na ni. Potřeboval by ji vyslat k Sibiřanům, aby přibrzdil jejich roztahovačné choutky, a ona se zatím honila za nějakou chimérou!

O několik dní později se u něho ohlásil obchodní cestující usídlený v Bigstast, na křižovatce Sítě 160. poledníku a Seychelské. Tvrdil, že ve stanici se proslýchá, že Yeuze a její společníci zmizeli za velmi podivných okolností.

11

Byl to ostrov uprostřed vnitřního moře, celou plochu zabírala válcovitá masa se zaoblenou střechou. Teprve později Gus použil slova stavba, nemohl ho totiž znát, dosud poznal jen obytné vagóny. Dokonce ani ty největší, několikaposchoďové, se v ničem nepodobaly konstrukci, která se před ním nořila z řidnoucí mlhy.

Usmál se, když si vzpomněl, že se už málem vrátil, dřív než se sem dostal. Spočítal si totiž, že je na cestě už dvacet hodin. Jel však stále velmi pomalu, takže mu zůstalo dost paliva na další dvě hodiny. Jediné, co ho znepokojovalo, byla Yeuze, určitě na něho bude čekat, až uplyne čtyřicet hodin od jeho odjezdu.

Železniční trať měřila dvě stě osmdesát kilometrů. Nejčastěji projížděla soustavou mostů, spojujících v pravidelných intervalech ledové ostrovy.

Radar velké lokomotivy byl tedy uveden v omyl. Concrete Station byla mnohem dál, než přístroje signalizovaly, až za pásmem husté mlhy, která zahalovala území víc než dvě stě kilometrů daleko. První část cesty neviděl dál než na tři metry a musel často zastavovat. Strávil noc na jednom z ostrovů, sotva však zamhouřil oko. Ráno zjistil, že nejde o ostrov, ale o umělou konstrukci z nějaké neznámé hmoty, která napodobuje led. Zdržovali se tam obrovští tuleni a živili se neméně velkými rybami. O kus dál narazil na stádo rypoušů. Obával se, aby se některý z nich nepřiblížil k jeho člunu a nepřevrátil ho. Určitě vážili víc než deset tun a jeho malý člun neměl ani dvě. Někdy ležela zvířata přímo na kolejích a Gus musel trpělivě čekat, až sklouznou do vody, než mohl pokračovat v cestě.

Nebyla vůbec zima. Sotva minus deset stupňů a moře kolem muselo být na plus dvanácti až patnácti. Ven mohl vyjít i bez ochranné kukly a v tom teplém vlhku se skoro dusil.

Tak tohle byla konečná stanice, válcovitá hmota se zakulacenou střechou, vypadalo to jako kupole, jenže mnohem placatější. Koleje směřovaly dovnitř, ale žádný vchod tam nebyl.

Znovu se pokusil navázat spojení s Yeuze, ale marně. Mlha určitě znemožňovala šíření rádiových vln. Srážela se mu na obličeji i rukách, když si sundal rukavice, a stékala po nich. Byl to ten nejpodivnější kraj, jaký kdy spatřil. V paměti mu ještě zůstalo pár útržkovitých vzpomínek na Propast vlkodlaků a vybavil si, že měl tehdy stejně zvláštní pocit, že je někde jinde, mimo pozemský čas.

Čas od času se z mlhy vynořil chechtající se mořský racek, vytrhl velkou rybu z tlamy tuleně a znovu zmizel. Kde asi hnízdí?

Gus ještě trochu popojel a přiblížil se k té hmotě na necelé dva kilometry. Upřeně pozoroval konec trati, který končil u stěny obrovského válce. Vchod musí být někde tam, ale jak se otvírá?

Motor pracoval jen na pomalé obrátky, ale přece jen spotřebovával palivo. Na zpáteční cestě se Gus nechtěl zdržovat, věděl, že do cesty se mu postaví nanejvýš líní rypouši, jinak ho nečeká žádná překážka. Chtěl si proto uchovat dostatek paliva, aby mohl jet co nejrychleji.

Pak udělal něco, co by nikdy žádný pilot lokomotivy nebo jiného železničního vozu na mořském ledovci nikdy neudělal. Zastavil motor. Náhlé ticho ho vyděsilo a málem nechal motor znovu naskočit, ale ovládl se. Díky vysoké teplotě venku mohl vypnout motor a obejít se nějakou dobu bez jeho tepla. Chtěl udělat pár fotografií a vůbec si to

tady prohlédnout. S pomocí teleobjektivu udělal asi dvacet obrázků a potom dalekohledem prozkoumal válcovitou masu.

Také si dělal poznámky. Určitě to byl beton, ale chránila ho vrstva nějakého neznámého materiálu, stejně jako ty plovoucí pontony.

Vystoupil ven a udělal několik kroků mezi kolejemi. Ostrov byl také umělý. Nedokázal z něho odloupnout ani kousíček ledu. Měl divný pocit, když se vzdaloval od svého železničního člunu. Když kdysi sbíral na mořském ledovci mrtvá těla zmrzlých prasat, která utekla z vykolejeného vlaku, dobře věděl, že konvoj je stále na místě a že se tam může kdykoli vrátit. Lokomotiva tehdy houkala a červené světlo reflektoru kroužilo stále kolem dokola.

Otočil se k člunu, jako by se bál, že mu zmizí. Ale pak se vydal znovu na cestu, ten mohutný válec ho přitahoval.

Narazil na jakýsi milník, sedl si a počkal, až se mu uklidní tlukoucí srdce. Už si pomalu odvykl chodit po rukou s trupem nakloněným dopředu, aby nedřel zadkem o led.

Znovu se zadíval do dalekohledu a tentokrát objevil obrovská vrata v místě, kde se dotýkala železnice válce. Ta trať určitě pokračuje dál, na druhé straně té masy. Vzpomněl si na popisy těch, co se sem údajně dostali. Opravdu tu bylo vnitřní moře, ale tím taky veškerá podobnost končila. Žádný z nich nemluvil o hrozné mlze, halící trať po celých dvě stě kilometrů, ani o mostech, pontonech a umělých ostrovech. Na druhé straně ale vzpomínali na tulené - jenomže všude, kde byla voda, jste mohli najít i tuleně. Ani jeden z vypravěčů tudy nikdy neprojel. Posbírali historky, které se vyprávěly po celé Indické propadlině, nic víc. V průběhu let se ty povídačky rozmělnily a proměnily, už se zapomnělo na mlhu i na mosty i na tu válcovitou masu. Profesor Marcus se s těmi povídačkami spokojil, protože z toho měl prospěch. Jediné, co udělal, bylo, že to všechno zaobalil do roucha autenticity.

Při vzpomínce na popis ráje, který čeká uvnitř, se mrzák ušklíbl. Prý radovánky všeho druhu, ženské, lahodné pokrmy, teplo. Zavrtěl hlavou. Tady žádný ráj nebyl. Možná konečná, ale ne stanice zvoucí k ukojení materiálních tužeb.

Otřel si mokrý obličej a podíval se zpět k železničnímu člunu. Musel se rozhodnout. Samozřejmě že se k němu vrátí, ale má se pokusit dostat se s ním až k válci? Co když bude plýtvat olejem nadarmo? Byli tu přece tuleni, mohl by některého ulovit a jeho tuk rozpustit. Nezbytné vybavení bylo ve skvělém stavu.

Ulevilo se mu, když se vrátil ke člunu a motor znovu naskočil. Jeho podvědomí bylo zřejmě připravené na život v Železniční společnosti, jinak by v něm nemohla vyvolat tak silný pocit štěstí taková maličkost, jako je zvuk motoru, to, že jede po kolejích, že se v příjemném teple pohupuje v rytmu jízdy a všude kolem se prostírá zoufale smutná a jednotvárná krajina.

Válec zahalený lehkým mlžným oparem se rychle zvětšoval. Musel být alespoň dvacet metrů vysoký a víc než dvě stě metrů široký. Ne, ještě víc, opravil se za chvíli, nejmíň tři sta.

Už rozeznával rysku obrovských vrat. Musí zpomalit. Nárazníky železničního člunu lehce udeřily do zdi, ale nestalo se nic. Až do poslední chvíle doufal, že se vstupní brána otevře sama, automaticky, jako v těch vyprávěních, která sepsal profesor Marcus. Byl hrozně zklamaný a přísahal si, že ten pitomý Katalog pozoruhodných stanic spálí. Byly v něm jen samé lži. Málem se rozbrečel jako malý kluk. Trvalo mu skoro dva roky, než se sem dostal, dva roky putování přes polovinu planety, o hladu, v zimě, vláčel své zmrzačené tělo po mořském ledovci, provázen posměšky a pohrdáním, a teď má zůstat před vraty jako nějaký vetřelec, jako kdyby si už dávno nevysloužil právo dostat se dovnitř.

„Jen kdybys věděl," zařval bezmocně a zhroutil se do pilotního křesla, „kdybys věděl..."

Zůstal tak bez hnutí skoro hodinu. Probral se, až když mu do vědomí pronikl hluk běžícího motoru. Zbytečně promrhal palivo a blížila se noc. Rozsvítil reflektor a zkoumal obrys vrat, několikrát si je vyfotografoval a nakonec vystoupil, chtěl dotekem zjistit, z jakého je válec vlastně materiálu. Přiblížil se těsně k mase, stál s rozepjatými pažemi a udržoval rovnováhu jen na bolestivých pahýlech chybějících nohou. Přitiskl tvář na neznámou hmotu a zdálo se mu, že slyší jemné pulzování a zároveň cítí teplo.

Pulzování mu připomnělo obří lokomotivu uvězněnou v ledovém mauzoleu pyramidy v Gravel Station. Existovala i uvnitř Concrete Station strojovna, která uvnitř udržovala život? Byli tam snad i obyvatelé? Vzpomínal na vyprávění, která četl, s ničím jiným nemohl totiž srovnávat. Vyprávění publikovaná profesorem Marcusem tvrdila, že na onom místě žije mnoho žen, jiní zase říkali, že tam není nikdo, ale všechno je připraveno přijmout, zahřát, nasytit a pobavit odvážlivce, který by se dostal až tam.

„Jsem tady, já jsem tady," skřípal Gus bezmocně zuby.

Vrátil se, aby vypnul motor a připravil si výstroj. Chtěl celý válec obejít, zjistit, jestli tam není nějaký jiný vchod.

Pustil se na obhlídku ve směru hodinových ručiček takových hodinek, jaké jsou občas k vidění u starožitníků.

Kolem krku si připevnil svítilnu a pomalu postupoval kupředu. Tma, ještě zesílená mlhou, už zahalovala okolí. V blízkosti se ozývalo šplouchání moře. Nesnášel ten zvuk.

12

Zrovna se potil v suchém horku sauny, když za ním přišel nevlastní bratr. Při pohledu na svalnaté Jdrienovo tělo se Liensun zamračil. Starší bratr byl vysoký, měl krásně tvarované dlouhé svaly, zatímco on, Liensun, se spíš podobal nějakému zakrslému chudinkovi.

„Kdy musíme odjet?"

„Máme čas."

„O tom rozhoduješ ty?"

„Velký lama nám dal lhůtu týden. Ale můžeme chvíli otálet.“

„Nakonec se naštve.“

„Pár dnů počkáme. Nechci na tebe spěchat. Nemysli si, že mě tenhle úkol nějak zvlášť nadchl, ale Velký lama hrozil, že pošle pryč všechny Obnovitele. Taky chtěl, abych si tě nechal u sebe a zavedl tě až k našim, ale to jsem odmítl. Až přejdeme hranici, uděláš, co budeš chtít.“

„A jestli neodjedu, přinutíš mě?“

„Ne, přejdu hranice sám, ale Velký lama se to samozřejmě rychle dozví. Budeš se s tím muset vypořádat. Já si myslím, že Obnovitelé teď potřebují trochu klidu. Tam uprostřed Jelly to pro ně nebylo snadné. Ostatně nikdy to neměli lehké.“

Liensun se na něho překvapeně podíval. Sedl si vedle něho na lavici a otíral si zpocené tělo.

„Lituješ je?“

„Naučil jsem se je mít rád.“

„Máš dobré srdce, což? Jsi krásný, štědrý, úslužný, já jsem naopak nevděčník a násilnický balík... Vzpomínáš si na něj?“

„Na koho?“

„Nedělej se hloupější, na našeho otce... Musíš se na něj pamatovat.“

„Ano, pamatuju se. Strávil jsem s ním nějaký čas v Stanici stínů na Network Cancer, na Síti Raka... Ano, právě tam jsem ho poznal, protože hned potom se o mě začala starat Yeuze, on stále cestoval.“

„Poznal jsem ji v Hot Station.“

„Vím, pomohla ti zmizet... asi že jsi můj bratr.“

„Je to tvoje adoptivní matka?“

„Vlastně ano.“

„Je víc než to, čtu to v tvém těle, ne v myšlenkách, v tvém těle. Miluješ ji, toužíš po ní... nevíš, co se s ní stalo.“

„Je velvyslankyní v Transevropské. Už dlouho jsem ji neviděl.“

„A co tvůj adoptivní otec? Vždyť ty ani nevíš, ke komu máš běžet dřív. Kolik jich vlastně je, co tě považují za svého syna?“

„Máš přece Ma Ker,“ odpověděl jemně Jdrien.

Liensun pokýval hlavou a nepřestával si otírat pot z těla. Pracoval jako všichni ostatní v jeskyních na hloubení skály.

Horníci si nejdřív vybudovali přístřeší těsně u skalní stěny, aby se chránili před zimou. Tam topili v kamnech. Aby nemrzli, pracovali na pár metrech čtverečních, napůl udušeni prachem z provrtávané skály a kouřem z uhlí. Byla to hrozná dřina.

„Odejdu s Annou Subovou. Nevím, co s námi bude.“

„Chceš jít se mnou do Společnosti Mořského ledovce?“

Liensun vstal a šel si dát teplou sprchu, potom přešel vedle do chodbičky, aby se pořádně utřel. Jdrien šel za ním.

„Tvůj prezident by mě nechal sebrat. Podílel jsem se na spoustě loupeživých náletů vzducholodí a útoků proti Viaduktu...“

„A to ani nemluvím o tom extempore v Hot Station.“

Liensun se rozesmál:

„Nebylo to špatný, co? Měl jsem to docela dobře promyšlený a možná by se mi to i podařilo, kdybys byl tehdy někde jinde... Nemáš náhodou zprávy o mé nevlastní sestře?“

„Jmenovala se Jael?“

„Jo, a je to pěkná holka... Rád bych ji zase uviděl. Musí mě nenávidět za to, jak jsem ji využil, ale třeba na to už zapomněla... Byla to fajn holka. Když jsem byl malý kluk, starala se o mě... V tom vlaku Lovců tuleňů, kam nás zavlekli násilím, zažila nepěkný chvíle, byla jejich otrokyní, na práci i pro jejich hnusný potěšení. Nevěděl jsem, že si to všechno nechala líbit, aby mě chránila.“

„Vzpomínáš si na svou matku, na Klan železného šrotu?“

„Občas... Byla to obrovská tlustá ženská, ale měla ráda svý děti. Taky žila hlavně proto, aby je rodila. Bylo nás celý hejno, měli jsme různý otce... Nikdy jsem se nedozvěděl, co se stalo s těma ostatníma. Muselo nás být kolem dvaceti, nejmíň.“

Začali se oblékat. Jdrien si navlékl velmi dlouhý kožešinový kabát. Jako míšenec Zrzavých snášel i nízké teploty, i když neměl jejich odolnost. Ti se nebáli ani stovky pod nulou.

„Vážně si myslíš, že jsi Mesiáš?“

Jdrien si svázal dlouhé vlasy a schoval je pod čepicí z kožešiny rudého vlka.

„Ne, ale nikomu to neříkej.“

Liensun se rozesmál a poplácal ho po rameni:

„Šels mi hrozně na nervy, ale myslím, že teď budu mít o tobě lepší mínění.“

„A co ty? Vážně si myslíš, že se jednoho dne objeví na obloze Slunce? Chci říct: Jsi připravený vzdát se všeho, abys toho dosáhl?“

Liensun se kolem sebe opatrně rozhlédl a zatvářil se lišácky:

„Však víš.“

„Radši bych si to poslechl přímo z tvých úst.“

„Ne... Ale musím k někomu patřit, mít rodinu, tlupu. Jsou to Obnovitelé. Nevybral jsem si je, Ma Ker mě našla na mořským ledovci v tom loveckým vlaku... Kdyby tam přišli jako první Zrzaví, byl bych teď s nima... Tak je to... Ale stejně jsem zvědavej, co by se stalo, kdyby se Slunce vrátilo. Byla by to světová katastrofa a já mám rád takový

situace. Líbí se mi být záškodníkem, skákat padákem, vloudit se mezi Sibiřany a ukrást jim jadernej reaktor. Mám rád chaos, násilí, protože právě tehdy se konečně můžu prosadit. Asi se ti nelíbí mít takovýho nevlastního bráchu, což?“

„Nevím,“ usmál se Jdrien. „Nebudeš mi to věřit, ale nedokážu se na tebe zlobit.“

13

Gus mohl být už na druhé straně té válcovité konstrukce, když se objevily ty světelné body. Jeho reflektor osvětloval zaoblenou část silné zdi a jeden z paprsků se zachytil o tu fosforeskující záři. Gus se zastavil a s tlukoucím srdcem si sedl, aby si uvolnil ruce. Okamžitě si vzpomněl na vlkodlaky. Neměl s sebou žádnou zbraň, nic, čím by se mohl bránit. Měl jen ten silný reflektor, kterým mohl na chvíli oslnit případného nepřítele.

První chvíli si myslel, že jde o přirozený jev, třeba že jeho světlo ozářilo krystalky ledu, náhle se však zářící body začaly v páru přemísťovat. Zpočátku je zachytil na spodním okraji ostrova podél břehu, ale teď se zvedaly k černé obloze - důkaz, že ty bytosti se světélkujícíma očima se k němu blížily.

„Zůstaňte stát, jinak budu střílet,“ křikl nebojácně.

Bylo to hloupé, ale neviděl jinou možnost, jak je zastrašit. Zdálo se, že váhají, ale potom se znovu daly do pohybu. Potom to náhle zjistil a hrozně se mu ulevilo.

Pět dospělých Zrzavých. Dva muži a tři ženy a tvářili se naprosto vyděšeně. Když se kdysi octl sám v ledové pustině Transevropské společnosti, ujal se ho kočovný kmen Lidí z Chladu, starali se o něho a živili ho. Znal asi stovku slov jejich nářečí, budou však tihle rozumět jazyku, kterým se mluví dvacet tisíc kilometrů odtud?

„Měli jste dobrou úrodu soli?“

Připadalo mu, že logičtější otázku by jim ani nemohl položit. Většina Zrzavých patřila k Etniku soli a jejich přítomnost tady, u slaného vnitřního moře, mohla svědčit o jejich původu. Určitě sem přišli sbírat sůl, která se usazovala na ledovém pobřeží.

„Je tady hodně soli,“ opakoval.

Nehýbali se, byli vyděšení, ale taky zvědaví. Gus věděl, že i kdyby se snažil sebevíc, nikdy se mu nepodaří vyloudit stejné zvuky, jakými se dorozumívají oni. Byla to nejen otázka hlasivek, taky příliš otvíral ústa, zatímco Zrzaví používali ústní dutinu jako ozvučnou skříňku, což dodávalo jejich slovům agresivní, mručivý tón.

„Sůl rozpouští led...“

Sklopil reflektor a přestal je oslňovat. Postavil se na ruce a šel pomalu k nim. Vyděšeně couvali.

„Jsem jen polovina muže, vidíte... Už dlouho chodím po ledu jen po...“

Nevěděl, jak se řeknou ruce, a taky mu připadalo, že mu moc nerozumějí. Za tu dobu se jejich jazyk určitě obohatil o nová slova a výrazy, pocházející od Lidí z Tepla, a ještě víc se odlišil podle kmenů...

Jedli jste?“

Nedokázal přeložit slovo tuleň, v Transevropské tuleni nežijí, leda uvnitř malého polárního kruhu. Zato si vzpomněl, jak se řekne ryba.

„Naplnili jste se rybami?“

Přiblížil se k nim a díval se jim upřeně na břicha. Byla nezvykle plochá. A náhle si byl jistý, že těchhle pět chudáků umírá hlady, i když nedokázal pochopit, jak můžou mít hlad tady u vnitřního moře, přepůleného kerguelenskými tuleni - jak se někde říkalo rypoušům. I kdyby se neodvážili napadnout ty obry, vážící určitě víc než deset tun, vždycky by dokázali odehnat stranou mládě nebo zraněného jedince a ulovit ho. Všiml si však, že nemají žádný ostrý nástroj, kterým by mohli zvíře vyvrhnout a rozřezat. Měli prázdné ruce. Říkalo se, že ty nejprimitivnější kmeny napadají zvěř přímo zuby, nejdřív nejzranitelnější části těla, například pohlavní orgány nebo prsní bradavky samic.

Tihle mu připadali naprosto bezbranní, ztracení, bylo to nečekané a dojemné zároveň. Neznal žádný případ, že by Zrzaví zemřeli hlady, obklopeni početnou kolonií tuleňů. Jedině kmeny, které si za ta léta zvykly na život kolem železničních stanic a na příděly nabízené Lidmi z Tepla, trpěly podvýživou, protože už dávno zapomněly, jak se loví divoká zvěř nebo rybaří.

„Pojďte za mnou,“ řekl jim nářečím Zrzavých ze severu, „jen pojďte, naplním vám břicha.“

Otočil se na jedné ruce a pokračoval podél válcovité konstrukce v obhlídce. Jednu chvíli se otočil a ve světle reflektoru viděl, že jdou za ním.

Těch pět snad alespoň trochu porozumělo, co jim říkal. Umírali hlady a bylo jasné, že nevědí, jak se o sebe postarat. Co tady vlastně dělali v takové pustině u Concrete Station?

Popisy lidí, kteří se údajně dostali až sem, se zmiňovaly o přítomnosti mnoha Zrzavých. Zatím jich však viděl jen pět a jejich chování bylo tak podivné, že opravdu nevěděl, co si má o tom myslet.

Obešel celou oválnou konstrukci, aniž by nalezl nějaké další východy nebo něco zajímavého. „Vypadalo to, že jediný vchod je ta monumentální vstupní brána na železniční trati.

Chtěl znovu uklidnit těch pět chudáků a znovu jim zopakoval, že jim naplní břicha, aby se ničeho nebáli, ani toho, co za chvíli uvidí, tedy železničního člunu.

Uvnitř člunu probral zásoby a vybral z nich to, co podle jeho soudu mohli Zrzaví bez váhání pozřít, především sušené ryby a tuk. Zanesl jim také tulení olej a dva speciální nože na porcování a vykosťování velkých kusů masa. Měl jich s sebou celou sbírku.

Rozsvítil reflektory člunu a vyšel ven. Nikoho však nespatřil. Musel dojít až na hranici světla a stínu a tam je našel, choulili se strachem, jeden těsně vedle druhého.

„Naplňte si břicha,“ opakoval a podával jim potraviny.

Pak vzal za ruku jednu z žen, ukázal jí, aby nastavila dlaň, a nalil do ní tulení olej.

„Je to moc dobré," řekl.

Potom si vzpomněl na starý výraz, který kdysi slyšel v Transevropské:

„Sugar, sugar..."

Samice se nesměle usmála a začala srkat olej z dlaně. Potom něco řekla, ale Gus jí nerozuměl, zato ostatní čtyři nastavili hrsti, aby jim taky nalil trochu oleje. Rychle ho vypili a znovu nastavili dlaň. Jak dlouho už nejedli?

„Podívejte se."

Uřízl kus sušené ryby a pustil se do ní. Žvýkal s nadšeným výrazem ve tváři, aby je navnadil, i když to zrovna nebyla jeho nejoblíbenější pochoutka. Byla to však základní potravina mezi zásobami cestovního člunu. Nebylo by moudré nabízet jim konzervy nebo jiná už hotová a složitě připravovaná jídla. Nejedli by to. Ještě se přinutil zakousnout se do kusu loje. Všechno jim to dal a pozoroval, jak si to pečlivě prohlížejí, očichávají, radí se a nakonec se rozhodují to ochutnat.

Všiml si, že mají krásné zdravé zuby a že netrpí nedostatkem vitaminů, skorbutem, jako některé divoce žijící kmeny.

Nechal je, aby se v klidu dosyta najedli.

„Proč jste měli prázdná břicha?" zeptal se jich, aby zjistil, jak je možné, že trpí hladem, ale zřejmě mu nerozuměli.

Ráno jim ukáže rypouše a jak zacházet s porcovacím nožem. Ukázal na člun a řekl:

„Tady spím. Vy spíte tady."

Tomu porozuměli a usadili se mezi kolejemi přímo na ledu, jak měli ve zvyku. Gus se zatím vyhoupl dovnitř. Zhasl všechny reflektory až na jeden, musel však znovu nastartovat motor, aby nabil baterie. Obával se, že je to vyleká a utečou, ale neměl jinou možnost a stejně by daleko nedošli. Překvapilo ho, že zvuk motoru jim vůbec nevadil, zůstali klidně ležet mezi kolejemi.

14

Ráno se pořádně najedl a vyšel ven. Nesl jim ryby, tuk a tulení olej. Díval se, jak se cpou, a potom je vyzval, aby šli za ním.

Stádo rypoušů odpočívalo na jednom z ledových jazyků. Na některých místech, například mezi kolejemi a na břehu, byl opravdový led, pokrýval ten spodní, umělý, který tvořil základnu ostrůvku.

„Naplníme si břicha," prohlásil Gus a dal se do práce.

Ukázal jim ostré nože a jeden z mužů, ten větší a silnější, se usmál a sáhl po něm.

„Špička," řekl. „Ztratil špičku."

Takže nějaký nůž na lov tuleňů měli, ale ztratili ho. To s sebou měli jen jeden? Muž přitakal, že ano. Gus se ho zeptal na jméno.

„Jdrage... Jdrege," dodal a ukázal na jednu z žen."Jdrounge, Jdringe..."

Ten další muž byl Jdruige. Gusovo ucho ovšem nebylo cvičené na zvuky jejich jazyka a ty jemné nuance ve jménech nedokázal postřehnout.

„Jdrage," zopakoval. „Dobře."

Hojně si pomáhal mimikou, posadil se na pahýly a ukazoval skupince, že bude lovit tuleně.

Učil je pozorovat stádo a vybrat si nejzranitelnějšího jedince. Volba padla na mladého samce. Ze strachu před starými samci se snažil se vzdálit a lákal za sebou mladé samičky ovládané statným patriarchou. Ten si však lstivého manévru brzy všiml a vrhl se k nešťastníkovi. Zuřivě ho napadl a ošklivě pokousal po celém těle.

Mladý rypouš se odvlekl o kus dál, aby unikl z dosahu hlavy rodiny. Vůdce stáda ho nechal jít a soustředil se na jednu ze samiček, okamžitě se s ní spářil.

„Támhletím si nacpete břicha," ukázal jim Gus a rychle se přemístil po rukou, aby zahradil cestu mladému tuleni.

Když byl od něho už jen na pár metrů, otočil se, aby Zrzavým ukázal, co mají dělat, ale spatřil jen jednu z žen, tu, která se jmenovala Jdrege.

„A kde jsou ostatní?"

Napodobili příklad tuleňů a vesele se milovali asi o sto metrů dál. Holky se hihňaly jak blázni, zatímco oba muži je obšťastňovali.

„Ale musíme přece lovit..."

Jdrege se na něho mile usmívala a zkušenou rukou hrábla po jeho mužství. Překvapilo ji, že pod izotermickou kombinézou je sice znát jeho obrys, ale ve skutečnosti není vidět, a už vůbec nejde vysvobodit z toho divného úkrytu, který nejspíš považovala za ochlupení. Nechala tedy marných pokusů a velkoryse se mu nabídla, zdvižený zadeček se otevřel něžnými barvami ženství.

Opakovala jedno slovo, které Gus často slýchal, když ještě žil se Zrzavými v Transevropské. Začervenal se při vzpomínce, jak často se nechal zlákat podobnými výzvami, aniž si dělal starosti s možnými následky takového spojení.

„Musíte si naplnit břicha," prohlásil pevně a vzdálil se.

Jdrege byla úplně vyvedená z míry. Posadila se na led a lítostivě se za ním dívala, ale potom se vrátila k ostatním. Když zjistila, že Jdruige je už s Jdrounge hotový, zavolala na něho, aby potěšil i ji.

Gus zablokoval mladého, zraněného a vyděšeného tuleně a zabránil mu vrátit se zpět do vody. Křikem a zuřivými pohyby ho donutil šplhat po strmém svahu.

Pak vzal do ruky ostrý nůž a chystal se širokým rozmachem podříznout zvířeti tlustý krk, přímo v záhybu silné kůže. Byl to pěkný kousek, mohl vážit několik tun, to skupince vydrží na dlouho.

V té chvíli se však zvíře, zahnané k ledové stěně, otočilo a se zoufalým křikem se vrhlo na beznohého mrzáka. Možná

si ho spletlo s velkým tučňákem, kterými se rypouši občas živí. Gus to nečekal a převrátil se na záda. Snažil se zasáhnout zvíře nožem, ale netrefil žádný z životně důležitých orgánů. Jen ještě víc poranil už beztak ošklivě pokousané zvíře a rozdráždil ho k nepříčetnosti. Dvakrát se Gusovi podařilo vyhnout se pokousáni obličeje, ale na několika místech si roztrhl kombinézu a navzdory relativně mírnému podnebí riskoval, že během několika minut bude mít omrzliny.

Právě v té chvíli mu přiběhli na pomoc Zrzaví. Popadli tuleně za ploutve, Jdrage ho objal oběma silnými pažemi kolem tlustého krku a začal zvíře škrtit. Gusovi se podařilo vyprostit a podat nůž Jdruigovi, který ho vrazil zvířeti do břicha. Otevřel ho od pohlaví až k hrudi. Kouřící masa vnitřností se vyvalila ven a všechny zaplavila spousta krve. Gus uskočil stranou, postavil se na ruce a ještě celý omráčený se rychle vracel ke člunu.

„Člověk, člověk," volala Jdrege a běžela za ním s kusem jater.

Měl zaťaté zuby a neodpovídal, ale Jdrege ho dohnala a vnucovala mu čerstvé maso. Vzpomněl si, že játra tradičně patří nejodvážnějšímu lovci. V Transevropské lovil vlky, bílé medvědy a taky mrože, když se dostali blízko k pólu. Snažil se jí vysvětlit, že spěchá do člunu, aby si opravil poškozený kožich. Usmála se, popadla ho do náruče a překvapivě lehce se s ním rozběhla ke kolejím.

Už ho takhle nesly i jiné Zrzavé ženy a nikdy se necítil ponížený. Položila ho asi deset metrů před člunem, neodvážila se přiblížit se blíž, a Gus ten kousek došel po svých.

Speciálním prostředkem si kombinézu rychle opravil. Když se vrátil na místo lovu, zvíře už bylo rozčtvrcené. Zrzaví dokonce oddělili sádlo od masa.

Zbytek stáda raději sklouzl do vody a nad hladinou kousek od břehu bylo vidět jen kulaté hlavy a vykulené oči. Zrzaví dali stranou játra, srdce a pohlavní orgány. Řekli Gusovi, že jsou pro něho. Poděkoval jim, nemohl ten dar odmítnout.

Pustili se do jídla, Gus se zakousl do srdce zvířete a snažil se nedat najevo odpor. Představil si, že je to jeden z těch nádherných kusů ovoce, jaké se pěstují v zahradách pod skleníky.

15

Když se najedli, vysvětlil jim, že musí odjet, ale za dvě nebo tři noci se zase vrátí. Požádal je o kusy tuleního sádla a oni mu je přinesli až ke člunu. Gus si sice nemyslel, že je bude potřebovat, ale bude dobré mít je v rezervě. V případě potřeby je rozpustí a získá asi padesát litrů oleje, to mu pomůže dojet až k Yeuze.

Do malého zásobníku cestovního člunu si však kusy sádla musel naložit sám, evidentně se toho stroje báli. Potom vlezl dovnitř a přinesl jim koláčky ze syntetického medu.

Ty sladkosti jim udělaly ohromnou radost a zase uslyšel slovo „sugar".

„Ale kde je váš kmen?" zeptal se jich.

„Kmen?"

„No ano, přišli jste z té strany nebo odtamtud...," říkal a ukazoval na různé strany obzoru. Zdálo se, že mu nerozumějí. Tak jim zkusil říct, že sem přišli pro sůl, že ztratili nože, ale že patří k velkému kmeni, který možná přijde za nimi a bude taky sbírat sůl.

Nechápali to. Potom Jdrege, která seděla vedle Guse, řekla něco ostatním. Svorně pokyvovali zamyšleně hlavami. Jdrege neztrácela naději, že se spáří s Gusem, a stále ho pokoušela, rukou mu šmátrala v rozkroku, a i když se silou vůle bránil, podařilo se jí ho vzrušit. Nedokázala však pochopit, proč se na ni už dávno nevrhl, byla z toho úplně vedle. Náhle Jdrage řekl Gusovi:

„Kmen je tam."

Ukazoval na válec Concrete Station.

„Váš kmen?"

„Narodili jsme se tady, tady jsme žili a teď jsme tady venku a nemáme si čím naplnit břicho."

„Vy jste šli odtamtud ven?"

„Ne, tam."

Zrzaví ukazovali na pravou stranu konstrukce. Naznačili mu, že tam uvnitř byli jako děti a že jich tam bylo víc, snad osm nebo ještě víc, jak odhadoval. Jako by mu chtěli říct, že v betonovém městě strávili mnoho let, ale potom je nějaká neodolatelná síla vyhnala ven.

„Lidé z Tepla?"

„Lidé z Tepla," opakovali, aniž by chápali, co to znamená.

„Taková, jako jsem já, jenže mají nohy."

„Ne... Byli jsme tam jen my," řekl Jdrounge.

Gus úplně zapomněl, že chtěl ihned odjet. Podvědomě cítil, že se blíží k jednomu z největších tajemství lidstva doby ledové.

„Kdo je vaše matka?"

„Matka?"

Osvětloval jim, že žena se stává matkou po kopulaci, tedy velmi často, a potom se jí narodí dítě. Dívali se na sebe a culili se, jako kdyby jim ta legrační půlka muže vykládala kdovíjaké vtipy.

„Vážně, je to tak..."

Už si zoufal, nechtěli tomu věřit. Pomyslel na Yeuze, která kdysi žila se Zrzavými. Když ne mezi nimi, tak určitě s Jdrienem, jejich Mesiášem, a jistě se naučila spoustu jejich slov.

„Znáte Jdriena? Je ze stejného etnika jako vy... Co to říkám, ze stejného kmene."

Měl víc poslouchat, když mu Yeuze vyprávěla o tom mládenci a jeho původu. Určitě mu řekla i jméno jeho matky, ale nedokázal si vzpomenout, i když nějaká podobnost se mu vybavovala.

Proč říkali, že pocházejí tamhle z toho válce?

„Naše matka," řekl náhle Jdrage. Zdálo se, že nad Gusovou otázkou přemýšlí.

Ukazoval na Concrete Station.

„Naše matka," opakovali s blaženým úsměvem ostatní.

„Sugar," řekl Gus.

„Jo, jo, sugar..."

Pro ně to byl ztracený ráj, odkud je jednoho dne někdo bez varování navždy vyhnal. Nedávalo to smysl.

„Byli jste tam jako malí?" naléhal znovu.

Ukázal na Jdrege a držel ruku nad ledovou plochou ve výšce miminka, potom dítěte, ještě většího dítěte a mladého jedince. Kývali hlavami na znamení souhlasu. Usoudil, že jim může být asi tak dvanáct let, neboť Zrzaví dospívají v tomto věku.

„Co jste jedli?"

Ukazovali na kusy tuleně, olej, tuk. Jako malí museli mít i mléko, ale to, co se mu snažili vysvětlit, bylo dost nejasné. Zdálo se mu, že mu chtějí říct, že se jako malí živili z jakýchsi vemen, nepatřily však žádné ženské bytosti. Další vysvětlování ztrácelo smysl, jedině Yeuze se může pokusit jim porozumět.

Musel odjet, vrátit se k lokomotivě, kde si už Yeuze určitě zoufá nad jeho zmizením. Už dávno překročil časový limit, na kterém se dohodli, a teď se ani nebude moct vrátit plnou rychlostí, jak doufal, kvůli silně ztenčeným zásobám paliva. Nedej bože, jestli bude muset cestou rozpouštět tulení tuk, aby naplnil nádrž, ztratí tím dalších pár hodin.

Zrzaví ho sledovali, když nastupoval do člunu. Stáli tam a mlčeli. Zdálo se mu, že v jejich tvářích, zarostlých ruděžlatou srstí, čte úzkost.

Pomalu se rozjel a přidal páru, teprve když z nich zbylo jen pět černých teček před světle bezovou Concrete Station.

Bože, jak na to mohl zapomenout! Měl svou konverzaci se Zrzavými nahrát. Yeuze by si ji mohla přehrávat, poslouchat stále dokola, třeba by tomu porozuměla, nebo by si alespoň udělala nějakou představu.

Concrete Station, školka pro Zrzavé? To by znamenalo, že kdysi museli znát velmi vyspělou civilizaci... Ne, musí v tom být něco jiného... Teď se přece množí úplně normálně, ženy rodí jednou za rok... Co tady dělají ti neznámí Zrzaví, vychovaní v obří líhni?

16

Vzducholoď Slunce naděje se vznášela nad úzkým údolím za velmi silného vichru, který vířil kaňonem a nepříjemně cloumal lešením. Jdriena silné houpání plošiny vzbudilo už v noci a teď společně s bezpečnostním oddílem zajišťoval a kontroloval záchytné body pro ukotvení vzducholodi. Liensun visel ve vzduchu zavěšený na silném laně a vyměňoval jeden z hlavních trámů konstrukce. Ostrý mráz mu pronikal pod špatně izolující kombinézu.

Ann Subová připravovala v jeskyni horký čaj a sendviče, zatímco Ma Ker hlídala, aby nikdo nevstupoval na žebříky a nepouštěl výtah.

Za nejprudší bouře velitel vzducholodi Juguez oznámil, že přistává s těžkým nákladem zásob oleje, náhradních dílů a potravin.

„Přistání je nemožné," odpověděla mu Ma Ker vysílačkou. „Musíte odletět a najít si vhodnější místo k přistání."

„To je naprosto vyloučené. Jsme plně naložení a loď je poškozená, nejhorší je závada na hlavním heliovém filtru. Dobře víte, že Tibeťané nám už nedovolí přistávat jinde než v tomhle uzoučkém údolí."

Ma Ker se musela rozhodnout sama, správní rada byla rozptýlená na různých plošinách a nemohla se urychleně sejít.

Přistání se za těchto klimatických podmínek nesmírně zkomplikovalo. Vzducholoď obvykle používala harpun, které se zavrtaly do skalní stěny. Tentokrát však první kotva sklouzla po skále, aniž se na ní zachytila, a druhá se zaklesla do lešení v blízkosti chatrče Ma Ker. Teprve třetí se zavrtala do skály. Mohli začít s přitahováním, i když vítr a vzduch zvířený v údolí se spojily ve vichrnou smršť.

První si nebezpečí uvědomil Liensun, který právě vylézal ze stanoviště pod plošinou v posledním poschodí. Viděl, že Juguez přitahuje vzducholoď pomocí kabelu, který se zavrtal do dřevěné konstrukce lešení, a plošina se vychyluje a odklání od skály. Spustil křik, ale kvůli vichřici a hluku motorů ho nikdo neslyšel. Jen jeho nevlastní bratr, který se vracel z ohrožených spojovacích můstků, viděl, jak Liensun mává rukama. Okamžitě pochopil situaci.

Měl v ruce malou sekyrku, kterou potřeboval při zajišťování můstků a lávek, a teď přiskočil, aby lano přesekl. Ale bylo už pozdě.

„Ma Ker!" řval Liensun a vrhl se k chýši.

Vzducholoď stržená vichrem se zmítala a plošina se odklonila od skalní stěny už o jeden metr. Ann Subová se snažila protáhnout provaz mezi dvěma prkny a přivázat plošinu najeden z pilířů uvnitř chléva, ale na to by bylo zapotřebí alespoň šesti mužů. Musela provaz pustit. Jak jí utíkal mezi dlaněmi, úplně jí rozedřel rukavice a sedřel kůži z dlaní.

Liensun táhl Ma Ker ven z chýše, ale lešení už bylo příliš daleko, aby mohli přeskočit do jeskyně.

Na kapitánském můstku vzducholodi si Juguez konečně uvědomil, co způsobil, a nechal přeseknout lana. Vzducholoď sebou prudce trhla. Motory však byly v tom nezvykle silném větrném víru úplně bezmocné. Při dalším poryvu větru vzducholoď smetla chýši se saunou a naklonila se prudce dozadu, takže náklad se uvolnil a přesouval se.

Pak narazila do skalního výstupku a několik balónků prasklo. Jdrien si všiml, jak náraz vymrštil posádku proti oknům kapitánského můstku, a pak spatřil Ma Ker, podpíranou Liensunem, jak se každou vteřinou vzdalují od skály. Brzy se plošina převáží do prázdna a oba spadnou na nižší poschodí nebo možná až dolů na zem vzdálenou čtyři sta metrů.

Vzducholoď se zhoupla zpátky, zachytila jeden z můstků a dvě osoby, které se ho od začátku nešťastného manévru zuby nehty držely, se zřítily do šeré prázdnoty halící dno úzkého údolí.

Jdrien náhle zpozoroval přeseknuté lano visící ze vzducholodi a harpunu, která ještě stále trčela ve skále s lanem svinutým kolem. Opustil můstek a sunul se blíž, přitisknutý ke skalní stěně, zachytávaje se každičkého hrbolu a nerovnosti ve skále. Normálně by měl mít pod nohama prkno, ale to bylo teď dva metry daleko a celá konstrukce držela pohromadě jen díky pružnosti lešení a úponům, které ji dosud poutaly ke skále. Ma Ker s Liensunem si lehli na plošinu, která se hrozivě nakláněla, a pevně se zachytili rukama za její okraj.

Jdrien s vypětím všech sil popadl visící lano, zapřel se patami o skálu, odrazil se a skočil. Přistál na plošině, kde ho Liensun zachytil uvolněnou rukou, sevřel ho v pase a přitiskl k sobě.

„Musíme ho uvázat!“ řval starší bratr. „Tady mezi ty dvě fošny.“

Lešení se pod nárazy vichru nepřestávalo kývat. Přibližovalo se ke skalní stěně a zase se od ní odklánělo a pokaždé se o něco víc vychýlilo. Museli využít prvního zhoupnutí, když bylo lano uvolněné, a uvázat ho.

Na prahu chléva, který se nyní otevíral přímo nad propastí, je s úzkostí pozorovala Ann. Z mlžného oparu osvětleného olejovými lampami se linula silná, teplá vůně hnoje. Jdrienovi bleskla hlavou vidina klidného a příjemného života, zatímco jeho životní pouť možná právě končí.

Ann připevnila svůj provaz na jeden z vnitřních sloupů a snažila se jim hodit druhý konec, ale pokaždé se minula o dobrý metr. Nakonec připevnila na lano velký hliněný džbán a hodila ho směrem k nim. Rozbil se o prkna plošiny, ale Jdrien lano zachytil. Teď už měli dvě kotvy a mohli se pokusit přitáhnout.

Vzducholoď se zatím dál zmítala ve vzdušných vírech, točila se kolem své osy a narážela na nižší patra lešení. Bylo slyšet exploze heliových balónků. Potom se úplně převrátila jako nějaká leklá ryba a velké přední sklo pilotní kabiny se roztříštilo. Lidská těla začala vypadávat ven. Jdrien nikdy nedokázal říct, jestli to bylo vytí větru nebo zoufalý křik nešťastníků, padajících dolů volným pádem, ale na ty zvuky do smrti nezapomene.

Po každém zhoupnutí se plošina přiblížila o deset patnáct centimetrů ke skále, oba bratři ji pomocí lan postupně přitahovali. Ma Ker se snažila jim pomáhat, i když měla zraněnou ruku. Sledovala pád Slunce naděje a plakala. Slzy jí mrzly na tvářích jako zrnka růžence.

Nakonec se bratrům podařilo pevně zachytit obě lana a plošina se zastavila necelý metr od skály. Konečně mohli přeskočit do chléva. Úplně vyčerpaní se zhroutili na hromádku lišejníku navršenou v jednom koutě.

Zvenku se ozval výbuch, silnější než ty předcházející. Vzducholoď právě vybuchla. Nezpůsobilo to helium, to byl neutrální plyn, ale vlivem silného tření. Motor na minerální olej se vznítil s celým nákladem. Obyvatelé plošin z nižších pater později vyprávěli, že viděli, jak se stroj převrátil, to způsobil pohyb uvolněného nákladu, a jak potom plameny zachvátily celou loď, šlehaly do neuvěřitelné výšky a ozařovaly údolí ponořené do úplné tmy.

Právě v té chvíli projížděl údolím uhelný vlak a těch několik cestujících i s posádkou si myslelo, že Démon ohně se znovu probudil a vrátil se, aby všechno zničil.

Díky oběma bratrům byli ti, kteří zůstali na utržené plošině, zachráněni a mohli se uchýlit do bezpečí chléva. Byl tam připravený čaj a mléko pro všechny, ale lidé byli ještě v šoku.

Vichřice zuřila po celou noc. Nebylo možné sejít do nižších pater a zjistit, jak to tam vypadá. Předposlední poschodí bylo velmi poničené padající vzducholodí a jedna žena prý spadla dolů.

Spali v teplé blízkosti jačích krav. Jdrien na tu noc nikdy nezapomněl, na úplné spojení se svým nevlastním bratrem, s Obnoviteli i zvířaty, která snad pochopila velké neštěstí lidí kolem. Ještě nikdy nebylo v chlévě takové nádherné teplo a krávy dosud nikdy nenadojily tolik mléka.

17

Hned nazítří ráno se Ma Ker vypravila navzdory zavázané ruce do nižších pater a sama slézala po všech lešeních. Nákladní výtahová plošina byla samozřejmě mimo provoz.

Vichřice způsobila značné škody na celé konstrukci až po kótu dvě stě. Pod ní byly škody mnohem menší, vítr tam byl mírnější.

Jdrien s Liensunem Ma Ker doprovázeli, pomáhali jí na žebřících.

Obnovitelé oplakávali tři mrtvé. Dva z posledního patra a tu ženu z předposledního. Ztratili i celou posádku vzducholodi do posledního muže. Juguezovo tělo, polámané a zčásti ohořelé, leželo v ledu nedaleko rozbité vzducholodi. Ještě v noci se skupina zachránců z nižších pater dostala na místo neštěstí, ale všechno bylo už zničené.

Škody byly obrovské. Bylo nutno urychleně opravit horní poschodí lešení a upevnit celou stavbu. Víc než deset žebříků odnesl vítr, také Ma Ker museli bratři spustit na laně. Chtěla se totiž za každou cenu dostat až dolů, do všech poschodí.

Když viděla své Obnovitele plakat nebo si zoufat, rozzlobila se. Vyčítala jim, že stejně zbaběle se chovali i uprostřed Jelly a teď s tím začínají i tady. Tvrdila, že lešení jsou obyvatelná a že brzy ani vichřice nic nezmůžou proti novému způsobu ukotvení celé stavby.

Při pohledu na Juguezovo mrtvé tělo pocítil Liensun velké dojetí. Spolu s ním přece nouzově přistál tady na tibetských náhorních plošinách s poškozenou vzducholodí Jasné Slunce. Bojovali společně, viděli umírat své druhy a nakonec se jen sami dva dostali do vysokohorských údolí této malé Společnosti. Juguez mu vždycky pomáhal, bránil

ho i proti Obnovitelům. Vrátil se pro pomoc, procestoval rozsáhlé prostory směrem na východ a po měsících odhodlaného putování se mu podařilo dorazit až do Bratrství II. Juguez s ním pokaždé nesouhlasil, nelíbila se mu Liensunova tvrdohlavost a panovačnost, jeho touha po moci. Ale byl to přítel, skoro otec, kterého teď ztratil.

„Nafoukneme další vzducholoď?“

Ma Ker neodpověděla. Myslela na ty mrtvé, bylo jich i s posádkou celkem patnáct, na potraviny, nerostný olej, který vezlo Slunce naděje ve svých útrobách. Ovšemže budou muset zprovoznit jinou loď, vydat se znovu do útoku proti Sibiřské, loupit, kde se dá a co se dá. Ale nepůjde to dřív než za pár měsíců.

„Musíme se vrátit nahoru,“ prohlásila.

Vzducholodi by potřebovaly hangáry vybudované přímo ve skále, ale vyhloubit takové prostory si žádalo obrovskou energii, energii, kterou by jim mohl poskytnout reaktor, nyní bezpečně uložený ve spodní jeskyni, lasery a ultrazvuk, ale ani to by nestačilo. Museli by najít způsob, jak ukotvit stroje ve velkém větru, ne spouštět kotvy ze vzducholodi, ale přitahovat je přímo zevnitř hangáru.

„Čekají nás v osmém na pracovní oběd,“ oznámila.

Museli se dohodnout na dalším postupu a neprodleně se pustit do oprav. Vedle kolejí na ně čekala úctyhodná halda prken a trámů. Budou je muset po jednom přenést až k lešení, zatím totiž železniční přípojka vedoucí až k nim byla pouze na papíře.

„Potřebujete koleje z pryskyřice vyráběné na bázi bakterií,“ ozval se Jdrien. „Zkuste vymyslet formu, v níž by kolonie bakterií vytvářely rovnou hotový výrobek. Za pár týdnů bude přípojka hotová.“

„Čekáme dodávku dalších krav a drůbeže, za těchto podmínek je však nemáme kam umístit. Musíme teď zastavit hloubení skalní stěny a soustředit se na opravu a stabilizaci lešení.“

V jídelně osmého poschodí je už čekalo asi dvacet lidí. Podávala se hustá polévka se sójovými výhonky a sušené telecí maso, museli ho přivézt až z Everest Station.

„Všechno se mohlo zřítit,“ tvrdila Ma Ker, „ale nakonec povolila jen jedna část. Uvidíte, že se nám to podaří, za několik let tady budeme mít laboratoře i hangáry pro vzducholodi.“

Později se jí Jdrien zeptal, jak jsou na tom s projektem Slunce světa. Ma Ker si kdysi vymyslela, že všichni Obnovitelé by mohli žít na palubě obrovské vzducholodi poháněné jaderným motorem v takových výškách, že žádný vítr ani jiné klimatické poruchy by je už neohrožovaly. Pomýšlela na to, založit novou vzdušnou základnu, odkud by už Obnovitelé nemuseli nikdy sestoupit. Měla to promyšlené do všech detailů. K pětisetmetrovému kolosu vzducholodi by se připojily další vznášející se objekty, kde by se pěstovaly potravinové plodiny, drůbež a dobytek, nebo by tam byly instalované laboratoře. V takové výšce by zkoumání Slunce probíhalo bez obvyklých potíží a překážek a hlavně, jak byla Ma Ker přesvědčená, tam nahoře by už nebyli žádní nepřátelé.

Když Jdrien poslouchal, jak Má Ker rozvíjí ten úžasný snílkovský plán, nemohl si nevzpomenout na fantastickou stavbu Viaduktu prezidenta Kida nebo na neméně slavný Severojižní tunel lady Diany, vládkyně celé Panamerické. Všechny spojovala naprostá nereálnost plánů a ctižádost zanechat po sobě nehynoucí dílo.

„Právě s reaktorem máme problémy. Nemůžeme z něho dostat požadovaný výkon. Slunce světa potřebuje neslýchané množství energie, a nejen ten. Reaktor bude muset zásobovat elektřinou všechna další zařízení a podle našich výpočtů by zatím nemohly táhnout vzducholoď rychleji než sto kilometrů v hodině. A to nemluvím o přebytku energie pro všechno ostatní. Stále ho studujeme, ale možná že si budeme muset obstarat u Sibiřanů další reaktor. V centrální části své Koncese budují velmi výkonné mikrocentrály.“

Ma Ker navzdory své přísnosti přinášela svým Obnovitelům i útěchu. Život na lešeních šplhajících do nedohledných výšek po strmých skalních stěnách byl opravdu velmi těžký. V některých poschodích měli například velké problémy s topením, což bylo v tom třeskutém mrazu velmi nepříjemné.

Když se konečně vrátili na poslední plošinu, řekl Liensun bratrovi:

„Nebýt tebe, tak jsme tady už nebyli, ani Ma Ker, ani já.“

„Nezapomeň na Anninu pomoc,“ odpověděl Jdrien rozpačitě.

18

Prezident Kid jezdíval pravidelně na Skládku a setkával se tam s posledními Zrzavými, kteří ještě žili na tomto pohřebišti velrybích koster. Zrzaví vybudovali na Skládce, založené kdysi Gildou Harpunářů, doslova palácový labyrint z dokonale očištěných kostí velryb. Postupně se však lov stával méně výnosným a úlovků ubývalo. Kmeny Zrzavých Skládku opouštěly a usazovaly se v blízkosti kolonií tučňáků nebo tuleňů. Tučňáci se v poslední době začali přesouvat k severu, i když odjakživa žili v oblasti jižního polárního kruhu.

Prezident se šel vždy poklonit památce Jdrou, uložené v průhledné ledové rakvi jako v mauzoleu. Byla to Jdrienova matka a Kid musel pokaždé obdivoval krásu a mládí té Zrzavé ženy.

Staří Lidé z Chladu, kteří se rozhodli zemřít na Skládce, ho doprovázeli a potom s ním poseděli kolem velkého ohně. Zrzaví sice oheň nepotřebovali, ale teď se už bez něho nedokázali obejít. Jídlo si vařili, maso opékali a měli rádi čaj, především alkohol, který si do něho přidávali. Naučili se destilovat glykogen z velrybích nebo tuleních jater. Byla to velmi náročná procedura, ale zvládali to dobře.

„Každým dnem čekáme našeho Mesiáše Jdriena,“ řekli mu. „Proč se tolik zdržel? Už nás nemá rád. Jeho družka Vsin je stále tam na severu a doufá, že se vrátí. Nakonec z toho zemře, jestli brzy nepřijde.“

Nepřijali však Kida proto, aby s ním mluvili o Jdrienovi. Brzy pochopil, že Zrzaví se dozvěděli o novém vůdci Lidí z Tepla, který chce zabránit Lidem z Chladu, aby se množili. Dělalo jim to velké starosti.

„Není to představitel všech Lidí z Tepla," odpověděl vážně Kid. „Vede jen všechny ty, kteří určitým způsobem věří v Boha a uctívají ho. Nikdy se nedostane sem, aby řídil moji Společnost, nebo aby mě nutil nařídit něco podobného."

„Ale co nám vlastně vyčítá?"

Bylo těžké vysvětlovat jim, co je to manicheismus, když neznali pojmy jako dobro a zlo, zákaz, výchova, mravnost. Snažil se jim vysvětlit, že pro Neokatolíky představují Zlo, protože snášejí velký mráz.

„Mráz prý je dílem Ďábla a vy jste jeho spojenci."

„Myslí, že se mu podaří odstranit nás z ledu, když nám znemožní mít děti?"

„Ano, tak nějak si to představuje. Ale nic takového ještě neudělal. O těch úmyslech se zatím jen mluví a je možné, že je to velmi přehnané."

Starci se na sebe dívali a mlčeli. Pili hodně čaje s alkoholem, zatímco mladí užívali spoustu termohormonů, aby se mohli stýkat s Lidmi z Tepla, samozřejmě hlavně se ženami. Hormony byly nebezpečnější než alkohol.

Jak nám chtějí zabránit se milovat?" divili se.

„Nedělejte si starosti, nic takového se nestane," uklidňoval je Kid.

Na Skládce se ho vždy zmocnila melancholie, když vzpomínal na začátky tohoto zvláštního sídla. Tehdy tu žila asi stovka Zrzavých, vařili části velrybích koster a seškrabávali z nich pruhy zbylého masa a tuku, vybírali morek z dutých kostí... V mnoha kotlech vřela voda a v dalších se rozpouštěl tuk. Teď tu pracovali poslední čtyři.

„Nebojte se, Zrzaví nezahynou," ujišťoval je Kid a zvedl pohárek jako na přípitek.

„Jak to víš?" zeptal se jeden z těch nejstarších, který seděl hned vedle Kida.

Jeho srst byla už úplně bílá a na některých místech těla prosvítala velmi světlá kůže. Kid byl pokaždé překvapený, že pod ruděžlatou srstí mají tak bílou pleť.

„Je to přece tak," odpověděl Kid rozpačitě.

„A kdyby nám zabránili dělat děti, Matka Zrzavých se postará, aby nás bylo stále stejně mnoho."

Kid kýval hlavou na souhlas a zvedl ruku, aby ukázal na ledový pomník Jdrienovy matky Jdrou.

„To ona je Matkou Zrzavých?"

„Ne, ona je Matkou Ledu... Matka Zrzavých, to je něco jiného, ta nás počne a porodí v dospělém věku."

„Ano, zapomněl jsem."

Už se s tou legendou setkal, ale nikdy jí nepřikládal žádnou důležitost. Podle etnologů existovala podobná legenda u některých primitivních populací ještě před dobou ledovou. Tvrdilo se v ní, že někteří Zrzaví vyjdou z břicha Matky už jako dospělí jedinci.

„Takto se rodí ti nejkrásnější," pokračoval stařec, „a ten tvůj vůdce Lidí z Tepla by si na ně měl dát pozor, oni žijí na těch nejvzdálenějších místech ledových plání. Ani ty jsi možná nikdy žádného z nich neviděl..."

„Ne, nikdy," řekl shovívavě Kid.

19

Gus jel plnou parou zpátky k Yeuze a k lokomotivě. Nejvíc se obával, aby se na kolejích teď v noci neusadil nějaký tlustý rypouš.

Mlha zase zhoustla, zřejmě tvořila ochrannou korunu kolem Concrete Station, aby zabránila všem vetřelcům dostat se až k ní. Lidé z Tepla téměř neznali mlhu ve volné krajině. Velké stanice někdy trpěly mlhou uvnitř prostoru pod kupolemi. Obvykle to bylo způsobeno rozdíly ve vytápění stanice nebo náhodným vypuštěním většího množství páry. Kupole pak byly zahaleny do zneklidňujícího neprůhledného oparu. Ve volné přírodě však takový jev téměř neexistoval, leda někdy kolem tuleních děr nebo malých vnitřních jezer. Velmi brzy se však lehká bělavá pára změnila ve sníh nebo ledové kroupy.

V této oblasti však mělo moře stálou teplotu a mlha se tu stala už po staletí trvalým jevem. Kdo by se také odvážil podniknout za těchto podmínek cestu po trati vedoucí do neprůhledné mlhy? Leda ten, kdo se už nemá čeho obávat. Nebo také Zrzaví, u nichž se nejspíš traduje lítost nad dávno ztraceným rájem. Pokud ovšem Concrete Station je skutečně místem jejich původu.

Gus si vzal něco pro povzbuzení, aby neusnul a uchoval si jasné smysly. Infračervené paprsky by mu ohlásily přítomnost jakéhokoliv živého tvora na kolejích, a to dostatečně brzy, takže mohl přepnout elektrický diesel svého člunu na zpětný chod. Radar mu byl v husté mlze k ničemu a ani na ultrazvuk se nemohl plně spolehnout. Jel asi padesátkou v hodině, a kdyby v této rychlosti narazil do ležícího tuleně, určitě by z tohoto setkání železniční člun nevyšel dobře. Na liduprázdné trati při venkovní teplotě sice relativně příjemné, ale přece jen hluboko pod nulou by se ztroskotání mohlo během několika hodin změnit v tragédii. Myslel na Yeuze, která na něho o sto kilometrů dál zoufale čeká, vyděšená hustou mlhou. Zpočátku jel dost opatrně, ale s příchodem noci začal spěchat. Zaplavila ho úzkost a chtěl být co nejrychleji pryč z tohoto divného místa. Občas zkoušel vysílačku, ale marně, všechna volání zůstávala bez odezvy, i když si představoval, jak Yeuze sedí u vysílačky a marně čeká na zprávu.

Cpal se nudlemi a umělým ovocem a lil do sebe kávu, aby se udržel v bdělém stavu. Myslel na tajemství Zrzavých, snažil se v tom všem vyznat. Přestože se s Yeuze nejvíc obávali přítomnosti vlkodlaků, nenašel po nich ani stopu. Litoval, že se na to Zrzavých nezeptal. Neznal dobře jejich jazyk, ostatně ani oni sami zřejmě neznali dostatečný počet obecných slov a pojmů.

První poplach se rozezněl kolem půlnoci, zpomalil právě včas. Ve světle reflektorů spatřil skupinu tuleňů usazených na kolejích. Co tam hledají, podivil se Gus. Možná že slabé teplo, které koleje vyzařují, zamezuje tvorbě ledu, a to se jim líbí.

Spustil sirénu, aby je vystrašil, a trochu je popohnal slabými šoky laserových paprsků. Nakonec se odplazili mimo trať a on mohl zase zrychlit.

Pevnost kolejí by určitě dovolila, aby tudy projela i pirátova obrovská lokomotiva. Jenže co Yeuze? Bude ochotná se s ním vypravit na ten dlouhý most uprostřed neznámých vod, sem tam lemovaný nějakým malým umělým ostrůvkem? Hloubka moře tam mohla být různá a nebylo vůbec jisté, že umělé ostrovy jsou uchycené na jeho dně. Co se stane, až se rozpoutá vichřice, která v Indické propadlině dosahovala rychlosti až čtyři sta kilometrů v hodině? Co když se hustá, poměrně teplá mlha střetne s ledovým větrem z jižního pólu? Jak se ten obrovský most vypořádá s takovou klimatickou poruchou? Na první pohled se zdál pevný, nezranitelný, ale pod náporem zuřící vichřice se může povážlivě kymácet.

Gus jel teď třicetikilometrovou rychlostí, když se náhle ozval radarový poplach, mnohem dřív, než se probudilo infračervené záření a zaměřovač. Zpomalil ještě víc. Silueta rýsující se na obrazovce radaru mu vyrazila dech. Několik vteřin odolával nutkání přepnout stroj na zpětný chod a prchat plnou parou zpět ke Concrete Station. Dosud nikdy nic podobného nespatřil. Představil si ztroskotanou velrybu nebo obrovského, deset metrů vysokého a kdoví kolik metrů dlouhého rypouše.

Jen postupně rozpoznával obří lokomotivu piráta Kurtse. Blížila se a Gus radostně zavýskal. Kromě radosti tak vyjádřil i poctu Yeuzině kuráži. Musela opravdu sebrat všechnu odvahu a zvítězit nad paralyzujícím strachem, když se odhodlala vyjet mu na pomoc. Byl dojatý k slzám. Zároveň si však uvědomil číhající nebezpečí. Kolos stále pokračoval v jízdě a vysílačka přenášela jen rušivé chrčení neexistujícího rádiového spojení.

„Yeuze, prosím tě, jedeme si vstříc. Může to být nebezpečný. Jedeš padesátkou a podle mých propočtů budeš potřebovat několik set metrů, abys to ubrzdila... Slyšíš mě?“

Náhle ho zachvátila panika. Yeuze neseděla u řízení. Někdo ji mohl napadnout a zmocnit se stroje. Ti neznámí dobrodruzi určité vědí, že je na trati, a chtějí ho rozdrtit, aby se ho zbavili.

„Yeuze, slyšíš mě? Yeuze, co se děje? Musíš zpomalit...“

Horečně uvažoval, pak zařadil na zpětný chod a začal couvat. Bude to však jen několikahodinový odklad, protože tam u Concrete Station ho to stejně rozdrtí o betonovou zeď.

„Yeuze?!“

Postupně se uklidňoval a začal uvažovat. Jak by se mohli v téhle pustině objevit bandité a hlavně, jak by mohli překvapit Yeuze, zavřenou v té dokonalé pevnosti na kolejích? Nejen že lokomotiva byla nedobytná, ale Yeuze měla přece nějaké zkušenosti, už nejednou se octla v nebezpečné situaci.

Napadlo ho něco jiného. Lokomotiva se sama ujala řízení a porušila smlouvu, která je svazovala dohromady. Pirát Kurts a jeho lokomotiva žili dlouhá léta stále pohromadě, byli úzce spojení, patřili jeden druhému, možná mezi nimi existovalo i citové pouto. Elektronický mozek stroje byl jen věrnou kopií Kurtsova mozku. Před časem sice přijala ty dva vetřelce, kteří ji vyrušili z dlouhého neklidného čekání, a nádherně je dovedla až k tajné výhybce, která otvírala trať do Concrete Station. Ale oni stále váhali, zdržovali se, báli se najet na jednokolejovou trať, na nádherný most vedoucí přes vodní plochu vnitřního moře. Netrpělivost zvítězila, lokomotiva překousla udidlo a převzala velení. Yeuze nemohla nic dělat. Možná spala a myslela, že je stále na stejném místě. Pokud se stroj rozjel pomalu a zrychloval na cestovní rychlost postupně, v pokojích si člověk nemusel vůbec ničeho všimnout, byly totiž dokonale zvukově izolované a chráněné proti otřesům a vibracím.

„Yeuze, probuď se... Jinak mě ta mašina docela rozmačká... Yeuze...“

Jel nazpět stále stejnou rychlostí, aby se vzdálenost mezi člunem a lokomotivou nezvětšovala a on mohl udržet rádiové spojení. Za normálních okolností by ho Yeuze musela slyšet.

„Yeuze, prosím tě... Možná že mezi mnou a Concrete Station leží na trati stádo rypoušů... Vykolejím a lokomotiva mě rozdrtí... Té se nestane nic...“

Netroufal si říct nahlas, že lokomotiva na něj možná žárlí, že chce uchovat tu ženu, spící v jejích útrobách, pro svého milovaného pána, dítě i milence, pro Kurtse.

Ve vybičovaném mozku se mu rodily nejfantastičtější hypotézy. Například že stroj dostal příkaz z nějakého okem neviditelného návěstí, nebo rádiový signál o neznámé síle...

Věděl, že na těch stech kilometrech, vedoucích ke Concrete Station, není žádná parkovací trať, žádná smyčka, kde by se dalo vyhnout srážce. Konstruktéři téhle trati vědomě zavrhli jakoukoli možnost opustit trať vedoucí do Concrete Station. Nedokázal říct proč, ale děsilo ho to.

„Yeuze, lokomotiva jede směrem ke Concrete Station, jsem na palubě člunu a prchám před ní.“

Napadlo ho jedno řešení. Jakmile se přiblíží ke konci trati, maximálně zrychlí a možná získá jednu nebo dvě minuty náskok, aby mohl vyskočit z člunu a vyhodit z něho pár předmětů nutných k přežití. Člun to rozdrtí, ale on zůstane naživu. Jak dlouho vydrží žít venku, to nevěděl. Lokomotiva se možná dostane dovnitř stanice, aniž by mu poskytla tuto možnost. Jestli to vydrží kombinéza a jestli se mu podaří zachránit kotel na rozpouštění tuleního sádla, mohl by přežít díky přítomnosti rypoušů. Pokusí se postavit si nějaký úkryt, i když na umělém ostrově bylo jen málo ledu. Zatím se může třeba schovat ve vyvrhnuté mrtvole rypouše. Tento způsob někdy používali lovci tuleňů, když se ztratili na pláních mořského ledovce. Otevřeli ulovené zvíře, vyvrhli ho a ponechali tělo otevřené, dokud nezmrzlo. Potom se ukryli uvnitř.

20

Ten večer si už Yeuze byla jistá, že Gus se nikdy nevrátí, myslela si, že se i s železničním člunem propadl do hlubin oceánu. Byla zdrcená a spolykala hrst prášků pro spaní, vypila pár skleniček alkoholu a šla si lehnout. Ještě předtím

zkontrolovala všechny bezpečnostní systémy a palubní počítač ji ubezpečil, že nikdo se nemůže k lokomotivě přiblížit.

Bylo po osmé hodině, když upadla do hlubokého spánku beze snů, který připomínal spíš bezvědomí. Po čtyřech hodinách ji přepadly stále se opakující noční můry. Stovka hnusných vlkodlaků se vrhla na lokomotivu a přes hrozné ztráty se jim podařilo obsadit všechny klíčové body a najít slabá místa. Brzy se dostali dovnitř a začali řádit. Loupili v zásobnících, přezírali se lahůdkami a lili do sebe obsah všech možných lahví.

Byla to hrůza, úplně opilí běhali po chodbách a všechno ničili. Vyčmuchali ji i za pevně zavřenými dveřmi, ženský pach je dráždil. Blížili se, viděla je, připravené k násilnostem, které by skončily její smrtí.

Vztyčila se na posteli a rozkřičela se nahlas a pak znovu upadla do polovičního bezvědomí, umocněného prášky a alkoholem.

Právě v té době se Gus pokoušel ji upozornit na hrozící nebezpečí. Do omámeného vědomí jí pronikal jeho hlas, ale byla neschopná vstát z lůžka. Kňourala, chtěla mu vysvětlit, v jak zuboženém stavu právě je.

„Yeuze, prosím tě, na kolejích mezi mnou a Concrete Station je možná stádo rypoušů!“

Rypouši! Taková blbost! Gus se v tom rozrušení spletl, to mohla být jen tlupa vlkodlaků. Určitě chtějí na kolejích spáchat hromadnou sebevraždu, dobře vědí, že železniční člun se nakonec v té hromadě krvavé kaše a zpřerážených kostí zastaví. Tak to přece udělali v Gravel Station, Yeuzin vlak tehdy nemohl vyjet z té příšerné díry pozpátku, kola podkluzovala v namrzající, hnusné, odporné kaši, kterou mrtvá těla vlkodlaků zanechala pod koly.

„Yeuze, lokomotiva jede směrem do Concrete Station, Yeuze!“

Zase ti vlkodlaci, určitě si hráli s řízením, mačkali knoflíky na palubní desce, až se nakonec dala lokomotiva do pohybu. A teď přijdou za ní, budou ji znásilňovat, až z ní zůstane jen rozsápaná, beztvará mrtvola.

Po Gusově odjezdu se vyzbrojila laserovou pistolí, která se snadno nabíjela. Nabitá pak fungovala několik minut bez přímého zdroje energie, pokud se stále mačkala spoušť. Pistole teď ležela u její hlavy na nočním stolku. Věděla, že jediný paprsek smete celou hordu těch hnusných hyen, až se pokusí zaplavit její pokoj.

S vypětím sil pohnula rukou a zašmátrala za hlavou. Gus stále mluvil, ale vůbec mu nerozuměla. Stejně nebyl tady, aby ji ochránil, a co se s ním tam v té dálce stane, jí mohlo být úplně ukradené, byl už stejně nejméně dva dny po smrti...

Šmátrající ruka nakonec nahmatala laserovou pistoli uchycenou v pouzdře. Určitě je nabitá. Yeuze se nepodařilo vytáhnout pistoli z pouzdra a nahlas se zlobila. A Gus pořád něco mlel, místo aby byl rád, že už je mrtvý a v bezpečí před vlkodlaky. Měla sama co dělat, aby se z toho dostala. Začala netrpělivě nadávat, ale pistole se náhle uvolnila. Popadla ji a zmáčkla spoušť. Paprsek projel dveřmi a prorazil v nich díru, která se stále zvětšovala, jak znovu a znovu mačkala spoušť.

„Tak jen pojďte, vy mrchy, pojďte sem!“

Myslela si, že řve, ale bylo to jen slaboučké sípání, ztuhlá ústa sotva artikulovala nesrozumitelná slova. Potom konečně otevřela oči. Spatřila díru ve dveřích a naplno uslyšela Gusův hlas, který k ní mluvil z reproduktoru zavěšeného nad postelí:

„...Jsem na palubě člunu, prchám před lokomotivou, jedeš moc rychle...“

Jaký člun? Že by byl stále na palubě svého člunu, na dně Indického oceánu? Jak to, že ji volal a zároveň před ní prchal?

Posadila se a nohy jí zůstaly viset dolů z postele.

„Gusi, jsi to ty?“

Neodpověděl. Pokrčila rameny. Vlkodlaci v pokoji nebyli, ale možná budou v chodbě.

„Yeuze, lokomotiva se sama rozjela. Převzala kontrolu sama nad sebou... Kurts to předvídal, připravil všechno pro případ, že ti, kdo za ním pojedou do Concrete Station, nebudou vědět, co dělat... Stroj se po určité době čekání sám rozjel na most...“

„Co to blábolí,“ mručela Yeuze. „Gusi, slyšíš mě? Je to tady plný vlkodlaků... Ujišťuju tě...“

Neslyšel ji. Ovšem, pod vodou to bylo úplně normální, nemohl ji slyšet.

„Úplně jasný,“ zopakovala sotva slyšitelně. „Vysílačka pod vodou nemůže fungovat.“

Vstala a zmocnila se jí závrať. Musela se zachytit zdi. Cítila, že reproduktor se pod jejími prsty chvěje. Gus stále ještě mluvil.

„Pod vodou, ale jak to děláš?“

Otevřela pořádně oči a začala hledat mikrofon, aby mu odpověděla, ale nikde ho neviděla. Určitě sklouzl někam za postel, jenže neviděla ani kabel.

„Gusi, slyšíš mě?“

Určitě ji neslyšel. Do nekonečna opakoval tu pitomou historku o železničním člunu prchajícím před lokomotivou, která ho nakonec stejně rozmačká.

„Hergot, nech toho už! Lokomotiva dělá to co já, chrní! Jenže jen na jedno oko, víme?! Všude je zamčeno a k ní se nikdo nedostane blíž než na pět set metrů, jinak... pif paf!“

Přidržovala se zdi a vydala se ke dveřím. Mohla by tou dírou klidně prolézt, ale bála se. Opatrně se rozhlédla kolem, ale uviděla jen prázdnou chodbu osvětlenou nočními žárovkami.

„Hm, schovávají se, hajzlové...“

Zkusila prostrčit dírou hlavu, ale nic neviděla. Zato ucítila jemné otřesy. Zakymácela se a trochu si poškrábala hlavu o zubaté hrany zničených plastových dveří.

„Asi se mi to zdálo,“ začala se konečně probírat, „ale radši se půjdu podívat...“

Ztěžka se otočila, mátožně si natáhla župan a vyčítavě se dívala na teď už mlčící reproduktor.

„Zdálo se mi to, nebo co? Gus mi tady přece něco vyprávěl...“

Náhle ji napadlo, že se možná Gus vrátil, ale nemohl se dostat do uzamčené lokomotivy, a tak se s ní snažil spojit vysílačkou.

„Už běžím, běžím!“ zařvala v naději, že mikrofon připojený k reproduktoru předá její odpověď. Nevzpomínala si však, že by ho byla zapnula.

V chodbě si uvědomila chvění, které jí lehtalo bosá chodidla.

„To vypadá na statickou elektřinu, pomyslela si. Že by byla lokomotiva v transu?“

Sotva se vyškrábala po schodech do řídicí kabiny a zůstala stát na prahu jako opařená. Na palubní desce svítily všechny kontrolky řídicích přístrojů.

„Jako oslava narozenin,“ zakoktala. „Všechny světýlka, zelená, žlutá, červená...“

Vzápětí si ale uvědomila, co to znamená.

„Bože, to jsem byla tak ožralá, že jsem to spustila... To musí být ono... Podvědomě jsem se chtěla rozjet do Concrete Station, jenže strach mi bránil to udělat...“

V té chvíli se znovu ozval Gusův hlas:

„Yeuze, už půlhodinu se snažím se tě dovolat. Nevím, co se stalo, ale jel jsem k tobě, když jsem na obrazovce radaru spatřil lokomotivu, jela dost rychle. Od tý doby před ní utíkám, couvám zpět ke Concrete Station, ale brzo mi dojde palivo... Zbývá mi ho ještě tak na deset minut a touhle rychlostí... O něco se pokusím, ale už se mě nebudeš moct dovolat vysílačkou.“

„Počkej!“ zařvala, „Počkej!“

Vrhla se k mikrofonu a popadla ho oběma rukama.

„Gusi!“

„Konečně... Co se děje?“

„Spala jsem a zdál se mi strašný sen... Jede to úplně samo... Musela jsem to spustit včera večer, jinak nevím... Nemůžu tomu uvěřit, měla jsem ještě všech pět pohromadě, když jsem odcházela z pilotní kabiny do pokoje.“

„Netrap se tím... Je naprogramovaná, připravená vrátit se ke svému drahému pirátovi. Pokus se ji zastavit, jinak to pro mě skončí dost blbě.“

Posadila se do pilotního křesla a snažila se ztlumit alternátory, ale na kontrolní obrazovce se objevilo upozornění, že je nastavené automatické řízení, které musí nejdřív přerušit. Udělala to. Ozval se teď už dobře známý Kurtsův hlas:

„Má drahá lokomotiva poslouchá velmi přesné signály. Může se vydat na cestu sama, když usoudí, že už není čas déle otálet. Musíte si to propříště dobře zapamatovat. Sestrojil jsem ji skoro jako svou kopii a do jejího elektronického mozku jsem vložil mikroprocesory a programy, které velmi dokonale napodobují pochody v mém vlastním mozku. Tím chci říct, že může mít stejně bláznivé a nečekané nápady, jako jsem míval já sám.“

Yeuze však už držela řízení pevně v rukou a lokomotiva zpomalovala, až se jemně zastavila.

„A je to,“ řekla Gusovi. „Stojíme.“

Od této chvíle už nikdy nebude s to mluvit o lokomotivě se shovívavým úsměvem, nedokáže už říkat „ona“, když bude o ní řeč. Byla mnohem víc než jen stroj. Když se v ní někdo usadil, nutně se stal její součástí a ona součástí jeho.

„Naložím člun,“ oznámila Gusovi. „Odpusť mi tu pomalou reakci, ale vzala jsem si prášky na spaní a něco jsem taky vypila... Myslela jsem si, že jsi už na dně oceánu.“

„To mi došlo, stejně jako mi došlo, že lokomotiva může jednat mimo naši vůli. Už toho měla dost, jen nečinně čekat před mostem, a rozhodla se pokračovat.“

„Myslíš, že to vydrží?“

„Nestačilo by na ni deset obrněnců panamerické flotily,“ ujistil ji.

Člun vklouzl na plošinu malého jeřábu na přídi a brzy už byl usazený uvnitř lokomotivy. Gus si svlékl kombinézu, prošel přechodovou komorou a spěchal za Yeuze do pilotní kabiny.

„Gusi, slyšíš mě? Měla jsem strach, příšerný strach... Viděla jsem nějaké postavy, myslela jsem, že to jsou vlkodlaci, ale byli to jen Zrzaví.“

„Taky jsem potkal Zrzavý... Bylo jich pět... A to, co mi řekli, se mi zdálo naprosto nesmyslný... Musíme se tam vrátit, tobě budou líp rozumět, domluvíš se s nima líp než já...“

Gus vstoupil do kabiny a vyhoupl se do křesla druhého pilota. Yeuze ho radostně, s úlevou objala:

„No konečně!... Našel jsi Concrete Station?“

„Jo. Je tam, na konci.“

21

Během několika dní opravili Obnovitelé největší škody, které způsobila na lešeních nedávná vichřice. Už se zase dalo chodit z jednoho poschodí do druhého a fungovala i nákladní plošina. Ma Ker dostala skvělý nápad, jak přepravit haldy fošen a trámů složené u kolejí, až k lešením. Nechala nafouknout malé balónky, které pomohly mužům zvednout těžký náklad a přepravit ho na určené místo. Když bylo dřevo na úpatí lešení, vytahovali ho do jednotlivých poschodí pomocí kladky.

Oba bratři se skoro vznášeli na můstcích obepínajících skalní stěny, na nichž bylo stále šero. Vytyčovali nové průchody a označovali oblasti, kde rostl lišejník s fosforeskujícími barevnými stélkami. Úplně náhodou tak našli obrovskou jeskyni, byla skrytá pod jedním skalním převisem. Jdrien, zavěšený na laně, ho právě zkoumal a pomocí cepínu zjišťoval, jestli skála není zvětralá.

„Spusťte mě, ale pomalu,“ zavolal nahoru, „tady pod tím je nějaký velký otvor.“

Měl na hlavě helmu se svítilnou na čele, takže se v té tmě dobře orientoval. Když odhrnul trsy lišejníku a nějaký zakrslý keřík, mohl vlézt dovnitř. Velká síň s rovnými stěnami, zjevně vytesanými lidskou rukou, mu doslova vzala dech. Stěny byly pokryté malbami provedenými červenou barvou.

„Říkal jsem si, co tady vyvádíš," ozval se mu za zády Liensun. „To je neuvěřitelný..."

Přinesl s sebou reflektor napojený na elektrický kabel. S němým úžasem si prohlíželi nástěnné malby. Několik dlouhých minut mlčeli a nakonec se přiškrceným hlasem ozval Liensun:

„To jsou dějiny našeho světa, od počátku doby ledové, nemyslíš?"

„Tohle je Slunce znázorněné jako Démon ohně, který mizí v tlamě tady toho draka, ten určitě znamená zimu."

„Tady jsou lidé, přecházejí horský potok po ledovém mostu, a tihle se zas vezou na kusu ledu... A tam vzadu, to jsou obrovské ledovce a prchající zvířata, jaci, koně a něco jako ovce..."

Další tahy černou a červenou barvou naznačovaly lidské postavy a světle žlutá znázorňovala led. Kresby ukazovaly, jak Tibeťané přežili nástup doby ledové: usadili se v jeskyních spojených mezi sebou lešeními, úplně stejnými, na jakých dnes žili Obnovitelé. Byli tam i jací s dlouhou srstí, které muži vedli směrem k jeskyním, kde už čekali jiní lidé. O kus dál se skupinka Tibeťanů hřála u ohně založeného, jak se zdálo, s pomocí sušeného jačího trusu.

„Ale co je tohle?" Liensun se vrátil k obrazu Slunce, pohlceného drakem zimy. „Vidíš tady ty čáry, vypadá to jako roury od kamen. Jako ty, co jsou ve vagónech, kde bydlí ti nejchudší... Vidíš, s takovým jako špičatým kloboučkem."

„Podobá se to raketové střele," zamručel Jdrien.

„Řekl bych, že máš stejný dojem jako já. Raketová střela, která uniká ze Země, a tady jsou další. A co tady to mračno černých teček s rudým ohonem... Myslíš, že na začátku doby ledové odletěly ze Země desítky střel?"

„Nemám tušení, je to možné," odpověděl vyhýbavě Jdrien. „myslím na to, co mi vyprávěl Velký lama z Kendoharu... On taky tvrdí, že začátek doby ledové je mnohem vzdálenější, než si myslíme... Ujistil mě, že má k dispozici doklady, které to potvrzují, říkal tomu 'papyry každodenních myšlenek'."

„Ten starej cvok? A ty mu věříš?"

„Každý den musí Velký lama napsat na pergamen alespoň jednu myšlenku, která stručně shrnuje práce a modlitby toho dne. Jeden svitek obsahuje myšlenky o společenském a duchovním životě společnosti zhruba za tři měsíce."

„Kdyby se teď psal rok 2362 doby ledové, muselo by existovat nejmíň deset tisíc svitků, co by zaznamenávaly tohle období, a to se nezmiňuju o těch, co někdo napsal před Katastrofou..."

„Velký lama to tvrdí."

„Sibiřani taky..."

Studovali další kresby, doufali, že najdou něco přesnějšího, když se za jejich zády, z můstku nad vchodem do jeskyně, ozvalo volání.

„To je Ma Ker..."

Stará paní se jich ptala, co tam vyvádějí, a když se dozvěděla, že objevili velkou umělou jeskyni, požádala, aby ji tam spustili.

„Bože, to je nádhera," zvolala nadšeně. „Tady určitě kdysi žili lámové, a nejspíš tady i zemřeli..."

Největší překvapení je však teprve čekalo. Zadní stěnu jeskyně pokrývala zvláštní malba. Byla čtvercová a pečlivá kresba znázorňovala život v klášteře a sběrače lišejníku šplhající po skále. Bylo to tak dokonale provedené, že si málem nevšimli otvoru, který vedl do dalších místností. Silné světlo reflektoru ho však objevilo.

„Umělec pracoval jen při olejové lampě a nemohlo ho napadnout, že budeme mít s sebou tak silné světlo, abychom jeho lest odhalili."

Jeskyně pokračovala dál. Chodba vedoucí středem ústila do jednotlivých cel, vyhloubených ve skále. Páchlo to tam plísní. Z vybavení tu zůstaly lavice vytesané přímo do skály, které mnichům určitě sloužily jako lůžka. Jedna cela pro tři lamy. Narazili na další kulatou místnost, plnou obrovských hub.

„Právě tyhle se používají na výrobu mouky," poznamenal Liensun.

Jeskyně však stále nekončila, nořila se hlouběji do skály a bylo v ní stále tepleji. Klidně si mohli sundat kombinézy a kožešiny. Jdrien dokonce zůstal do půli těla nahý. Bylo tam víc než deset stupňů a Ma Ker už plánovala, jak toho místa využijí, mohli by tam zřídit nemocnici a porodnici.

„Vyhloubit tu jeskyně a celou tu síť chodeb - to jim muselo trvat celá staletí, a ještě k tomu měli jen docela primitivní nástroje... Ale lámové žili v klášterech nahoře na skalách i před Velkou panikou."

„A co jestli tady jsou ty svitky s jejich každodenními myšlenkami?" nadhodil trochu posměšně Liensun.

Jdrien vysvětlil Ma Ker, co tím jeho bratr chtěl říct. Zamyslela se, zjevně ji ta myšlenka zaujala. O kus dál vyrušili nějaké tlusté zvíře. Krysa to nebyla, ale dřív než si je mohli pořádně prohlédnout, zmizelo v tmavých chodbách.

„Určitě se živí houbami a drobnými živočichy, co žijí v jeskyních," poznamenala Ma Ker.

Prohlédli si ještě další mnišské cely, velké sály a jiné prostory. Právě začínali uvažovat o tom, jestli mají v prohlídce pokračovat, když uslyšeli ten zvláštní zvuk. Liensun už před chvílí musel odložil reflektor, protože délka kabelu nestačila.

„Poslouchejte! Co to může být?" zarazil je.

Jdrien si vzpomněl, že kdysi viděl umělé ptáky, kteří pomocí miniaturního mechanismu zpívali. Pomyslel si, že by to mohl být nějaký podobný tvor, který vydává takové klokotavé zvuky.

Čím víc se blížili, tím byl zvuk pravidelnější a krásnější.

„Je jako křišťál!" rozplývala se Ma Ker. „Vzpomínám si, moji rodiče měli kdysi jednu sklenici. Tatínek ji vyndával jen při zvláštních příležitostech. Potom si namočil prsty do vody, přejížděl jimi po okraji skla a pohár zpíval. Říkal nám, že je to křišťál, a nám se to úžasně líbilo..."

A pak to našli - uprostřed jedné z menších síní, kam je zavedla chodba.

„Voda, tekoucí voda," zašeptal Jdrien.

Voda zurčela po dlouhém vápencovém stalaktitu až do nádrže vyhloubené lidmi. Odtamtud vytékala úzkým korýtkem, které bylo také dílem člověka.

„Voda z roztálého ledu... Teplo z jeskyně stoupá tady tím komínem a voda sem přirozeně proudí. Je nádherně, neuvěřitelně čirá."

22

Velmi rychle se jim podařilo objevenou jeskyni zpřístupnit. Po skončení tvrdé práce sem Obnovitelé chodili obdivovat barevné fresky, procházeli sítí chodeb a cel, zdržovali se v rozsáhlých sálech.

Jdrien s Liensunem se pustili do dalšího průzkumu a zjistili, že korýtko odvádějící vodu vede do starých lázní, vybudovaných s velkou vynalézavostí. Voda zřejmě protékala po rozžhavených plochých oblázcích, které se rozehřívaly zespoda.

„Myslíš, že jim na to stačily ty sušený lejna?" zeptal se nevěřícně Liensun. „Podle mě museli mít i jiný paliva, jenže jaký, to nejspíš nikdy nezjistíme."

Našli také zbytky pěstitelské laboratoře. Bedýnky, kdysi dávno naplněné hlínou a osázené sazenicemi, zásobovaly vodou umělé krápníky umístěné přímo nad nimi.

„Ale odkud přicházelo světlo?... Museli mít přece nějaký zdroj světla, aby jim ta zelenina rostla."

Když se vraceli z jedné z dalších expedic do hlubin skály, zavedl Jdrien hovor na jejich brzký odjezd.

„Velký lama už možná začíná být netrpělivý a bojím se, že se začne mstít na Obnovitelích z Everest Station."

Liensun mlčel. Šel vedle bratra a tvářil se nasupeně.

„Doprovodím tě na hranice a tam půjdeme každý svou cestou... Nestojím o to, dělat ti osobního strážce."

„Vrátím se," prohlásil Liensun se sotva potlačovaným vztekem... „Odjedu s Annou a pak se s ní vrátím... Jakmile Ma Ker dá do pořádku novou vzducholoď... Přece si nemyslíš, že mě ten stařík přinutí, abych zůstal daleko od našich a žil jako vyděděnec? Vrátím se, i kdybych měl zůstat na lešení celý léta, aniž bych se dostal dolů, klidně to udělám. Vytvoříme tady takovou sílu a moc, že jim vnutíme naše zákony. Tibeťani se jednoho dne budou muset rozhodnout mezi těmi fanatiky v lamských klášterech a námi... Až začneme vyrábět i potraviny ve velkým, a taky energii, dojde jim to. Naše solární laboratoř začne nakonec fungovat a nám se podaří osvobodit Slunce z těch hnusných hustých mraků... Postupně se na Zem vrátí život a všechno bude jako dřív..."

Jdrien si před vchodem oblékl svůj kožený oblek a opět se zadíval na nástěnné malby. Cítil, že by mohly poskytnout bližší údaje o době, kdy došlo k oněm převratným událostem v životě lidstva, jenže to by je musel někdo velmi podrobně prozkoumat a pochopit jejich symboliku.

„Ty rakety," zamyslel se, „nejspíš odletěly do vesmíru... Měly spoustu lidí na palubě... Někam se musely dostat... Co se s těmi lidmi stalo?"

Liensun jen pokrčil rameny. Podobal se nervóznímu býčkovi.

„To mi je fuk... Víš, co udělám? Koupíme ten vlak, kterým Ann a ostatní přijeli do Everest Station. Koupíme k tomu dva vagóny uhlí a odjedem odsud. Pojedeme do China Vokzalu a budeme prodávat jačí maso, třeba se tím uživíme."

„Takže ty jsi bohatý?"

„Ma Ker mi půjčí větší sumu v dolarech. Tibeťani jich tady mají hrozně málo, takže dolar tu má vysoký kurz."

„Možná že s tím ta druhá parta Obnovitelů nebude souhlasit... Je s nimi Annin manžel. Zlobí se na tebe, žes mu přebral ženu."

„Ma Ker ho přesvědčila, aby přijel sem a pracoval v laboratoři. V Everest Station se nudí. Až se ostatní dozvědí, že život troglodytů je vážně docela pohodlný, přijdou taky. Tady v té výšce mezi nebem a ledem by se nám mohlo podařit něco úžasnýho..."

„Vážně se chcete vrátit?"

„Ano, vrátíme se, Ma Ker stárne a já nechci, aby umřela, až budu někde daleko. Tady teprve začínáme žít. Vrátíme se k našim pokusům a jednoho dne se Slunce znova objeví, v štěrbině mezi rozptýlenými mračny..."

Liensun si uvědomil, že se nechal unést, a otočil se k Jdrienovi.

„Je mi to líto, kvůli tvým lidem... Ale většina obyvatel téhle planety potřebuje světlo a teplo..."

„Zemřeme," řekl Jdrien, „nebudeme mít čas se přizpůsobit... Pár kmenů se možná dostane na póly, ale nakonec stejně vyhynou..." Usmál se. „Nemyslím, že tě necháme, aby sis dělal, co chceš." Vykročil rychle kupředu.

Překvapený Liensun ho dohnal až na jedné z nových širokých lávek, která se podobala schodišti a vedla k dalším poschodím nahoru. Obnovitelé s plnými náručemi natrhaného lišejníku spěchali na plošinu ke skladu. Jednou částí uhradili nájem za lešení, druhou spotřebovali jako krmivo pro jaky, kterých stále přibývalo. Jačí máslo bylo nečekaně jemné a ve speciální jeskyni dozrávaly sýry.

„Co tím chceš říct, vyhlašuješ mi válku?"

„Pochopils to dobře. Jednoho dne se Zrzaví vydají na cestu a zabrání ti, abys obnovil Slunce."

„Prosím tě, co to vykládáš! Žijete přece jako divoši, v izolovaných kmenech."

„Kdysi dávno, byly mi asi tři roky, mě zajala lady Diana a držela mě jako rukojmí. Zrzaví se rozhodli, že přejdou Pacifický mořský ledovec, aby mě osvobodili. Byly jich desítky tisíc. Slyšíš dobře, desítky, možná i stovky tisíc. Podle posledních odhadů je nás prý osm milionů, i když já si myslím, že jenom čtyři... Jen si představ, kdyby se jich jen čtvrtina vypravila do téhle mrňavé Společnosti. Nebojí se ničeho. Myslíš, že je zastaví skalní stěny? I kdybyste ty žebříky zvedli, vyšplhají se sem jen holýma rukama, stejně jako dokážou vylézt na obrovské ledovce, dostanou se sem i

zeshora, ze všech stran...“

„To jsou jen povídačky, máš moc velkou představivost...“

„Nejsem žádný Mesiáš, jak tvrdí, ale jestli mám být jejich sjednotitel, dokážu to. A až bude třeba zabránit rychlému návratu Slunce, přijdu s nimi. Ty se chceš totiž stát pánem světa, jenže ten svět bude zaplavený, pokrytý hustou mlhou. Ty se na to ale připravíš, a budeš chtít zreorganizovat ten strašný tekutý svět podle svého.“

23

Na první pokus to docela ušlo. Mohlo to být mnohem horší, pomyslela si lady Diana. Jednu chvíli se už bála, že na oslavu padesátého výročí KDDNYST se v New York Station octne sama. Komise dodržování dohod NY Station slavila padesátiny a lady Diana pozvala představitele všech velkých Společností. Sice jí všechny odpověděly, ale drze si dovolily formulovat některé výhrady.

Byl tady prezident Kid i Floa Sadonová, ale vždy opatrná Sibiřská vyslala jen maršála Sofiho, Vatikán bratra Ludwiga a Afrikánie jakéhosi Buffila. Čtyřicetiletý Tarphys Ray, zastupoval Australasijskou federaci.

Maršál Sofi si našel záminku, aby se prezidenta Kida vyptal na zprávy o Yeuze, sotva mu byl představen.

„Cestuje,“ odpověděl mu opatrně Kid.

„Říká se, že údajně zmizela, prý hledala svého dávného přítele Liena Raga na velmi nebezpečném místě, které podléhá přísnému zákazu Výhybkářů.“

„Lidi toho napovídají, samé hlouposti,“ odpověděl navenek klidně Kid, bohužel však nepociťoval stejný klid ve svém nitru.

Kid brzy pochopil, že lady Diana chce využít oslav, aby znovu oživila tradici Oligarchické rady, která kdysi existovala, než zašla na úbytě.

Přijala je v nádherném několikaposchoďovém vlakhotelu, který do puntíku odpovídal přísným normám KDDNYST, dokonce i když se pomalu přesouval po osmikolejné trati. Každý večer po večeři si je sádlem obrostlá, mohutná Panameričanka zvala na hodinový rozhovor.

Ten večer se poprvé odvážila mluvit přímo o svých ctižádostivých plánech:

„Musíme se sjednotit a zabránit tak našemu železničnímu společenskému řádu zaniknout,“ prohlásila bez dalšího vysvětlení.

Bratr Ludwig překvapeně přestal počítat růženec.

„Chcete tím říct, že podporujete postup Svatého otce v otázce sterilizace Zrzavých?“

„O tom si promluvíme později, jestli dovolíte. Neříkám, že by nestálo za to se nad tím zamyslet a zabránit tak rychlému množení těch stvůr... Nemusím vám připomínat, že na začátku existovaly jen tři velké Společnosti... Chci říct, tři organizované Železniční společnosti. Zbytek tvořily jen knížectví, baronství a nesčíslné množství koncesí, které mezi sebou neměly spojení. Ty tři Společnosti byly Afrikánie, Eurasijská a Panamerická. Eurasijská se rozdělila na Sibiřskou a Transevropskou. Naši předchůdci uzavřeli mezi sebou smlouvu o ochraně a předávání tajných archivů... Později se vinou velkých politických a ekonomických převratů stalo, že Panamerická se stala jedinou držitelkou těchto dokumentů... Vím, že většinou jste o jejich obsahu dobře informovaní, ale nemáte žádný doklad, abyste si mohli být úplně jisti...“

Nechala si přinést nějaký nápoj a jedním douškem si ho nalila do hrdla. Prezident Kid si kladl otázku, jak je možné, že tahle hora sádla je ještě naživu.

„V poslední době se šíří různé ideje a hypotézy, které ohrožují samu podstatu železničního společenského uspořádání,“ prohlásila lady Diana a upřeně přitom hleděla na maršála Sofiho.

Jmenování Sofiho maršálem bylo novinkou, získal to jako odměnu za skvělé vítězství v boji proti obří amébě Jelly a za své vojenské tažení na severu Pacifického mořského ledovce.

„Jde vám o nové dogma, které stanovili naši vědci?“ zeptal se suše maršál.

„Přesné tak,“ ušklíbla se lady Diana. „Je nesmírně nebezpečné. Měli jste to se mnou nejdřív zkonzultovat, než jste tu myšlenku pustili do světa... Myšlenku, že žijeme v roce dva tisíce tři sta a něco doby ledové...“

„Je to snad lež?“

Pokrčila rameny.

„Mezi pravdou a lží jsou ještě zdání. Je hrozné, že některé informace nám unikají, ale něco přece jen můžeme ohlídat, ovládnout v zájmu udržení míru v duších našich cestujících a naší další nerušené práce. Naše přežití je za tu cenu.“

„Naše bohatství taky,“ prohlásila prostořece Floa Sadonová. „A bratr Ludwig by jen těžko vysvětloval, jak se mohli lidé po celou tu dlouhou dobu obejít bez křesťanství... Určitě by pak vyšla na světlo boží spousta nehorázností.“

Prelát se prudce vztyčil.

„Cestující Diano, nejsem zde, abych poslouchal tak zvrácené provokace...“

„Jen klid. Právě proto jsme tady, musíme to všechno vydržet. Pod jednou podmínkou ovšem, že to zůstane mezi námi.“

„Proč jste nás sem vlastně sezvala?“ zeptal se bez obalu Kid.

Podívala se na něj maličkýma očkama, podobala se dvěma černým tečkám na hroudě sádla.

„Protože v následujících dnech a měsících se dočkáme nehorázných a velmi nebezpečných odhalení, která naruší pravdy, až dosud všemi pozemšťany uznávané. Budeme jim muset čelit. Už teď si musíme připravit protiútok a spustit ho dřív, než naši nepřátelé zahájí pomlouvačnou kampaň, která podkopá samé základy naší společnosti.“

Bratr Ludwig hleděl na lady Dianu s takovým uspokojením, že z toho Kid začínal mít dost divný pocit. Floa se

fascinovaně zahleděla do své sklenky s pravým pomerančovým džusem smíchaným s alkoholem. Kid si v duchu pomyslel, že ty pomeranče pocházejí možná z Hot Station v jeho Společnosti, kde se skleníky rozkládají už na stovkách kilometrů čtverečních. Museli tam dokonce vybudovat síť železničních přípojek, aby se pěstitelé rychleji dostali až k nejvzdálenějším stromkům. Pracovní čety musely spát přímo na místě a střídaly se po několika dnech. Cesta do města teď už trvala šest hodin vlakem.

„Drahá lady Diano," prohlásil ironicky Sofi, „nemůžeme přijmout váš způsob prezentace budoucích událostí. Nepřímo nás totiž obviňujete. Musím vás ujistit, že v naší koncesi si velice vážíme vědeckých specialistů v oboru historie doby ledové a nijak jejich práci nezpochybňujeme. Vy totiž chcete, abychom zabránili nějakému přesnějšímu časovému určení začátku Velké paniky a zproblematizování role Výhybkářů. Naše Moratorní konvence rozhodla, že učiní přítrž panovačné moci právě těchto Výhybkářů a zveřejní pravdivé informace o našem osudu. Pokud soudíte, že náš názor je v rozporu s vaším osobním přesvědčením, jsem připraven okamžitě opustit toto shromáždění."

Zavládlo hluboké ticho. Floa Sadonová se usmívala, když viděla rozpaky zuřící lady Diany, zatímco Afrikánec Buffil si velmi pozorně prohlížel švy své luxusní izotermické kombinézy z imitace levhartí kůže. Ostatně i na hlavě měl baret z kusu kůže tohoto divokého zvířete. Levhart byl zároveň emblémem jeho Společnosti a jeho obraz zdobil všechny její vlaky.

„Ale no tak," napomenul je medově vyslanec papeže Pia XIII. „Přece se dokážeme dohodnout. Co se mě týče, je jen jediný bod, kde rozhodně neustoupíme, a tím je datování doby ledové."

„No jasně," uchechtl se maršál. „Museli byste shánět chronologii dalších papežů... Stejně se přijde na to, že od počátku Velké paniky se lidé bez té vaší církve docela dobře obešli a sami se dokázali zorganizovat, aby tu těžkou dobu přežili..."

„Tak už dost!" rozkřičela se lady Diana, „Prosím vás, přestaňte. Všichni jste jen čarodějovi učedníci, protože jste neměli v ruce tajné archivy... Maršále Sofi, měl byste zastavit ty vaše slavné vědce a poslat je někam do přísně hlídaného trestaneckého vlaku v nějaké úplně zapadlé končině. Hraje se o vaše přežití, i o přežití vaší Společnosti..."

Ještě moment, prosím," ozvala se Floa Sadonová svým dobře známým lascivním hlasem. „Souhlasím s maršálem, že musíme omezit práva Výhybkářů, a taky mě zajímá, co dalšího se ví o našem skutečném původu... Na tomto základě bychom se snad dokázali shodnout. Prezidente Kide, jsem šťastná, že jsem se s vámi konečně poprvé osobně setkala, vy máte určitě stejný názor, že?... Vím například, že ve vaší Společnosti není ani šéf Železniční policie, ani vrchní velení armády vybíráno mezi Výhybkáři. Bývalý šéf policie byl dokonce odvolán a právě teď má na starosti stavbu nových železničních tratí, nemám pravdu?"

„Co se mě týče, představuju zde zájmy Australasijské," prohlásil Ray Tarphys, „a plně souhlasím s názory lady Diany. Uchovat status quo... A vyhlásit nesmiřitelný boj všem disidentům!"

„Také jsem toho názoru," připojil se k němu bratr Ludwig. „Ostatně mým úkolem je pouze respektovat názory Svatého otce."

Floa Sadonová odložila sklenici a zatleskala:

„Tři proti třem, nikdo nemá navrch, jestli se ovšem představitel Afrikánie zdrží hlasování."

„Na tomto základě lze diskutovat," přidal se Kid. „Nikdy však neustoupím v názoru na omezení role Výhybkářů."

Lady Diana na něj vrhla pohled, který vyjadřoval spíš překvapení než zuřivost. Vybavila se mu jejich poslední soukromá schůzka, kdy se lady Diana nechala unést k překvapujícím důvěrnostem. To, co mu tehdy v návalu sdílnosti svěřila, bylo tak neuvěřitelné, že se i Kid nechal málem unést a svěřil se s tím spisovateli Ruandovi. Popíjel tehdy s Yeuziným manželem a už měl to šokující odhalení málem na jazyku. Podruhé se to stalo, když spolu s Ruandou obdivoval létající velryby. Jenomže spisovatel byl příliš zkušený, příliš opatrný a Kidovi v těch důvěrnostech zdvořile zabránil.

„Dopouštíte se základního omylu," pokračovala tlustá lady. „Budu vás muset zasvětit hlouběji do těch tajemství, ale nemohu vám svěřit tajné archivy, pokud se stavíte proti platnému kalendáři, který vypracovala KDDNYST, i proti nadvládě Výhybkářů."

Ztišila hlas a téměř pateticky pokračovala:

„Protože jedině Výhybkáři mohou ještě udržet tento svět pohromadě. Bez nich to bude chaos, konec nadvlády kolejí."

24

Spali asi šest hodin a teď už lokomotiva rozrážela hustou mlhu a blížila se ke Concrete Station.

„Člověk by řekl, že je to pyré, kterým pronikáme jako ostří nože," básnila Yeuze. „Nikdy jsem nic podobného neviděla, a kdybys netvrdil, že tam na konci existuje nějaká válcovitá konstrukce, nejraději bych vystoupila hned teď. A ten ďábelský most... Kdo na to mohl přijít?"

„Moře se zespodu soustavně ohřívá, nemám ale tušení jak... Proto se tu stále tvoří páry, které zůstávají viset nad zdejší oblastí."

„Titanpolis nic podobného nezná, jak to?"

„Je to zřejmě otázka umístění, stojí nejspíš v místě neustálého vzdušného proudění... To unáší ohřátou vodu jinam, zatímco tady zůstává na místě... Někde má dvanáct až třináct stupňů Celsia."

Všechny reflektory lokomotivy byly zapnuté, ale stejně neviděli dál než na pár metrů. Siréna skoro nepřestávala houkat a její zvuk jim drásal nervy. Už narazili na stádo rypoušů, naštěstí leželi mimo trať, ale Yeuze si dokázala velmi dobře představit, co by srážka s takovými kolosy mohla znamenat, dokonce i pro jejich silný stroj. Přinejmenším by mu

začala podkluzovat kola a oni by museli odklízet koleje.

„A ti Zrzaví vážně tvrdili, že Concrete Station je jejich matka? Jsi si jistý, že nemohlo dojít k záměně slova matka?“

„Nemám tušení. I to je možné... Ale zdálo se mi, že byli jako ztracení, potulovali se kolem válcovité konstrukce jako mladí tuleni, kterým umřela matka. Už jsem to zažil, a i když jde jen o tuleně, rve to člověku srdce. Prý ztratili vykosťovací a porcovací nůž. Mám dojem, že ani nevěděli, k čemu by jim mohl být dobrý. Jako kdyby je někdo vyhodil na ledovec sice s nástroji, ale bez návodu, jak s nimi zacházet. Jediné, co uměli, je pářit se. Když jsem zabil to mládě, vrhli se na maso. Určitě už umírali hlady. Museli tam bloudit několik dní...“

„Ale kdo by je vyhodil ven? Takže Concrete Station je obydlená?“

„Nevím... Zvenku vypadá jako kompaktní těleso se zakulaceným vrcholem.“

„Kupole?“

„Nevylezl jsem nahoru, neviděl jsem to. Musel bych použít provazy a skoby...“

Mlha byla stále stejně hustá a Yeuze z toho bylo čím dál hůř. To hnusné pyré, sražený mléčný krém stékal po předním skle pilotní kabiny a ani stěrače si s ním nedokázaly poradit.

„Řekla bych, že je to mastný.“

„To se jen zdá.“

„Dusím se... Ve stanicích jsou taky čtvrti, kde se válí mlha, například tam, kde získávají vodu rozpouštěním ledových kvádrů nebo kde mají kotelnu pro vytápění města... Lidi, co žijí poblíž, mají často dýchací potíže a trápí je revma.“

„U Concrete Station se to trochu rozptýlí... Za pár hodin to uvidíš.“

„Ano, jenže s přicházející nocí začínám mít divný pocit...“

„Už nemáš chuť najít stopy Liena Raga a piráta Kurtse?“

„Už vlastně nevím... Připadá mi to jako z jiného světa, jakoby mimo čas. Kdysi si lidé představovali, že existuje čtvrtý rozměr, nějaká jiná planeta, dvojče země, kde se všechno odehrálo jako na Zemi, ale s malým časovým posunem... Mluvilo se taky o branách času... Mám pocit, že jsme jednou z takových bran prošli... Stále je kolem nás mořský ledovec, ale taky to nehybné moře, tedy pokud ho náhodou zahlédneme mezerou v husté mlze... A ti obrovští tuleni, strnulí jako sochy...“

„Měla by ses jít trochu rozptýlit, podívej se na nějaký film nebo nám připrav něco k jídlu... To je ale nápad! Už jsme nejedli nic čerstvě uvařeného ani nepamatuju. Já musel dokonce spolykat srdce čerstvě zabitýho rypouše, abych těm pěti Zrzavým udělal radost.“

Sešla do mezipatra a vešla do kuchyně. Skrz kuchyňská okna však stále viděla hustou mlhu, která se lepila na lokomotivu. Chvílemi se zdálo, že i ta se zadýchává, jako kdyby se vzdušný chladicí systém zahlcoval. Zavolala Guse místním telefonem:

„Hlídej chlazení. Lokomotiva je stavěná na velký mráz...“

„Právě jsem si to uvědomil. Rozsvítilo se výstražné světlo, reaktor začal bláznit. Zapnul jsem dvojitý chlazení, už to bude dobrý.“

25

Přinesla velikánský tác plný dobrot a Gus se zatvářil mlsně. Bylo tam kuře v omáčce a zeleninové pyré, kousky smažené ryby, paštička zapečená v těstíčku, právě vytažená z mikrovlnné trouby, sýry a skleničky pravé zavařeniny, ne té obvyklé uměliny. Kurts je určitě uloupil v luxusních obchodech velkých akcionářů Transevropské, svědčily o tom i nálepky.

Gus se přecpal, nalil si dobrého vína ze starobylé láhve. Jak jen někdo mohl dokázat vyrobit tak lahodný nápoj v tak těžkých podmínkách, zvlášť když plodiny pěstované ve sklenících byly velmi křehké a málo odolné. Kolik energie museli vynaložit na výrobu jedné jediné láhve a kolik lidí na celé zeměkouli si mohlo dovolit tento nápoj pít? Tisíc? A to byl ještě velký optimista.

Jeho družka nemohla polknout ani sousto. Uklidňující léky, které si před chvílí vzala, už začínaly účinkovat, ale stejně se cítila mizerně, dvě stě kilometrů husté mlhy ji naplňovalo naprostou beznadějí.

Už si netroufala otravovat Guse a nutit ho, aby ji stále utěšoval. Měla pocit, že se noří do těla neznámého bledého živočicha, který vládne na tisících čtverečních kilometrech. Musela myslet na Jelly, obří amébu, na tu horu protoplazmy, zabírající stovky tisíc kilometrů čtverečních v severní části Pacifického mořského ledovce. V paměti se jí vybavovaly hrůzostrašné historky, které si o ní lidé vyprávěli.

„Bylo to skvělý,“ řekl nasycený Gus. „Už celou věčnost jsem se takhle dobře nenajedl.“

Uklidila nádobí a beze slova odnášela tác zpět do kuchyně. Dělala mu starosti. Špatně snášela tuhle situaci, zvlášť když přišla tak brzy po útrapách v Gravel Station. Stále na vlkodlaky myslela, zdálo se jí o nich a on jí nemohl slíbit, že uvnitř Concrete Station tahle monstra nejsou.

Radar poprvé oznámil přítomnost živých tvorů na kolejích a Gus zastavil. Uviděl stádo tuleňů, jak přechází trať, byla to obrovitá zvířata a mohla jich být stovka. Žila tu celá stáda, která tvořila klany a rodiny. Někteří jedinci, zvláště staří samci nebo naopak dospívající mláďata, se na trati zastavili, jako by chtěli lokomotivu vyzvat na souboj.

Nad stádem se vznášela hejna racků vynořující se z husté mlhy. Nejzvláštnější na tom bylo to ticho. I když Gus zapojil venkovní reproduktory, neslyšel nic. Že by ta zvířata nevydávala žádné zvuky? Yeuze si v kuchyni dělala starosti, ale Gus ji ujistil:

„Je to jen stádo rypoušů, ale jsou nádherní.“

Žádný ze zdejších živočichů ji nemohl zajímat, všechno jí naháněl hrůzu. A když se snažila dodat si kuráž a myslet

třeba na Liena Raga, kterého možná znovu spatří uvnitř záhadné stanice, necítila nic víc než slabý ohlas bývalé vášně a něhy. Hluboká náklonnost, která ji už dvacet let poutala k tomuto glaciologovi, pomalu mizela. Jak to, že tak náhle zlhostejněla, stala se necitelnou ke vzpomínkám, před měsícem ještě tak bolestným?

Přála si být znovu v Kaempolisu, stýkat se s přáteli a spolupracovníky, s umělci, žít znovu s manželem, stárnoucím spisovatelem R., který by jí určitě porozuměl, on ano. Ale ne, místo toho tady trčí a pokračuje v cestě v tom ďábelském, téměř lidském stroji, společně s tím blouznivcem, beznohým mrzákem Gusem.

Co to jen se všemi těmi mrzáky a postiženými sakra je? Nejdřív Kid, potom Gus... Jak to, že se stále ženou vpřed, hlavou proti zdi, a nebojí se utkat s nejhorším nebezpečím? Co si to chtějí dokázat, že jsou nadřazení zdravým mužům, i když mají fyzické vady? A co ona, co tady vlastně dělá ona, proč se na tuhle debilní expedici vůbec vypravila? Vždyť přece žila obklopená úctou, ohledy, cestovala v luxusních vlacích, třeba v Sibiřské ji vítali jako nějakou známou hvězdu, a stávalo se to i jinde. Lien Rag se taky hnal za svými chimérami, a zastihla ho smrt, určitě je už dávno mrtvý. Proč se mermomocí snaží dokázat opak, a ještě k tomu za tak příšerných okolností?

Lokomotiva se znovu pomalu zastavila.

„Concrete Station, konečná, vystupovat," ohlašoval Gus žertovným hlasem.

26

S prášky na spaní se přenese do jiného, stejně tichého, ale bezpečnějšího světa, pokud ji ovšem nebudou pronásledovat noční můry. Přesně to si přála toho večera. Nechtěla dokonce ani vidět tu velmi podivnou válcovitou konstrukci, kterou osvětlovaly silné reflektory.

„Nejsme od ní dál než dvě stě metrů a mlha se už skoro rozptýlila."

I Gus jí už šel na nervy, podle toho křečovitého žertíku na konečné poznala, že i on má strach, i když je na tom divném místě už podruhé. Nechtěla se s ním navečeřet ani vyjít ven z lokomotivy.

„Půjdu se podívat na svý Zrzavý přátele," oznámil jí.

„A já jdu spát. Pořádně zamkni vchod."

Spala hluboce a nic nepříjemného se jí nezdálo. Probrala se s pocitem, že usnula jen na pár chvil, a zatím se už rozednívalo.

Gus už snídal a byl ve skvělé náladě.

„Dneska překonáme poslední překážku. Jestli se vrata otevřou, bude to završení dvouletýho hledání... Uvědomuješ si, jak dlouhou cestu mám za sebou? A když si pomyslím, že za těmi oblými zdmi možná potkám svou minulost, říkám si, jestli to moje srdce vůbec unese. Víš, mám už hodně unavený srdce. Pomysli na tu dálku, kterou jsem prošel po rukou, když nemám nohy, pomysli na to všechno, co jsem musel prožít, abych se dostal až sem."

„Vidím, že ti to neubralo chuť k jídlu."

Jsem šťastnej a vyděšenej zároveň, ale musím říct, že po všech těch pocitech mi vždycky vyhládne. Je tu káva a opekl jsem ti chleba... Ještě zbylo trochu pravý marmelády... Chceš klobásu nebo slaninu? Řekni něco... Musím něco dělat, jinak umřu netrpělivostí. Čekal jsem jako na smilování, až se vzbudíš, kdybych tu byl sám, nejspíš bych vjel dovnitř ještě v noci."

„Viděl jsi své nové kámoše?"

„Zrzavé? Ne. Možná už odešli někam jinam."

„To bychom je potkali."

„Lokomotiva je děsí, třeba se schovali. Ostatně většinou umí skvěle plavat, možná přeplavali k nějakýmu blízkýmu břehu. Nenašel jsem ani mrtvolu mladýho rypouše, asi si ji vzali s sebou. Zrzaví znají zvláštní způsob, jak udržet mrtvé tuleně nad vodou, nafouknou je nebo co. Nikdy jsi to neviděla?"

„Prosím tě, nech mě v klidu vypít kafe... Dej mi ještě čtvrthodinku, než se zase proberu do skutečnosti... I když těžko říct, jestli to kolem nás je skutečnost... Co když jsme už opustili naši planetu, Gusi? Už od včerejška mám takový pocit a nedokážu se ho zbavit."

„Až budeš chtít, přijď za mnou na můstek a uvidíš, že to všechno opravdu existuje."

Posadil se k řízení a třásl se netrpělivostí, chvílemi si hrál s volantem, kontrolními knoflíky. I sama lokomotiva jako by prskala nedočkavostí. Ještě nikdy nepocítil nic podobného: mechanický stroj chvějící se nedočkavostí.

Yeuze si to možná také uvědomila a konečně přišla:

„Skoro to vypadá, že se chce rozjet," usmála se. „Jsi si jistý, že se reaktor nepřehřívá?"

„Všechno je OK. Můžem se do toho dát."

Teprve teď si prohlédla válcovitou konstrukci a musela si přiznat, že Gusovi moc nevěřila, když jí tvrdil, že je dobrých dvacet metrů vysoká a několik stovek metrů široká. Že to je celistvá hmota, do níž se bez viditelného přechodu noří koleje. Dosud ještě nespatřila obrysy mohutných vrat a silně pochybovala o tom, že by je uvnitř přijali jen tak, pro jejich krásné oči nebo proto, že sedí uvnitř ocelového monstra.

„Připravena?" zeptal se jí vysokým hlasem přeskakujícím do fistule.

„Nic jiného nám asi nezbývá, ne? Ale což jestli se přitom rozbijeme?"

„Musíme věřit, Yeuze... Je to jediný způsob, jak se dostat na druhou stranu."

27

Dnes večer přijal Kid ve svém bílozlatém speciálu Flou Sadonovou, hlavní akcionářku Transevropské, a maršála Sofiho. Floa přišla mnohem dřív, domluvila se tak s Kidem. Ten ji přijal ve své kanceláři a líbila se mu moc, i když možná začínala příliš tloustnout. Během recepcí organizovaných lady Dianou si všiml, že hodně pije a jí.

Jsem velmi znepokojená kvůli Yeuze, dělám si o ni velké starosti.“

Seděla naproti němu a černé večerní šaty odhalovaly její plná, baculatá ramena. Měla perleťově bílou pleť a její štíhlý krk byl dosud velmi krásný, i když jí pomalu hrozila dvojitá brada.

„Nedívejte se tak na mě,“ zapředla mazlivě, „jako byste mě přirovnával k mladé lady Dianě. Vím, že jsem moc tlustá, ale nedokážu odolat pamlskům. Kde je Yeuze? Měla přece být tady, v Panamerické, nebo snad ne?“

„Pokračuje v pátrání někde v Indické propadlině a musím se vám přiznat, že mi její osud dělá velké starosti. Informace, které pravidelně dostávám, jsou přímo alarmující. Nejdřív mi řekli, že porušila příkazy Výhybkářů a pronikla do jedné zakázané stanice... Prý ji tam zabili... Jenomže ve chvíli, kdy mi oznamovali její smrt...“

„Kdo vám to oznamoval?“

Prezident váhal s odpovědí a právě v té chvíli mu sekretářka přišla oznámit, že přijel maršálův speciální vlak. Floa se vrhla k oknu a Kid se musel usmát. Rychle dokázala zapomenout na své postavení ředitelky velké Společnosti a stala se z ní impulzivní malá holka. Docela se mu to líbilo.

„Nevím, ale v jeho doprovodu byli asijští jezdci v dlouhých kožešinových kabátech. Postavili mu špalír a všichni zevlouni jsou z toho celí paf. Je to vážně nádherná podívaná...“

Rychle si zase sedla, neboť Sofi právě vcházel dovnitř. Uklonil se prezidentovi Kidovi a políbil Floe Sadonové ruku.

Přinesli jim nápoje a na pár minut osaměli.

„Skvělý nápad, tahle společná schůzka,“ prohlásil uznale maršál Sofi. „Ať se nám to líbí nebo ne, tvoříme spolu protestující skupinu, nesouhlasíme s prohlášeními té... lady Diany... V otázce dogmatu neustoupíme. Je to dobrá věc, myslím politicky, určitě to vyrazí trumfy z rukou těch, co se domnívají, že tam někde nahoře pod mračny existuje ohnivá koule, která dokáže rozpustit led, takže se budeme moci procházet jen tak nalehko.“

Floa Sadonová se zatetelila a pozvedla sklenici:

„V lepší společnosti cestujících Transevropské, a zvláště mezi akcionáři, považujeme za svou povinnost informovat naše děti o té, jak říkáte, ohnivé kouli. Tvrdí nám, že je to Slunce, ale že bylo zničené. Zakazují nám o něm mluvit před dětmi z nižších tříd a my, děti akcionářů, jsme celé šťastné, že se o toto tajemství můžeme dělit s dospělými...“

„Ať už Slunce existuje nebo ne, co je nám po tom! Nové dogma zajišťuje zachování současné situace. Jestli jsou tady ledy už třiadvacet staletí, znamená to, že tady budou ještě přinejmenším stejně tak dlouho. Jestli však pokrývají zemi jen tři sta plus pár desítek let navrch, fanatikům to jen dodá novou naději. Ti blázni a nespokojenci, všichni ti disidenti se budou stále snažit...“

„Jestli tomu dobře rozumím, tak byste ustoupil v otázce Výhybkářů,“ ozvala se opět Floa.

Kid popíjel džus a pozoroval je. Snažil se vyhnout alkoholu, když to šlo, měl malou kapacitu plic, která jeho organismu bránila alkohol rychle vstřebat, jak to dokázali normální lidé. Někdy stačila sklenka vodky a bylo mu špatně.

„Možná bychom se měli zamyslet nad naším postojem a nad organizací této kategorie železničního personálu. Nechali jsme jim příliš mnoho moci a pravomocí, je načase, aby se z nich stali normální státní zaměstnanci...“

„Kdyby vás tak slyšeli,“ vyprskla Floa Sadonová.

„Pojďme ke stolu,“ zval je Kid.

V té chvíli se dveře do jídelny otevřely. Floa se postavila za Kidův vozík a chtěla Kida do jídelny dovézt. Krásně voněla velmi ženským a provokujícím parfémem a Kid se na malou chvíli zasnil. Představil si intimnější vzájemné setkání.

Konverzace pokračovala i u stolu, obsluhující personál se po každém přineseném chodu diskrétně vzdálil.

„Tahle lady Diana má dar neříct nikdy to podstatné a jen to naznačit,“ ozval se Sofi a položil na stůl prázdnou sklenku od vína.

To víno vyráběli ve speciálních sklenících ve Společnosti Mořského ledovce a Kid velmi dobře znal jeho cenu. Láhev přišla na třicet tisíc kalorií, jinak řečeno tři sta padesát dolarů. Pěstitelé vína tvrdé pracovali a stále zlepšovali metody pěstování a výroby, aby se jejich vína vyrovnala skvělým jemným vínům vyráběným v Transevropské.

„Pokud jsem to dobře pochopil,“ pokračoval maršál Sofi, „Výhybkáři jsou s to zastavit postupné oteplování planety, a jestli je zničíme, jsme ztracení. Zní to jako dost primitivní vydírání, ale ať se nám to líbí nebo ne, budeme s tím muset napříště v našich diskusích počítat. Jen by mě opravdu zajímalo, jak by to mohli dokázat, tedy zamezit oteplování naší planety... Jaké prostředky chtějí použít?... Někteří tvrdí, že Země je obalená nějakými hustými vrstvami a skrz ně že neproniknou paprsky té ohnivé koule...“

„Slunce, maršále,“ trvala rozmarně na svém Floa. „To slovo vám vážně nejde vyslovit, co?“

„...až sem k nám... Chtějí snad přidržet okraje těch vrstev na všech stranách? Určitě je to všechno složitější, než jsem to tady naznačil, ale nemám v zásadě pravdu, nechtěla nám říct právě tohle?“

„Prý ovládají nějaký obrovský zásobník, který může vysílat do prostoru neprůhledné částice,“ upřesnila to Floa Sadonová s pusou plnou husích jatýrek.

28

Každý den ráno se Jdrien chodil do jeskyně pokochat pohledem na fresky a pokaždé tu objevil nějaký nový detail v komplexu velmi složitých kreseb. Zdánlivě vypadaly velmi jednoduše, dokonce naivně, jenže při bližší prohlídce musel každý uznat, že umělci dokázali zobrazit dějiny Velké paniky nejen v této oblasti Tibetu, ale i v ostatních částech Země.

Všechno záleželo na osvětlení fresky.

Mesiáš Zrzavých například odhalil, když otočil reflektor jiným směrem, podivný létající stroj. Měl oválný tvar a nahoře se tyčil zvláštní čtyřlístek. Jdrien už viděl takovou kresbu, ale s trojlístky, což znamenalo přítomnost radioaktivity, a tyhle čtyřlístky ho mátly. Nakonec ho napadlo, že přístroj v mrazu ztroskotal, pod ním na ledu se totiž válely podobné rozbité stroje. To by znamenalo, že létající přístroje v té době ztroskotaly, protože v tak velkém mrazu nemohly létat. A ještě objevil další podivné stroje, shromážděné podél dlouhé dráhy, na které však nebyly žádné koleje. Tedy něco jako koleje tam bylo, ale byly velmi vzdálené od sebe, vedly na okrajích té dráhy a kola přístrojů se jich vůbec nedotýkala. Jako by se po kolejích nejezdilo a ony jen ohraničovaly dráhu. Později se dozvěděl, že to byla dálnice a že ty stroje na čtyřech kolech jsou auta. Prchala před postupem ledovců.

Tibet byl před nástupem doby ledové na méně primitivní úrovni, než si představoval. I zdejší obyvatelé používali auta, měli rádia a televizory. Právě díky nim se dozvěděli o neštěstích, která postihla celé lidstvo. V jednom rohu fresek našel řadu písmen a číslic. Musel si na to vzít lupu, aby je dokázal přečíst: 2050 po nar. Kr. Že by Tibeťané používali křesťanský kalendář? Nebo snad byl umělec člověkem té doby a zapsal letopočet, jak se to běžně dělávalo?

Ma Ker tam Jdriena našla, jak pomocí lupy hledá další údaje, a prohlédla si jeho nálezy. Bylo však jasné, že myslí na něco jiného, a jí to viditelně dělalo starosti.

„Musíte odjet, Jdriene. Velký lama mi poslal zprávu. Liensun je na tomto území nežádoucí a mohlo by se stát, že by se tím případem začala zabývat bezpečnost."

Míšenec se prudce vztyčil. Všiml si, že stará paní je velmi nešťastná.

„Za jak dlouho?"

„Do osmačtyřiceti hodin... Everest Station nám dosud neodpověděla, víte, chtěli jsme koupit jejich vlak... Přitom ta nabídka byla velmi výhodná, peníze by jim pomohly získat všechny životně důležité potřeby. Vědí, že je zde rádi uvítáme, ale lešení jim zřejmě stále nahánějí hrůzu. Dozvěděli se o katastrofě, o těch patnácti mrtvých... Všichni Jugueze uznávali, byl oblíbený. Obávám se, že to jejich příchod ještě víc zdrží... Ale proč se zdráhají prodat nám ten vlak?"

Nabídl jí, že se do Everest Station vypraví a pokusí se je přesvědčit, ale na cestu tam a zpátky bude potřebovat tři dny. Přesáhne tak lhůtu stanovenou Velkým lamou.

„Můžu zajít i za Velkým lamou."

„Odejděte společně všichni tři... Možná je v Everestu přesvědčíte... V opačném případě mu dám ty dolary s sebou. To má určitě na svědomí Greog Suba, brání tomu."

Zeptal se, jestli už mluvila s Liensunem, ale jen potřásla hlavou. Pochopil, že se mu neodvažuje oznámit lámovo ultimátum.

„Zajdu za ním," nabídl se Jdrien.

Řekli mu, že je někde daleko a staví nové lávky, aby se dostal do nově objevené skalní pukliny, kde prý rostou nějaké podivné rostliny.

Konečně se k němu dostal. Liensunova zkřivená tvář dávala tušit, že to už ví.

„Vím, co ti řekla Ma Ker, čtu tu špatnou zprávu v tvém mozku... Ten hnusnej, zasranej Greog, ani se neuráčil nám odpovědět... Co si bez toho vlaku počnem?"

„Odjedeme mezinárodním expresem."

„No to je dobrý! Co si představuješ, jen blbá drezína bude stát v China Vokzalu dvakrát tolik, než co mám..."

„Přece je ještě nějaká naděje, ne?"

„Je to ubožák... Celá léta si svý ženy skoro nevšímal, ale od tý doby, co žije se mnou, si hraje na zdrcenýho manžela, nechává se litovat celou skupinou v Everest Station, zatímco já jsem v jejich očích ten nejposlednější darebák..."

„Půjdeme za ním všichni společně. Za třicet hodin se dostaneme do hlavního města... Ještě nám zbyde osmnáct hodin, abychom ten vlak koupili a dostali přes hranice. Jakmile jednou budeme na mezinárodní trati, jistě nám prominou malé zpoždění."

Liensun mu ukázal rostliny, které našel v prohlubni skalnaté stěny.

„Vypadá to jako nějaká obilnina... Ma Ker má encyklopedii rostlin... Jsou tady zrnka... Rostou v trhlinách skály, stačí jim jen trocha prachu... Potřeboval jsem hodně ostrý nůž, abych ty rostliny uřízl... Jsou velmi tvrdé, asi se tak chrání před mrazem. Podívej, tohle jsou plody, musel jsem to pouzdro nožem přímo rozsekat a uvnitř je plno zrnek."

Ma Ker na ně čekala ve své pracovně, ale ani se neodvažovala na ně pohlédnout. Liensun jí ukazoval zvláštní zrnka, jako by se nic nestalo.

„To je nažka plná zrní... Řekla bych, že je to pohanka... Jak se dokázala adaptovat na tak tvrdé klimatické podmínky? Je to velmi zvláštní. Kdyby se nám podařilo ji zasít a vypěstovat, zajistí nám to přísun obilnin a náš jídelníček se tím úžasně zpestří... Budeme moct dělat palačinky, kaše, chleba..."

„Nesmíme zmeškat uhelný vlak, jinak se nedostaneme na expres... Jdu pro Annu."

Vlak právě projížděl směrem nahoru do údolí a asi za čtyři hodiny pojede zpátky. Jdrien si pozorně prohlížel plody té zázračné rostliny.

„Jednou se vrátím, Velký lama mi to řekl... Už se setkám jen s jeho mumií... Prý budou ve všech údolích povodně... Víte, že to způsobíte vy?"

„To nevím, nejsem si jistá," odpověděla zaraženě.

Náhle se jí překvapením rozšířily zorničky. Jdrien se otočil a poznal Greoga Subu:

„Vlak čeká na parkovací koleji předposlední stanice jižním směrem... Tak... chtěl jsem ještě jednou vidět Annu, předpokládám, že naposled..."

29

Všichni tři se uchýlili do chléva, zatímco Greog s Ann spolu mluvili v kanceláři. Ma Ker se snažila je nějak rozptýlit a rozhovořila se o pěstování nové plodiny.

„S trochou skalního prachu a písku vypěstujeme pohanku doby ledové... Během dvou let získáme první použitelnou úrodu a za pět let už nakrmíme všechna poschodí a budeme mouku prodávat. Vyhloubíme ve skalách prohlubně a pohanka poroste všude. Bude to stačit, i když plodiny se na svislých stěnách obvykle nepěstují."

„Ještě stále mluví," brumlal si Liensun pro sebe. „Myslíš, že se nechá přemluvit a zůstane tady?"

„On přišel za námi, ale nemyslím, že tě tam nechá odjet samotného."

„Snažíš se mě uklidnit, jenže já nevím... Jestli bude dlouho váhat mezi ním, slavným vědcem, a mnou... Už jsem zjistil, že máme jen málo společného."

„Máte společného víc, než si myslíš," tišila ho adoptivní matka, „netrap se tolik."

Jdrien se vzdálil dovnitř jeskyně. Hladil jačí krávy po hedvábné srsti a mechanicky rozplétal dlouhé jemné prameny chlupů. Měl ta zvířata rád, byla krotká a vytrvalá a dávala lidem výživné tučné mléko. On se teď vrátí na mořský ledovec, k tuleňům, velrybám a tučňákům. Bude se mu po tomto prostředí stýskat, po těch hrůzu vzbuzujících, neustále se houpajících lávkách a plošinách. Rád by tady ještě zůstal a hřál se v teple vyzařovaném těmi milými zvířaty. Jenže Zrzaví na něj čekají, musí jim dodat novou chuť do života, poradit jim, jestli se vrátit na Skládku, nebo ke kočovnému způsobu života.

Otočil se a spatřil Ma Ker. Seděla v koutku a vedle ní, s hlavou na jejím rameni, Liensun. V posledních dnech se s bratrem velmi sblížil. Věděl, že na něho nikdy nezapomene, ani na chvíle, které spolu v poslední době prožili. I kdyby se Liensun stal jeho úhlavním nepřítelem, třeba někdy později, až se bude snažit vrátit na Zem Slunce, nedokáže ho nenávidět.

U vchodu se objevila šedá silueta, kterou Jdrien okamžitě poznal.

„Liensune," zavolala.

Ale bratr se neodvažoval opustit bezpečné teplo adoptivní matky a ona ho s lehkým překvapením zavolala znovu:

„Liensune! Musíme už jít... Vlak čeká na příští stanici, na parkovací koleji... Musíme chytit uhelný vlak. Máme právě tak čas se připravit a vydat se dolů pod útes."

Mládenec pomalu vstal a ona mu běžela v ústrety. Dlouze se objali a zamířili k východu.

Ma Ker se snažila skrýt slzy. Šla Jdrienovi naproti a položila mu ruce na svalnatá ramena:

„Nečekejte s návratem, až Velký lama zemře. Budete nám všem hrozně chybět."

Pár už zmizel. Jdrien však pocítil zvláštní nevolnost...

„Souhlasil, aby odešla. Jsem přesvědčená, že se teď vrhne do vědecké práce a zapomene... Ostatně já také, jestli mě ovšem organizační problémy nebudou zdržovat v kanceláři."

„Kde je?"

„Přece v mé kanceláři. Proč?"

„Jste si jistá, že se smířil s tím, aby odešla?"

„Ano. Uznal, že bez Liensuna nemůže žít..."

Jdrien jí jemně stáhl ruce z ramen a spěchal ven z jeskyně. Nespatřil ho okamžitě, musel dojít až na konec plošiny, kde měla Ma Ker nově opravenou kancelář.

„Liensune!" zavolal Jdrien a v jeho hlase byly znát obavy.

Byli kousek dál, v malé buňce chýše, určené manželským párům. Chystali si zavazadla. Nepřítomnost Greoga Suby ho znepokojovala. I když ho neviděl, telepaticky jeho přítomnost cítil a jeho myšlenky nebyly vůbec myšlenkami někoho, kdo se vzdal.

Rozběhl se, ale lávka se prudce zakymácela a kolemjdoucí se na něho vyčítavě dívali. Musel zvolnit krok, ale spěchal.

Liensun s Ann už vycházeli ven. Nesli spoustu objemných zavazadel a právě vstoupili na spojovací lávku. Od propasti je dělila jen po obou stranách natažená lana.

„Pozor!" zařval Jdrien.

Greog vyrazil z úkrytu za skalním výstupkem a s nataženými pažemi se k nim vrhl. Chtěl je oba shodit do propasti. Liensun zachytil včas bratrovo volání a lehl si na Ann.

Greog, hnaný nepřekonatelnou nenávistí, o ně zakopl a s rozepjatýma rukama padl na první lano, které ho v první chvíli zachytilo, ale potom se znovu napjalo a vymrštilo ho dolů z lávky, přímo do čtyřsetmetrové hlubiny. Padal dolů bez jediného výkřiku, bez hlesu. Obnovitelé z nižších pater později vyprávěli, že musel letět kolem nich, ale vůbec si toho nevšimli.

Ma Ker zatelefonovala do prvního poschodí, aby rychle odstranili jeho mrtvolu. Liensun s Jdrienem mezitím vlekli Ann k nákladní plošině. Jen taktak se držela, aby se nezhroutila.

Ma Ker se za nimi dívala, dokonce se naklonila dolů, ale neviděla už nic. Tam dole v hlubině se černal led, zašpiněný od uhelného prachu, Greogovo tělo s ním splývalo. Ani na vteřinu by si nepomyslela, že ten mírný, do teoretických problémů ponořený vědec je schopný takové živelné nenávisti.

Nebýt Jdriena, Liensun a Ann by spadli do prázdna a v této chvíli by leželi na jeho místě, čtyři sta metrů pod plošinou lešení. Poslala za Mesiášem vděčný pozdrav a on na oplátku zaplavil její vědomí pocitem upřímné náklonnosti.

Bratři střídavě nesli mladou ženu až k zastávce uhelného vlaku. Lokomotiva se už hlásila nepříjemným pištěním parní sirény, které se v tomto uzoučkém údolí ještě víc rozléhalo. Museli pohnout s návěštím, aby oznámili strojvedoucímu, že na zastávce někdo čeká a chce nastoupit. Komín lokomotivy chrlil hustý černý kouř, skoro jako na znamení smutku.

30

V poslední chvíli, asi dvacet metrů před zaoblenou stěnou, se Gus v podvědomém reflexu pokusil přepnout na zpětný chod a stroj zastavit, přestože až dosud se nechal vést slepou důvěrou. Lokomotiva se však nedala zmást a pokračovala v cestě kupředu. Yeuze zavřela oči a zabořila se co nejhlouběji do křesla druhého pilota a Gus si schoval hlavu do dlaní. Ani jeden ani druhý proto neviděli, jak se obrovská vrata otvírají a bezhlesně se zasunují do oválných silných zdí. Když konečně otevřeli oči, bylo už pozdě.

Gus se v poslední vteřině podíval do zpětného zrcátka, ale marně, vrata se za nimi právě zavřela. Jeli krokem středem obrovské osvětlené impozantní haly. Přímo před nimi se koleje rozdělovaly. Na jedněch stála drezína velmi nezvyklého tvaru. Trochu připomínala cestovní člun, kterým byla vybavena pirátova lokomotiva. Ta si vybrala kolej úplně nalevo, asi proto, že byla nejširší, a jemně narazila do nárazníku uzavírajícího trať. Potom se zastavila. Zdálo se jim, jako by ze strojovny zaslechli spokojený, úlevný povzdech, ale to se jim určitě jen zdálo.

Zůstali sedět na místě, pevně připoutáni ke křeslům, a zírali před sebe. Světlo zaplavující halu je oslepovalo a jednoduchost a střízlivost výzdoby je poněkud zklamala. Yeuze se rozhlédla první. Spatřila zvláštní drezínu a za ní tři kabiny, hermeticky uzavřené. Na zpětné obrazovce už nic jiného nebylo vidět.

Podívali se na sebe:

„Tak, a je to," vydechl Gus, „Concrete Station."

„Jen část, malá část..."

„Už i ta je dost velká a taky dost prázdná," prohlásil s trochou zklamání a hořkostí. Není tady nic, o čem se psalo v těch knihách..."

„To byly jen kecy," odpověděla podrážděně. „Viděls, jaká je venku teplota? Dvacet stupňů... Není to taky něco z toho, co tam ti blouznivci tvrdili?"

„Máš pravdu... Aspoň něco..."

„A co to světlo? Nevychází odnikud, ale přece svítí?"

„Jo, ale to je asi tak všechno."

„Ach tak, takže tys čekal smyslné krásky, prostřené stoly, hebké pohovky?"

Rychle rozepnula bezpečnostní pásy, vstala a zamířila k přechodové chodbě.

„Počkej!" zavolal. „Analýzy..."

Jaké analýzy?"

„Možná že vzduch je otrávený, že je tam radioaktivita, co já vím?"

V rozrušení si pletl knoflíky, nedařilo se mu zapnout analytický přístroj. Musela se vrátit a pomoct mu. Zelená světýlka se jedno po druhém rozsvěcovala.

„Tak co?"

„Souhlasím, je to dobrý."

Zůstal však sedět v křesle připoutaný, byl ve střehu. Nechal ji, aby prošla přechodovou chodbou. Nahoře na vysokém žebříku zaváhala. Rozměry vstupní haly jí vyrazily dech, a to byla jen malá část celé stanice. Pod silnou podrážkou speciálních bot pocítila chvění. Sundala si rukavice a položila holý hřbet ruky na lesknoucí se podlahu. Byla teplá a chvěla se. Pod podlahou zřejmě byla v provozu nějaká strojovna. Muselo to být něco úžasného, když to dokázalo rozehřát vnitřní moře kolem celého ztraceného ostrova.

Gus ji pozorně sledoval z pilotní kabiny. Dojalo ho, jak je maličká. Evidentně se bála, že na ni čeká nějaká léčka. I když lokomotiva hravě překonala tlustou zeď stanice a vůbec dorazila až sem za velmi podivných, téměř zázračných okolností, stále se ho zmocňovaly pochybnosti. Nebyl si jistý, jestli jméno Concrete Station, které ho jako utkvělá představa pronásledovalo, neskrývalo nějakou strašlivou past. Věděl, že cestou ho sledovali záhadní nepřátelé, také nájemní vrazi z rodiny Tarphysů, a kdoví kdo všechno ještě. Navzdory četným vyprávěním Yeuze, která znala různé podrobnosti z jeho dřívějšího života, nedokázal si vzpomenout na svou identitu. Yeuze mu sice trpělivě vysvětlovala různé věci, ale byly vůbec pravdivé? A co sama Yeuze, třeba patřila ke klanu jeho nepřátel?

Mířila k podivné drezíně, jejíž karoserie připomínala řízenou střelu neobvykle velkých rozměrů, položenou na koleje. Kola měla aerodynamický tvar a celý stroj byl nepochybně vybavený hydraulickým systémem, který ho dokázal zdvihnout vysoko nad podvozek s různě nastavitelnou výškou.

Jemně se pokusila otevřít dveře. Zámek okamžitě povolil, dveře se hladce zasunuly a uvolnily průchod. Vstoupila do chodby a zůstal z ní jen stín, který bylo vidět skrz průsvitnou střechu.

Yeuze pár minut počkala, zřejmě hledala další dveře, a potom vstoupila do centrální části. Uvnitř našla čtyři lůžka, dvě a dvě nad sebou po obou stranách úzké místnosti. Všechno vypadalo uklizené a připravené. Hledala nějaké znamení nebo vzkaz. V malé kuchyňce byly ve skříňkách jen konzervy, mrazák využívající k ochlazování mráz zvenku, byl úplně prázdný.

Vzadu našla ještě jedno řídicí stanoviště. Bylo velmi praktické a ušetřilo posádce zbytečné manévrování, když chtěli změnit směr. V uzavřené schránce byl palubní počítač a velmi složité přístroje. Vrátila se do přední části a na palubním počítači vyťukala své jméno. Obrazovka se rozsvítila a asi půl minuty se nic nedělo. Potom se náhle objevil nápis:

„Dokažte to."

Překvapilo ji to a nedokázala okamžitě zareagovat. Stroj to zjevně rozčililo, neboť obrazovka s nápisem začala výhružně blikat. Yeuze měla u sebe magnetickou kartu, vydanou Prezidentskou kanceláří Společnosti Mořského ledovce, a zkusila ji zasunout do vestavěného mikroprocesoru.

„První zkouška pozitivní. Prosím řekněte do mikrofonu několik slov," vyzval ji počítač.

Rozsvítilo se další světlo a vyznačilo malý vestavěný mikrofon. Yeuze řekla:

„Jmenuju se Yeuze, Yeuze Semperová. Narodila jsem se v Transevropské, ale nyní žiju v Mořskoledovecké."

Nezbývalo než čekat. Odpověď nepřišla v podobě nápisu na obrazovce, ale z reproduktoru se ozval hlas. Nepoznala ho hned:

„Dobrý den, Yeuze. To jsem já, Lien Rag. Vždycky jsme si s Kurtsem mysleli, že se ti podaří nás vystopovat až sem. Vzhledem k dané situaci nemůžeme za sebou nechávat žádné návody. Pronásledování už začalo a my se musíme co nejrychleji ukrýt. Naštěstí měl Kurst záznamy hlasů všech osob, které nám byly drahé, to tvůj hlas odblokoval počítač. Takže jsi přišla až sem, do téhle podivné stanice, a tak jako my tu odhalíš spoustu tajemství... Opouštím to místo spolu s Kurtsem. Až vyjedeme z haly, je jen málo pravděpodobné, že bychom se mohli vrátit zpět. Byl bych se sem rád vrátil a poskytl ti lepší vysvětlení, ale Kurts je přesvědčený, že to nebude možné. Je mi to moc líto, bojím se totiž, že se do samého srdce Concrete Station nikdy nedostaneš. Rodina Ragusů byla už od samého počátku předurčena ke složení této zkoušky. I Kurts, ale ten z jiných důvodů. Můžu ti jen prozradit, že kdybys měla výtisk knihy Paměti ženy mluvící francouzským jazykem, dokázala bys ten kód najít. Bez něho to nepůjde, je to něco jako kouzelný šém. Jediné, co s Kurtsem víme, je, že v srdci Concrete Station začíná ona pověstná Jiná cesta... Ta nám dovolí najít Pravdu, naši Historickou pravdu o kolejích světla. Už musím končit, Yeuze, ještě bych rád něco řekl, jen slovíčko..."

Zavřela oči, neodvažovala se ani dýchat.

„Je mi líto, že Leouan zemřela, měl jsem ji moc rád, ale jediná, kterou jsem opravdu miloval a na niž jsem při umírání myslel, jsi ty, Yeuze, ty jediná."

Hlas náhle zmlkl. Naklonila se k malé kulaté mřížce, odkud vycházel.

„Liene, prosím tě, neodcházej ještě... Řekni mi..."

Bylo to zbytečné, záznam skončil a obrazovka zhasla. Mohla by znovu oživit počítač, přehrát si jeho zprávu třeba ještě desetkrát, ale Lienovo poselství by se nezměnilo. Dal jí důležitou informaci o klíčovém hesle a nad jeho posledními slovy se rozplakala.

Gus ji našel v slzách a neodvážil se ji vyrušit. Raději počkal před kabinou. Představoval si ty nejhorší možnosti, zprávu o smrti Liena Raga nebo Kurtse, možná obou. Možná že se Yeuze právě dozvěděla, že se nikdy nedostanou dál než do této pusté haly.

Uvědomila si jeho přítomnost a rukou bez rukavice si otřela slzy. Bylo jí hrozné horko a musela si rozepnout kombinézu.

„Dostali se až sem a mohli přejít na druhou stranu. Lien Rag se mnou mluvil. On i Kurts byli už dávno předurčení, aby se dostali do srdce stanice. Jenže my musíme hledat kód."

„Zase kód, jaký kód?" rozčilil se Gus.

„Lien mi řekl jen to, že ho najdeme pomocí té zvláštní knížky Paměti ženy mluvící francouzským jazykem. Víc neřekl. Myslím, že velmi spěchali. Mluvil ještě o Jiné cestě a o kolejích světla."

„Koleje světla? Jeden z těch, co tvrdí, že se dostal až sem, o nich taky mluví. Co to jen může znamenat?"

„Co kdybychom se šli podívat k těm třem kabinám," navrhla Yeuze.

31

Kid zůstal v pracovně ještě dlouho po odchodu svých hostů a studoval zprávy přicházející z Titanpolisu. Bylo to poprvé, co se vydal tak daleko od své Společnosti, a přál si, aby ho podrobně informovali o všech, i zdánlivě bezvýznamných událostech, k nimž v koncesi došlo. Cestou do New York Station si pronajal služby retranslačních stanic rozmístěných v Australasijské a v Afrikánii. Dostával tak kódované informace poměrně rychle, zhruba během dvaceti hodin. Zuřil při myšlence, že zařízení Neokatolíků umožňují bratru Ludwigovi zkrátit tuto dobu na dvě až tři hodiny. Ostatně už vydal příslušné rozkazy, aby jeho špionážní služby odhalily to církevní tajemství.

Zpočátku ho rmoutilo zjištění, že Floa odešla společně s maršálem. Představoval si je oba, jak se divoce milují. Nicméně úloha, kterou měli podle lady Diany hrát Výhybkáři, ho trápila mnohem víc a nedovolovala mu jít si lehnout.

Objednal si kávu a usrkával ji malými doušky. Takže ta nenáviděná kasta ovládá nejvyšší moc, mohla by nechat rozpustit ledy, zničit celou infrastrukturu všech Společností.

Floa Sadonová se naivně podřekla, když tvrdila, že Výhybkáři mají k dispozici jakýsi zdroj, jež vysílá částice zahalující Slunce... On sice tu informaci pochopil jinak, ale moc Výhybkářů přesahující všechny hranice se tím nijak nezmenšila. Jak by mohli ovládat fenomény, které působí nad jejich hlavami, v bývalém hvězdném vesmíru?

Litoval, že není v Titanpolisu, tam by mohl vybídnout univerzitní vědce a historiky, aby bádali tímto směrem. Inicioval dokonce vědeckou skupinu, která se zabývala studiem vzácných dokumentů nalezených v LID, Ložiscích intelektuální dokumentace. Kid jim poskytoval nemalé subvence, které byly určené na nákup písemných pramenů nalezených v různých částech planety. Například světovým centrem prodeje těchto dokumentů z doby předledové byl China Vokzal. Mezi prodejci pravých materiálů bylo však nemálo podvodníků, kteří obratně kšeftovali s padělky, vyráběnými přímo geniálními falzifikátory. Vědci z titanpoliské univerzity se jimi nechali už několikrát oklamat.

Kid si vzpomínal na jednu zprávu, hovořící o zvláštních vesmírných tělesech, která prý kroužila v různých výškách kolem planety, přímo nad hlavami obyvatel. Vědci ty předměty dokonce jmenovali, prý se jim říká satelity, a tvrdili, že už mnoho z nich od počátku doby ledové spadlo na zem. Podle jejich názoru představují nesmírně důležitý a velmi vzácný zdroj intelektuální dokumentace. Kid nyní litoval, že těm zprávám nepřikládal většího významu.

Dokonce si se svým sekretářem na toto téma zažertoval a prohlásil, že kdyby se jednoho dne velryby odvážily

vzlétnout příliš vysoko, riskují, že se s některým z těch satelitů střetnou.

Spal jen pár hodin a po snídani si nechal zavolat svého sekretáře, aby se ho na tu věc přeptal. Mladík měl naštěstí skvělou paměť.

„Ano, ovšem, bohužel jsme však ty zprávy nechali v hlavním městě, ale vzpomínám si na jejich obsah dost přesně. Podle profesora Janga, to je velký specialista na studium těchto jevů, existovalo mnoho různých typů satelitů... Dovolím si při té příležitosti cestujícímu prezidentovi připomenout, že profesor si vysloužil značnou nevraživost určitých osob, především mu měli jeho studia za zlé Neokatolíci a Výhybkáři. Cestující Jang napsal, že satelity kdysi kroužily v různých výškách, některé prý dokonce až ve čtyřiceti kilometrech. Mnoho z nich sloužilo jako retranslační rádiové a televizní stanice, jiné měly vojenské úkoly, především pozorování. Na obloze tehdy kroužily ještě další orbitální stanice, některé z nich byly obrovské a skládaly se z mnoha článků, které se připojovaly k jádru přímo na místě... Profesor udával rozměry, o kterých si ovšem nejsem příliš jist, že jsou správné."

„To je opravdu zvláštní, nedokážu si představit, že se něco podobného může vznášet tam nahoře... Nedají se lokalizovat?"

„Cestující Jang si myslí, že ano, pomocí speciální techniky, která je ovšem podle něho velmi drahá."

„To je nepochybně pravda... I když... jste si opravdu jistý, že Výhybkáři nemají profesora v lásce?"

„Už se pokusili o nepěkný podraz... Vzpomeňte si na tu aféru s falešnými LID... V novinách a časopisech nechali otisknout, že Jang zneužívá vašeho přátelství, aby mohl hlásat kdejaké nesmysly."

Kid se zamračil:

„To že napsali? A co vy, také si myslíte, že je to šarlatán?"

„Rozhodně ne, i když jeho názory jsou někdy dost těžko stravitelné... Ten skandál s falešnými LID se ho vůbec netýkal, i když někteří jeho spolupracovníci v tom možná měli prsty."

Je to opravdu zvláštní, zneklidňující. Až se vrátíme domů, musíte mi ty zprávy předložit, podívám se na ně pečlivěji. Orbitální stanice? Co to vlastně znamená?"

„Že jsou umístěné na oběžné dráze Země, to znamená, že sledují předem vypočítanou křivku, stále dokola a určitou rychlostí, aby nikdy nespadly."

„Něco jako vzducholoď?"

„Právě že vůbec ne. Ty stanice se drží nahoře díky rovnováze mezi zemskou přitažlivostí a jejich vzdáleností... Tedy, abych se přiznal, také jsem to moc nepochopil," začervenal se sekretář.

„Proč to není vzducholoď?"

„Nemám tušení, prezidente."

Hned nato se prezident odebral na zasedání KDDNYST, ale v hlavě mu stále ještě vířily myšlenky týkající se předcházejícího rozhovoru. Setkal se s ostatními delegáty a představiteli Společností. Do očí bijící rozdělení přítomných na dvě skupiny mu nemohlo uniknout. Lady Diana, bratr Ludwig a Ray Tarphys seděli spolu, zatímco maršál Sofi a Floa Sadonová si zachovávali odstup. Afrikánec Buffil se zjevně ještě nerozhodl, kterou skupinu si vybere. Kid si sedl vedle něho.

„Budeme muset přetrpět přednášku o koncepci obytných vagónů. KDDNYST je přesvědčena, že současné tendence jsou odsouzeníhodné. Mnoho vagónů prý už není s to hnout se z místa, tak jak to žádá zákon... To u nás v některých stanicích," řekl Afrikánec s potlačovaným úsměvem, „si lidé staví pevné boudy přímo na nástupišti. Kdyby to tihle cenzoři viděli..."

„Co si myslíte o odhaleních lady Diany?" zeptal se šeptem Kid.

Už si myslel, že Buffil jeho otázku neslyšel, když se Afrikánec tichým hlasem ozval:

Je to blábol, aby se zachránila kůže Výhybkářům a mohli si podržet všechna svá privilegia... U nás jich už taky začínáme mít plné zuby. Zdá se, že je to všeobecné, snad jen v Panamerické a některých Společnostech Australasijské federace si Výhybkáři zachovali stále stejné postavení."

„Myslíte si, že nás oklamala?"

„Vážně si myslíte, že by byli schopní dokázat, aby všechen led roztál? Jen tak, lusknutím prstů? Taková pitomost! Už nevědí, co by si vymysleli... Co se mé týče, tyhle historky mě už unavují... To je stejné jako ten vtip s datováním... Myslím, že se nikdy pořádně nedozvíme, kolik let už od Velké paniky uplynulo. V našich nejzapadlejších stanicích existuje ústní slovesnost, příběhy se tradují z generace na generaci - a jsou samozřejmě hrozně přehnané... Vyprávění začíná obvykle takto: ‚Za časů, kdy žil otcův otec a jeho otec a otec mého prapradědečka... Takhle to je podle tradice. Jenomže když vypravěči mluví o Velké panice, nikdy takhle nezačínají, přestože by to odpovídalo právě těm třem stům a několika letům... Ať už je to tři sta let, nebo dva tisíce, co je mi po tom? Ale vadí mi, když nás někdo má za blbce a myslí si, že mu tu směšnou povídačku o oteplování, kterému prý Výhybkáři dokážou zabránit, spolkneme."

32

Brzy zjistili, v čem vězí tajemství těch tří kabin, a zklamalo je to i potěšilo zároveň. Byly to automaty. Na jídlo, na nápoje a televizní programy. Mohli jste se před ně usadit s plným tácem jídla a nápoji podle chuti a sledovat staré filmy. Některé z nich měly dokonce skoro pornografický ráz.

Gus vyprskl smíchy, když si vzpomněl na ty nadšené obdivovatele zdejších radovánek, o nichž psal profesor Marcus.

„Jestli bude hledání šému trvat dlouho, neumřeme hlady ani žízní a ještě se můžeme rozptýlit," radoval se.

„A budeme pěkně v teple."

Už dávno si svlékli kombinézy. Trávili čas v hale, ale spát chodili dovnitř lokomotivy. Dokonce pečlivě zamkli všechny vchody, stále nemohli zapomenout na mrtvoly vlkodlaků, které objevili cestou k tajné trati.

„Musíme si tu knihu pečlivě prostudovat... Co kdybychom nacpali všechny údaje do hlavního počítače lokomotivy?“

„To by bylo příliš zdlouhavý,“ nesouhlasil Gus. „Myslím, že zkusíme číst a necháme se těmi písmeny z tekutých krystalů zhypnotizovat. Šém se jednou musí objevit.“

„Až budeme v transu jako zdrogovaní, jak si na to potom vzpomeneme?“

„Budeme číst jeden po druhém a ten, kdo zůstane při smyslech, se pokusí z toho druhého vytáhnout nějaké podrobnosti.“

„Jenže stejně nevíme, kudy se tam vchází,“ váhala Yeuze a pozorně se rozhlížela kolem. „Určitě se nám to nepodaří s lokomotivou, ta závora na konci trati je dostatečné výmluvná. Budeme muset jít po svých... Ale kam?“

Dívali se kolem sebe, ale viděli jen nezřetelný obrys monumentálních vstupních vrat.

„Není tu vůbec nic,“ povzdechl si Gus, „nic, co by se podobalo dveřím, nějakýmu průchodu... Co třeba padací dveře přímo v podlaze? Musíme to pořádně prohlídnout. Pod náma určitě nějakej prostor je. Tyhle vibrace, ty jsou z reaktoru, je ponořenej pod vodou, aby se ochlazoval, což zároveň vysvětluje, proč je v okolní krajině tak teplo a proč mořský ledovec nad vnitřním mořem roztál. Třeba ten reaktor funguje už několik set let...“

Gus vylezl do lokomotivy a našel knihu své prababy Ragusové. Yeuze alespoň tvrdila, že k té rodině patří. Poprvé, když paní Ragusová v knize mluví o sobě, říká, že se píše rok 2200 a že žije ve Val Station, nějakém zapadlém koutě, kde se těží kámen a drtí se přímo na místě. Nikdy se nezmínila o svém křestním jménu, ale tehdy už bývalo zvykem mít jen jedno jméno nebo příjmení. Lidé z okolí si mysleli, že zemřela v roce 2205, ale to se právě znovu provdala za nějakého Fořta. Knihu potom napsala až mnohem později. Patřila ke skupině, která si říkala „Udržovatelé francouzského jazyka“, a Železniční policie je pronásledovala.

Když Yeuze přišla dovnitř, pochopila, že Gus je už v jiném světě. Asi hodinu setrvala ve svém pokoji a potom šla za ním. Začala se ho vyptávat, velmi tichým a jemným hlasem, aby mu nenarušila psychické rozpoložení.

„Je to velmi nevšední, odvážná žena, dokázala číst ve všech duších, dokázala číst myšlenky lidí, aniž by toho zneužívala. Věděla o našem původu všechno, znala důvod, proč byli členové rodiny Ragusů pověření posláním. Psala, že musíme být trpěliví, dokud nepřijde vhodná chvíle. Jednoho dne se v jejich potomcích probudí ten správný gen a oni to pochopí. Všechno tohle předpověděla.“

Zdálo se, že ji Gus neslyší. Četl s očima otevřenýma dokořán a ani nemrkal. Pravidelně otáčel stránky, to byl jeho jediný vnější projev života. Chvílemi si dokonce myslela, že nedýchá.

„Muselo to být pro ni těžké, nechat vytisknout tu knihu pomocí docela neznámé techniky. Ani dnes se tekuté krystaly nepoužívají k tištění knih, tisknou se jimi jen čísla a jednotlivá písmena. Podle intenzity pohledu, teploty čtenářova těla se mohou objevit různá slova.... Mohl bys mi nějaká říct?“

Zapnula palubní magnetofon, jen tak, pro každý případ, používali ho na záznamy do palubního deníku. Ale marně čekala na odpověď.

„Lenty Ragusi, vzpomeň si... Domluvili jsme se, že se pokusíš mi předat všechna skrytá slova, která se ti zjeví.“

33

Greog Suba jim přivezl jen část vlaku, tu větší se starou lokomotivou, tendrem a obytným vagónem. Ostatní musel nechat v Everest Station jejím původním obyvatelům.

„Nechte mě řídit,“ požádala je Ann. „Během našeho exilu jsme se ten stroj naučili řídit a já ho znám líp než vy. Má své mouchy a nedostatky. Uniká pára, kotel je už hodně opotřebovaný a rezavý vlivem nefiltrované vody.“

Mysleli si, že po manželově smrti se úplně zhroutí, ale zřejmě se tomu chtěla bránit. Horečné se snažila něco dělat a vysvětlovala jim detaily nervózním, trochu nepřirozeným hlasem.

„To je měřič hladiny vody, hodně jí chybí, ale v této stanici jsem žádnou nádrž neviděla, musíme počkat až do další.“

Ukázala na kulatý ciferník s popraskaným sklem:

„Měřič tlaku v kotli... Snad budu moct použít regulátor a vypustit část páry do válců... Pozor, možná se rozjedu velmi prudce... Tlak ve válcích se musí vyrovnat.. Asi to bude trochu klouzat, ale až se to chytne...“

Lokomotiva s dvěma parními válci se však rozjela plynule a oba bratři jí zatleskali. Usmála se a plně se soustředila na řízení.

„Měla jsem vyzkoušet, jestli funguje parní píšťala... Budu muset žádat o výhybku...“

Vysvětlila jim, že tento starý typ lokomotiv se hlásí o výhybku pískáním, v morseovce to bylo VY.

„Máte plán cesty?“ zeptala se starostlivě.

„Nedělej si starosti,“ uklidnil ji Liensun. „Jsme v limitu. Potom budeš muset zrychlit až na šedesát za hodinu... Tohle je rychloměr? Řekl bych, že nefunguje...“

„Při nízké rychlosti nikdy, ale potom se ručička zvedne... Podívejte se na skleněnou tubu s olejem... Vidíte, že olejové kapky stékají?“

„Je to tak zapatlané,“ váhal Liensun. „I tuba je popraskaná. Jo už ho vidím, kape.“

„Bože, a ta zelená ne a ne naskočit, budu to muset všechno zastavit.“

Zelená naskočila v poslední chvíli a za suchého skřípění, jako když se lámou kosti, se výhybka přehodila. Jeli za uhelným vlakem, který vypouštěl spoustu mastných sazí, usazovaly se jim na ochranných brýlích. Za nimi se zuřivým pískotem hlásil netrpělivý expres. Prudce je odklonili na pomalou trať, stále za uhelňákem, aby je expres mohl předjet. O

kus dál se vrátili na hlavní trať. Uhelňák se rozjel a vzdálil se a i jejich lokomotiva supěla šedesátkou v hodině.

„Budeme na hranici ještě za světla," oznámila Ann. „Musíme se zásobit palivem, chci říct uhlím. Ostatně mělo by se přiložit pod kotel."

Jdrien popadl lopatu s krátkou násadou, přiblížil se k ohništi a otevřel dvířka. Vyšlehl z nich plamen, který dosáhl až k stanovišti strojvedoucího. Ann vykřikla a potom se trochu rozzlobila:

„Budeme muset protáhnout komín! Ten stroj není vůbec udržovaný."

V další stanici je odstavili na parkovací kolej a Ann si opět píšťalou vyžádala uhlí a vodu.

„Budeme muset nakoupit i jačí maso, potřebujeme něco, s čím můžeme za hranicemi obchodovat," oznámil Liensun, „půjdu to zjistit."

Zřízenec odpovědný za zásobování uhlím jí ukázal sklady velkoprodejce. Dalo se tam dojet bez žádání o výhybky za předpokladu, že někdo z posádky půjde pěšky před lokomotivou a bude přehazovat výhybky.

Jdrien se nabídl. Stále litoval, že nepochopil dřív vražedný plán Greoga Suby. Mohl ho uklidnit, vysvětlit mu to. V tuto chvíli by určitě ještě žil.

Uhelné sklady byly po pravé straně, museli projet změtí kolejnic, ale Jdrien se ani jednou nespletl. Podél nástupiště je už čekaly i haldy sušeného jačího masa. Když majitelé neměli zvířata čím krmit, prodávali je na jatka. Naštěstí pro malou posádku starého vlaku, byla právě na severozápadě Společnosti velká neúroda lišejníku.

34

Když se Gus probral, zjistil, že je ještě stále v pilotní kabině, přikrytý dekou. Yeuze zmizela. Našel ji se sibiřskou cigaretou a sklenkou džusu s vodkou. Tvářila se nepřítomně.

„Předpokládám, že z toho nejsi moudrá."

„Nedokázala jsem z tebe dostat ani slovo. Tři hodiny jsem ti kladla otázky."

Vyhoupl se na stoličku před ní a přejel si čelo hřbetem ruky.

„Jako bych se uzdravil z nějaké nemoci. Je to nebezpečné čtení. Zprvu zůstaneš jakžtakž střízlivá, ale potom se dostaneš do úplného deliria. Deliria slov, francouzských slov... Je to jako noční můra."

Zadíval se na láhev alkoholu, ale neměl sílu si nalít.

„Pocházíme z velmi vzdálené minulosti," řekl náhle. „Na to si vzpomínám... Opravdu z dálky... Byly tam rody Ragus, Rague, Rage, Ragre... Ale slyšel jsem i jiné jméno."

„Slyšel?"

„Ano. Zdálo se mi, že vyprávění spíš slyším, než čtu... Možná za tím byla dvojsmyslnost těch slov."

„Jiné jméno?"

„Ber... Ber a něco a potom ještě další jméno k tomu, Veri..."

Yeuze se tetelila nedočkavostí. Jenže Gus jen potřásl hlavou. Tvářil se nešťastně.

Naštvalo ji to a odnesla si sklenici do koupelny. Natočila si plnou vanu a ponořila se do horké vody. Zavřela oči a popíjela koktejl, když před ní náhle z chaotického sledu myšlenek vyplavalo celé jméno:

„Bermann-Veriano... Rodina jednoho astronauta, který cestoval na palubě vesmírného korábu. Ten koráb se jmenoval Terra a přiletěl ze vzdálené planety. Z nějakého souhvězdí...

Kdysi poslouchala Liena Raga, vyprávěl jí to, ale moc tomu tehdy nerozuměla.

Gus si právě šel pro něco dobrého do automatu v hale. Neměl sice hlad, ale zdejší jídla byla jiná než zásoby v Kurtsově lokomotivě, a on na něco dostal chuť.

Vyrušil ho nějaký podivný hluk. Otočil se a spatřil úplně nahou Yeuze s chomáči modré pěny po celém těle, jak stojí na vrcholku vnějšího žebříku. Začala na něj ječet:

„Ophiuchus čtyři! Ophiuchus čtyři!"

V té chvíli se druhá závora uzavírající rozvětvené koleje rozzářila a pomalu se otočila. Na stěně za ní se objevila trhlina, která se stále zvětšovala, až se vytvořil otvor ve tvaru velkého písmene Z.